ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

Vremuri întunecate

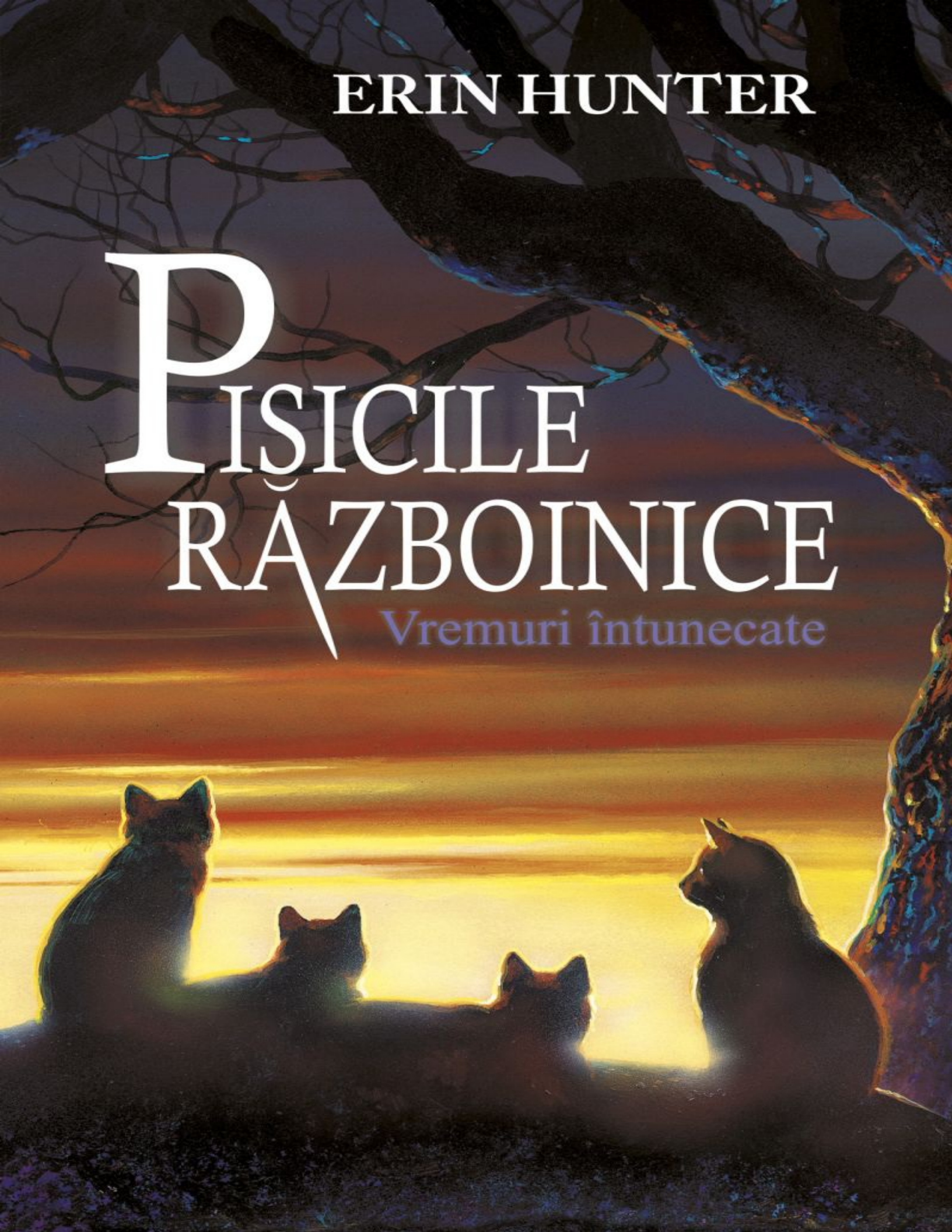

Erin Hunter

Pisicile războinice

Vremuri întunecate

Cartea a VI-a

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

GALAXIA COPIILOR
2016

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

WARRIOR CATS. THE DARKEST HOUR
Erin Hunter
Copyright © 2004 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited

PISICILE RĂZBOINICE. VREMURI ÎNTUNECATE
Erin Hunter
Copyright © 2016 Editura Galaxia Copiilor

ISBN ePub: 978-606-796-011-2
ISBN PDF: 978-606-796-012-9
ISBN Print: 978-606-8578-92-7

Redactare: Crenguța Năpristoc
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Editura Galaxia Copiilor
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512, București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Această carte le este dedicată lui Vicky Holmes
și lui Matt Haslum, care au contribuit
la creionarea destinului lui Inimă de Foc.
Vă mulțumim.

Mulțumiri deosebite lui Cherith Baldry

CLANURI

clanul tunetului

LIDER — **Stea de Foc** – motan roșcat, chipeș.
Ucenic, Labă de Mărăcine

SECUND — **Vifor Alb** – motan mare, alb.

PISICĂ-VRACI — **Blană Fumurie** – pisică cenușiu-închis.

RĂZBOINICI (motani și pisici fără pui)

Dungă Neagră – motan dungat, cu blană scurtă gri și neagră.
Ucenic, Labă de Frunză

Coadă Lungă – motan cu blana dungată, spălăcită, cu dungi negre.

Blană de Șoarece – pisică mică, maronie.
Ucenic, Labă Ascuțită

Blană de Ferigă – motan cafeniu-deschis.
Ucenic, Labă Roșcată

Blană Pământie – motan dungat, cafeniu.
Ucenic, Labă de Cenușă

Furtună de Nisip – pisică roșcată, spălăcită.

Blană de Zăpadă – pisică frumoasă cu blană albă și ochi albaștri.

Floare Aurie – pisică cu blana roșcată, deschisă la culoare.

Coadă de Nor – motan alb, cu blana lungă.

Chip Pierdut – pisică albă, cu pete roșcate.

UCENICI (mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)

Labă Ascuțită – motan roșcat-maroniu.

Labă de Frunză – pisică cu blana gri-deschis și pete întunecate, cu ochii verzui-deschis.

Labă de Cenușă – motan cu blana gri-deschis și pete întunecate, cu ochii albaștri.

Labă de Mărăcine – motan tărcat gri-închis, cu ochii de culoarea chihlimbarului.

Labă Roșcată – pisică cu blana închisă la culoare și pete roșcate, cu ochii verzi.

REGINE (pisici care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

Blană Albastră – pisică cenușiu-deschis, cu ochii neobișnuit de albaștri.

BĂTRÂNI (foști războinici și foste regine, retrași)

Chioara – pisică cenușie, deschisă la culoare; cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului; aproape oarbă și surdă.

Urechiușă – motan cenușiu cu urechile foarte mici; cel mai bătrân din Clanul Tunetului.

Coadă Tărcată – pisică odinioară drăgălașă, tărcată, cu pete negre și galbene.

Coadă Pestriță – pisică dungată, cu blana deschisă la culoare.

clanul umbrelor

LIDER — **Stea de Tigru** – motan masiv, cu blana închisă la culoare și gheare neobișnuit de lungi, fost membru al Clanului Tunetului.

SECUND — **Picior Negru** – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele; fost membru al bandei de pisici vagaboande.

PISICĂ-VRACI — **Mucea** – motan mic, alb-cenușiu.

RĂZBOINICI — **Blană de Stejar** – motan mic, maroniu.

Nouraș – motan dungat, foarte mic.

Bolovan – motan cenușiu slăbănog, care în trecut a făcut parte din banda pisicilor vagaboande.

Colț Zimțat – motan tărcat uriaș, care în trecut a făcut parte din banda pisicilor vagaboande.

REGINE — **Mac Înalt** – pisică dungată, maroniu-deschis, cu picioare lungi.

clanul vântului

LIDER — **Stea Înaltă** – motan alb-negru, cu o coadă foarte lungă.

SECUND — **Șchiopul** – motan negru, cu o labă sucită.

PISICĂ- — **Față de Copac** – motan maroniu, cu coada scurtă.

VRACI

RĂZBOINICI **Gheară de Nămol** – motan pestriț, maroniu-închis.

Labă Palmată – motan cu blana de un cenușiu-închis.

Ureche Sfâșiată – motan dungat.

Mustăcioară – motan tânăr, dungat, cafeniu.
Ucenic, Labă de Orz

Izvor Iute – pisică tărcată, cu blana gri-deschis.

REGINE **Labă Fumurie** – regină cenușie.

Floarea Zorilor – regină tărcată.

Coadă Albă – pisică albă, micuță.

clanul râului

LIDER **Stea de Leopard** – pisică dungată, aurie, cu pete neobișnuite.

SECUND **Blană de Piatră** – motan cenușiu, cu răni de luptă pe urechi.
Ucenic, Labă de Furtună

PISICĂ-VRACI **Blană de Nămol** – motan maroniu-deschis, cu blana lungă.

RĂZBOINICI **Gheară Neagră** – motan fumuriu-negru.

Labă Grea – motan solid, tărcat.

Blană Umbroasă – pisică fumurie, cu blana închisă la culoare.

Labă de Ceață – pisică cenușie, cu blana închisă la culoare și ochi albaștri.

Ucenic, Labă de Pană

clanul sângelui

LIDER **Năpastă** – motan negru micuț, cu o labă albă.

SECUND **Ciolan** – motan mare, cu blana alb-neagră.

pisici din afara clanurilor

Arpacaș – motan alb-negru, care trăiește la o fermă din apropierea pădurii.

Labă Neagră – motan negru, zvelt, cu vârful cozii alb; fost membru al Clanului Tunetului, acum locuiește la fermă, cu Arpacaș.

Prințesa – pisică dungată, cafeniu-deschis, cu pieptul și labele albe; pisică de casă, sora lui Inimă de Foc.

Pată – pisoi alb-negru, durduliu și prietenos, care trăiește într-o casă de la marginea pădurii.

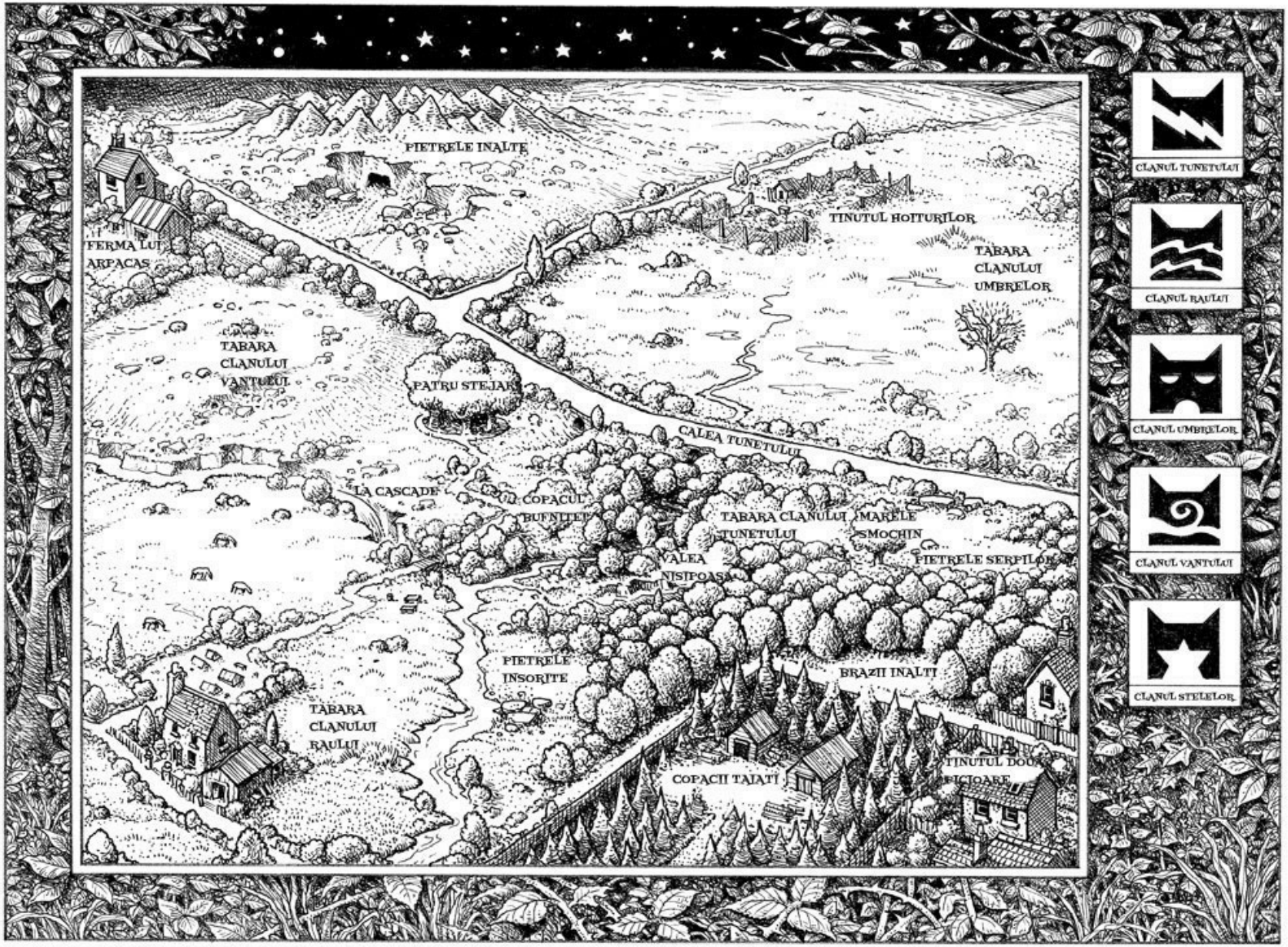
PIETRELE INALTE
FERMA LUI ARPACAS
TINUTUL HOITURILOR
TABARA CLANULUI UMBRELOR
TABARA CLANULUI VANTULUI
PATRU STEJARI
CALEA TUNETULUI
LA CASCADE
COPACUL BUFNITEI
TABARA CLANULUI TUNETULUI
MARELE SMOCHIN
VALEA NISIPOASA
PIETRELE SERPILOR
PIETRELE INSORITE
BRAZII INALTI
TABARA CLANULUI RAULUI
COPACII TAIATI
TINUTUL DOUA PICIOARE
CLANUL TUNETULUI
CLANUL RAULUI
CLANUL UMBRELOR
CLANUL VANTULUI
CLANUL STELELOR

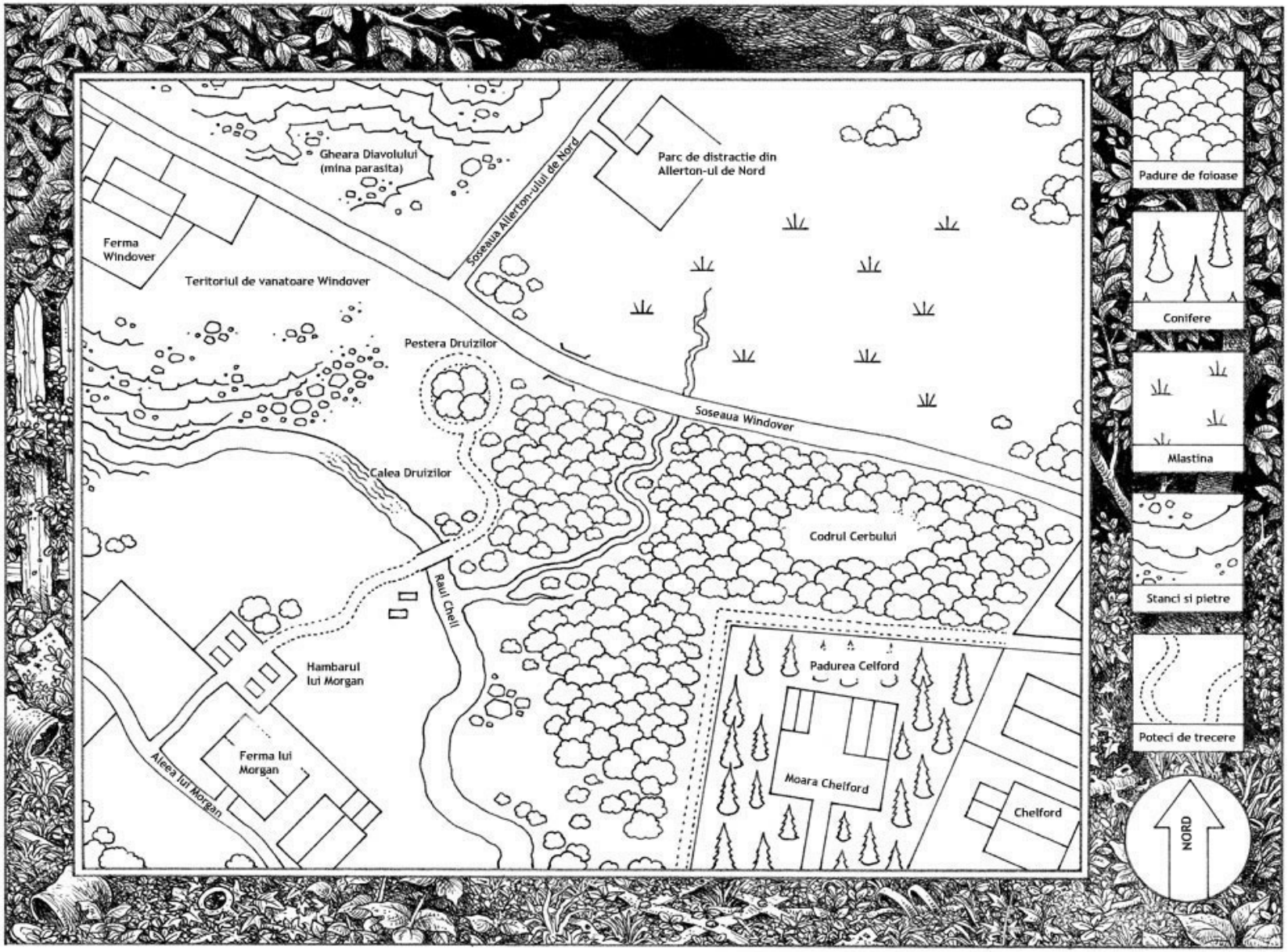
Gheara Diavolului
(mina parasita)
Parc de distractie din
Allerton-ul de Nord
Soseaua Allerton-ului de Nord
Ferma
Windover
Teritoriul de vanatoare Windover
Pestera Druizilor
Soseaua Windover
Calea Druizilor
Codrul Cerbului
Raul Chell
Hambarul
lui Morgan
Padurea Celford
Ferma lui
Morgan
Aleea lui Morgan
Moara Chelford
Chelford
Padure de foioase
Conifere
Mlastina
Stanci si pietre
Poteci de trecere
NORD

PROLOG

Ploaia cădea neîncetat, răpăind pe Calea Tunetului aspră și neagră ce se unduia printre șirurile nesfârșite de cuiburi de Două-Picioare din piatră. Din când în când trecea câte un monstru, mârâind, cu o flacără mocnindu-i în ochi, și câte un Două-Picioare grăbit, zgribulit în blana-i strălucitoare.

Două pisici au cotit-o în tăcere, mergând pe lângă zid, acolo unde umbrele erau mai întunecate. Prima era un motan cenușiu slăbănog, cu o ureche ciuntită și ochi deschiși la culoare, precauți; era ud leoarcă și fiecare fir de blană îi strălucea.

În spatele lui pășea sigur pe sine un motan uriaș, cenușiu, ai cărui umeri lați și mușchi puternici se încordau sub blana udă. Ochii de chihlimbar străluceau în lumina aspră, iar el privea în față și în spate, ca și cum s-ar fi așteptat la un atac.

S-a oprit când intrarea întunecată a unui cuib de Două-Picioare le-a oferit, pentru o clipă, adăpost. A mârâit:

— Cât mai e până ajungem? Pute de-ți mută nasul.

Motanul gri a întors privirea spre el.

— Nu mai e mult.

— Ar face bine să nu mai fie.

Strâmbându-se, motanul cenușiu închis și-a continuat drumul, scuturând enervat din urechi, ca să scape de picăturile de ploaie. O lumină galbenă, puternică i-a făcut blana să strălucească, iar motanul a tresărit când monstrul a apărut de după colț, urlând și ridicând un val de apă murdară, care duhnea a gunoi de Două-Picioare. Pisica a mormăit nemulțumită când apa a vălurit în jurul labelor sale și i-a căzut pe blană în picături mari.

Îl dezgusta tot ce ținea de așezarea de Două-Picioare: suprafața aspră de sub labe, duhoarea monștrilor și a Două-Picioare pe care monștrii îi purtau în burțile lor, zgomotele necunoscute lui și, mai ales, faptul că nu putea supraviețui în

lumea aceea fără ajutorul unei călăuze. Motanul tărcat nu era obișnuit să depindă de nimeni pentru nimic. În pădure cunoștea perfect fiecare copac, fiecare pârâu, fiecare vizuină de iepure. Era considerat cel mai puternic și mai periculos războinic din toate clanurile. Însă acum toată priceperea și simțurile sale ascuțite nu îl ajutau cu nimic. Se simțea de parcă ar fi fost surd, orb și olog, fiind forțat să-și urmeze însoțitorul ca un pui care-și urma neajutorat mama.

Însă avea să merite efortul și umilința. Mustățile motanului au fremătat de nerăbdare. Pusese deja în mișcare un plan ce avea să-i transforme dușmanii cei mai urâți într-o pradă neajutorată – și asta chiar pe teritoriul lor. După atacul câinilor, nicio pisică nu avea să bănuiască faptul că aceștia fuseseră ademeniți și îndrumați la fiecare pas. Iar apoi, dacă toate mergeau așa cum trebuie, expediția aceasta pe teritoriul Două-Picioare avea să-i aducă tot ce își dorea.

Motanul gri l-a condus de-a lungul drumului și peste un spațiu deschis ce puțea a monștri de Două-Picioare, unde câteva lumini portocalii nefirești se reflectau în bălți, creând un vârtej de culoare. S-a oprit la intrarea pe o alee îngustă și a deschis fălcile ca să adulmece mai bine aerul.

Motanul tărcat s-a oprit și a făcut același gest, trecându-și dezgustat limba peste bot, atunci când a simțit duhoarea mâncării putrezite de Două-Picioare.

— Aici e?

— Aici, i-a răspuns tensionat războinicul gri. Dar… Ține minte ce ți-am spus. Motanul cu care o să ne întâlnim se află la conducerea multor pisici. Trebuie să-i vorbim cu respect.

— Bolovan, ai uitat cine sunt? i-a răspuns motanul tărcat și a făcut un pas în față, privindu-l de sus.

Motanul gri slăbănog a lăsat urechile pe spate.

— Nu, Stea de Tigru, n-am uitat. Dar aici nu ești lider de clan.

— Haide odată, a mârâit Stea de Tigru.

Bolovan a intrat pe alee. S-a oprit după doar câțiva pași, când i s-a pus în cale o siluetă uriașă, întunecată.

— Cine-i acolo?

O pisică cu blana alb-neagră și umerii largi a ieșit din umbră. Mușchii puternici i se conturau pe sub blana udată de ploaie.

— Spuneți cine sunteți! Nu ne plac străinii.

— Salutare, Ciolan, a mieunat calm războinicul gri. Mă mai ții minte?

Motanul alb-negru a mijit ochii și nu a spus nimic preț de câteva momente.

— Carevasăzică te-ai întors, Bolovan? a mieunat în cele din urmă. Parcă aveai de gând să cauți o viață mai bună în pădure. Ce cauți aici?

A făcut un pas în față, dar Bolovan n-a dat înapoi, ci a scos ghearele și le-a înfipt în suprafața denivelată.

— Vrem să stăm de vorbă cu Năpastă.

Ciolan a pufnit, disprețuitor și amuzat în același timp.

— Nu cred că Năpastă vrea să stea de vorbă cu tine. Și ăsta cine e? Pe el nu-l recunosc.

— Mă numesc Stea de Tigru. Am venit din pădure ca să stau de vorbă cu șeful tău.

Ochii verzui ai lui Ciolan au trecut de la Stea de Tigru la Bolovan și înapoi.

— Ce treabă ai cu el?

Privirea de ambră a lui Stea de Tigru ardea asemenea luminilor de Două-Picioare ce erau reflectate în piatra udă, lucioasă, ce-i înconjura.

— Asta o s-o discut cu liderul tău, nu cu patrula lui de graniță!

Ciolan s-a zburlit și a scos ghearele, dar Bolovan s-a strecurat repede între el și Stea de Tigru.

— Năpastă o să vrea să asculte ce are el de zis, a insistat motanul. Poate fi în interesul tuturor.

Ciolan a ezitat o clipă, iar apoi a făcut un pas în spate, permițându-le lui Bolovan și lui Stea de Tigru să treacă. Privirea lui ostilă le pârjolea blana, dar nu a mai spus nimic.

Acum a pornit în frunte Stea de Tigru, pășind cu grijă în timp ce se îndepărtau de lumina de pe drum. De o parte și de alta a lor, vedea pisici slăbănoage care îi urmăreau de dincolo de mormanele de gunoi, privindu-i cu ochi strălucitori pe cei doi intruși. Stea de Tigru s-a încordat. Dacă întâlnirea nu mergea bine, putea fi nevoit să lupte pentru a scăpa de acolo.

Capătul aleii era blocat de un zid. Stea de Tigru s-a uitat în jur, căutându-l cu privirea pe șeful pisicilor din ținutul Două-Picioare. Se aștepta la un animal și mai impozant decât Ciolan, cu umerii lui largi, iar la început a trecut cu privirea peste mica pisică neagră ce ședea pe vine în fața unei uși întunecate.

Bolovan l-a împins ușor cu botul și a făcut semn din cap spre mica pisică neagră:

— Uite-l pe Năpastă.

— *Ăsta* e Năpastă? a răsunat vocea uimită a lui Stea de Tigru peste răpăiala ploii. E cât un ucenic!

— Șșșșșt, i-a răspuns Bolovan speriat. Poate că nu sunt un clan ca acelea pe care le știm noi, dar toate pisicile astea sunt în stare să ucidă la porunca șefului lor.

— Se pare că am musafiri.

Vocea pisicii negre era tensionată și ascuțită, ca un bloc de gheață ce se sparge.

— Nu mă așteptam să te mai văd vreodată, Bolovan. Am auzit că te-ai dus să trăiești în pădure.

— Da, Năpastă. Chiar m-am dus.

— Și-atunci, ce cauți aici? a răsunat umbra unui mârâit în vocea motanului. Te-ai răzgândit și te-ai întors cu coada între picioare? Te aștepți să te primesc cu brațele deschise?

— Nu, Năpastă, a răspuns Bolovan, ținând piept privirii reci și albastre a motanului. E bună viața în pădure. E multă pradă,

nu sunt Două-Picioare…

— Nu cred c-ai venit ca să ne prezinți avantajele vieții în pădure, l-a întrerupt Năpastă lovind din coadă. În copaci trăiesc veverițele, nu pisicile.

A mijit ochii, iar în privire îi ardea, parcă, o amenințare.

— Deci ce vrei?

Stea de Tigru a pășit în față, dându-l la o parte pe războinicul cenușiu.

— Eu sunt Stea de Tigru, liderul Clanului Umbrelor, a mârâit el. Am o propunere pentru tine.

CAPITOLUL 1

Razele albicioase de lumină, trecând printre ramurile golașe ale copacilor, îl învăluiau pe Inimă de Foc, care își purta lidera spre locul de odihnă veșnică. Cu dinții încleștați ferm în ceafa pisicii, a pornit pe același drum pe care o luase haita de câini, ademenită de curajoșii războinici ai Clanului Tunetului spre defileul în care își găsise sfârșitul. Motanul își simțea tot trupul amorțit, iar mintea îi vuia la gândul că Stea Albastră murise.

Fără lideră, pădurea însăși părea schimbată. Lui Inimă de Foc i se părea chiar mai străină decât în ziua în care se aventurase pentru prima oară în ea, când era încă pisoi de casă. Nimic nu părea real. Avea impresia că pietrele și copacii se puteau evapora ca o ceață, din clipă în clipă. Totul era învăluit într-o tăcere adâncă, nefirească. Inimă de Foc știa că toată prada fusese speriată și izgonită de hărmălaia haitei de câini, dar suferința îl făcea să simtă că pădurea însăși era înmărmurită și îndurerată de moartea lui Stea Albastră.

Scena de lângă defileu îi apărea permanent în minte. Vedea din nou fălcile pline de bale ale câinelui ce conducea haita, îi simțea colții ascuțiți înfipți adânc în ceafa lui. Își amintea cum Stea Albastră apăruse brusc, aruncându-se pe câine și făcându-l să cadă, împreună cu ea, în râu. S-a înfiorat din nou, amintindu-și răceala ca de gheață a apei – sărise și el în râu, încercând să-și salveze lidera. Se străduiseră amândoi să iasă din apă, în zadar,

până ce le săriseră în ajutor doi războinici din Clanul Râului, Labă de Ceață și Blană de Piatră.

Mai presus de orice, Inimă de Foc își amintea șocul simțit în clipa în care se așezase lângă lideră pe mal, dându-și seama că aceasta își sacrificase ultima viață pentru a-l salva pe el și întregul clan.

În timp ce purta trupul lui Stea Albastră spre casă, cu ajutorul lui Labă de Ceață și al lui Blană de Piatră, motanul se oprea des pentru a adulmeca aerul, în încercarea de a simți mirosul câinilor. Îl trimisese deja pe Dungă Cenușie, prietenul său, să cerceteze teritoriul de o parte și de alta a drumului, ca să se asigure că, în cursa lor disperată spre defileu, niciuna dintre pisicile din Clanul Tunetului nu fusese prinsă de câini. Deocamdată, spre ușurarea lui Inimă de Foc, nu găsiseră nicio urmă îngrijorătoare.

Trecând pe lângă un tufiș de mărăcini, Inimă de Foc a lăsat jos trupul lipsit de viață al liderei sale și a ridicat capul, trăgând adânc în piept aerul, recunoscător că simțea doar mirosul curat al pădurii. O clipă mai târziu, dintr-un pâlc de ferigi, și-a făcut apariția Dungă Cenușie.

— Totul e în regulă, Inimă de Foc, a dat el raportul. Sunt multe tufișuri rupte, dar atât.

— Bun, a mieunat motanul.

Spera ca toți câinii care nu căzuseră în râu să fi fugit înspăimântați, iar pădurea să aparțină din nou celor patru clanuri de pisici sălbatice. Clanul său avusese parte de trei luni îngrozitoare, devenind pradă pe propriul teritoriu, dar supraviețuise.

— Să ne continuăm drumul. Vreau să mă asigur că tabăra e în siguranță înainte de întoarcerea celor din clan.

El și cei doi războinici din Clanul Râului au ridicat din nou trupul lui Stea Albastră, cărându-l printre copaci. Ajuns în vârful râpei ce ducea la intrarea în tabără, Inimă de Foc s-a oprit. Și-a

amintit pentru o clipă dimineața aceea, când el și războinicii săi urmaseră cărarea de iepuri morți pe care o așternuse Stea de Tigru pentru a ademeni câinii spre tabăra Clanului Tunetului. La capătul ei descoperiseră trupul fără viață al blândei regine Față Dungată. Fusese măcelărită pentru ca sălbaticii câini să prindă gustul sângelui de pisică. Dar acum părea să domnească din nou liniștea, iar Inimă de Foc nu simțea în aer decât mirosul de pisică.

— Așteptați aici, a mieunat el. Mă duc să arunc o privire în jur.

— Vin cu tine, s-a oferit imediat Dungă Cenușie.

— Nu, a intervenit Blană de Piatră, oprindu-l cu un semn din coadă. Cred că Inimă de Foc trebuie să facă asta singur.

Aruncându-i o privire recunoscătoare secundului din Clanul Râului, Inimă de Foc a început să coboare râpa cu urechile ciulite, gata să audă orice sunet amenințător. Dar în pădure încă domnea tăcerea aceea stranie.

Ieșind din tunelul de orz sălbatic și intrând în luminișul taberei, s-a oprit o clipă, privind precaut în jur. Era posibil ca unul sau chiar mai mulți dintre câini să nu fi ajuns până la defileu sau ca Stea de Tigru să fi trimis războinici din Clanul Umbrelor pentru a pune stăpânire pe tabără. Însă era liniște. Lui Inimă de Foc i s-a zbârlit blana: era tare ciudat să vadă tabăra goală, însă nu se zărea niciun semn de pericol și nu se simțea mirosul de câine sau cel al Clanului Umbrelor.

Ca să fie sigur că în tabără nu se ascundea niciun pericol, a verificat repede toate vizuinile și cuibul puilor. Amintirile au sosit fără a le invoca el: uluirea pisicilor din clan atunci când le spusese despre haita de câini, groaza de nestăpânit din timpul cursei prin pădure, când alergase cu șeful haitei pe urmele lui. La poalele Pietrei Mari, ascultând adierea blândă a vântului printre ramuri, Inimă de Foc și-a adus aminte de ziua în care Stea de Tigru stătuse acolo, înfruntându-și curajos clanul, în timp ce

toate pisicile aflau despre oribila sa trădare. Când fusese trimis în exil, jurase că avea să se răzbune, iar Inimă de Foc era sigur că încercarea mișelească de a asmuți câinii asupra lor nu avea să fie ultima lui tentativă de a-și respecta jurământul.

În cele din urmă, Inimă de Foc a trecut cu grijă prin tunelul de ferigi ce ducea spre vizuina lui Blană Fumurie. Privind de la intrare, a văzut ierburile vindecătoare ale pisicii-vraci, așezate ordonat lângă un perete. L-a copleșit o amintire și mai puternică: și-a adus aminte de Frunză Ruginie și de Colț Galben, care fuseseră pisici-vraci în Clanul Tunetului înaintea lui Blană Fumurie. Inimă de Foc ținuse la amândouă, iar durerea provocată de pierderea lor l-a sufocat din nou, sporită de suferința pierderii liderei sale.

„Stea Albastră a murit“, le-a spus el încet spiritelor pisicilor-vraci. „Este deja cu voi, în Clanul Stelelor?“

A luat-o înapoi prin tunel și s-a întors în vârful râpei. Dungă Cenușie stătea de pază, în timp ce Labă de Ceață și Blană de Piatră spălau ușor blana lui Stea Albastră.

— Totul e în regulă, i-a anunțat Inimă de Foc. Dungă Cenușie, vreau să mergi chiar acum la Pietrele Însorite. Spune-le pisicilor din clan că Stea Albastră a murit, doar atât. Am să le explic totul când ajung aici. Zi-le doar că sunt în siguranță, să se întoarcă acasă.

Ochii gălbui ai lui Dungă Cenușie s-au luminat.

— Imediat pornesc, Inimă de Foc.

S-a întors pe loc și a zbughit-o la fugă prin pădure, îndreptându-se spre Pietrele Însorite, unde clanul se ascunsese pentru a nu fi găsit de câinii care urmau drumul croit de Stea de Tigru până la tabără.

Blană de Piatră, așezat lângă trupul lui Stea Albastră, a tors amuzat.

— E destul de clar cui îi este loial Dungă Cenușie, a remarcat el.

— Da, a încuviințat Labă de Ceață. Nicio pisică n-a crezut că avea să rămână în Clanul Râului.

Puii lui Dungă Cenușie fuseseră născuți de o regină din Clanul Râului, iar pentru o vreme tatăl lor mersese după ei, dar inima îi rămăsese la Clanul Tunetului. Forțat să intre în luptă împotriva clanului în care se născuse, el alesese să-i salveze viața lui Inimă de Foc, iar lidera Clanului Râului, Stea de Leopard, îl exclusese din clan. Această condamnare la exil, își spunea Inimă de Foc, îi dăduse libertatea de a se întoarce acolo unde era locul lui.

Făcându-le semn din cap celor doi războinici din Clanul Râului, Inimă de Foc a apucat-o din nou pe Stea Albastră și toți trei i-au coborât trupul în râpă, până în tabără. În cele din urmă, au depus-o în vizuina ei de sub Piatra Mare, unde avea să rămână până ce clanul își lua rămas-bun de la ea și o îngropa cu toate onorurile pe care le merita o lideră atât de înțeleaptă și de nobilă.

— Vă mulțumesc pentru ajutor, le-a mieunat celor doi războinici din Clanul Râului.

Ezitând o clipă, pentru că știa foarte bine ce însemna invitația lui, a adăugat:

— Ați vrea cumva să rămâneți și la ceremonia de înmormântare?

— Este o propunere foarte generoasă, i-a răspuns Blană de Piatră, arătându-se uimit că Inimă de Foc invita membri ai unui clan rival la un eveniment atât de intim. Dar avem îndatoriri și față de clanul nostru. Trebuie să ne întoarcem.

— Mulțumesc, Inimă de Foc, a mieunat Labă de Ceață. Înseamnă foarte mult pentru noi. Dar clanul tău ar găsi ciudată prezența noastră. Ei nu știu, nu-i așa, că Stea Albastră a fost mama noastră?

— Nu, doar Dungă Cenușie știe. Dar Stea de Tigru a auzit ce ați vorbit voi și Stea Albastră pe… pe malul râului. Trebuie să fiți

pregătiți în caz că va dezvălui secretul la următoarea Adunare.

Blană de Piatră și Labă de Ceață s-au privit pentru o clipă. Apoi Blană de Piatră s-a ridicat în picioare, iar ochii lui albaștri scăpărau sfidători.

— Stea de Tigru n-are decât să spună ce vrea, a mieunat el. Am să dau chiar astăzi vestea pisicilor din Clanul Râului. Nu ne e rușine cu mama noastră. A fost o lideră nobilă… Iar tatăl nostru a fost un mare secund.

— Așa e, a încuviințat Labă de Ceață. Nimeni nu poate contrazice asta, chiar dacă erau din clanuri diferite.

Curajul și hotărârea lor i-au amintit lui Inimă de Foc de mama lor. Renunțase la ei și îi lăsase în grija tatălui lor, Inimă de Stejar, secundul Clanului Râului. Cele două pisici crescuseră crezând că se născuseră în Clanul Râului. Când aflaseră adevărul, o urâseră pe Stea Albastră, însă în dimineața aceea, când ea se stingea încet pe malul râului, o iertaseră. Cu toată durerea pe care o simțea, Inimă de Foc era bucuros și ușurat că lidera reușise să se împace cu puii ei înainte de a pleca la Clanul Stelelor. Dintre tovarășii ei de clan, doar Inimă de Foc știa cât suferise Stea Albastră, văzându-și puii crescând în sânul altui clan.

— Păcat că n-am cunoscut-o mai bine, a mieunat trist Blană de Piatră, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ești norocos că ai crescut în clanul ei și că i-ai fost secund.

— Știu.

Inimă de Foc a privit îndurerat trupul gri-albăstrui nemișcat al pisicii. Stea Albastră zăcea întinsă pe pământul nisipos al luminișului și părea mică, neajutorată; nobilul ei spirit îi părăsise trupul și acum vâna alături de Clanul Stelelor.

— Am putea rămâne singuri cu ea, ca să ne luăm rămas-bun? a întrebat temătoare Labă de Ceață. Doar câteva clipe?

— Bineînțeles, i-a răspuns Inimă de Foc.

A ieșit din vizuina liderei, lăsându-i pe Blană de Piatră și

Labă de Ceață să se așeze lângă mama lor și să împărtășească cu ea ritualul spălării, pentru prima și ultima oară.

Trecând pe partea cealaltă a Pietrei Mari, a auzit cum mai multe pisici se apropiau de el, prin tunelul de orz sălbatic. Grăbindu-se să le iasă în întâmpinare, le-a văzut pe Blană de Zăpadă și Coadă Pestriță pășind precaute în luminiș, ezitând o clipă înainte de a îndrăzni să intre înapoi în tabără. Tot cu prudență, erau urmate de Blană de Ferigă și Floare Aurie.

Inima motanului a fost străpunsă de durere, văzând că pisicile se temeau de propria casă; a căutat-o cu privirea pe Furtună de Nisip, pisica pe care o iubea. Voia să se asigure că nu fusese rănită în timp ce-și îndeplinea rolul esențial în planul lor de a ademeni câinii departe de tabără.

Inimă de Foc și-a văzut nepotul, pe Coadă de Nor; războinicul alb o conducea cu grijă pe Chip Pierdut, tânăra pisică ce fusese desfigurată de câini înainte ca aceștia să ajungă la tabără. Apoi și-a făcut apariția Blană Fumurie, șchiopătând, cu o legătură de ierburi în bot. În spatele ei veneau grăbiți Labă de Mărăcine și Labă Roșcată, cei mai tineri ucenici, puii lui Stea de Tigru.

În cele din urmă a văzut-o pe Furtună de Nisip, care mergea lângă Blană Albastră, iar puii celei din urmă țopăiau fericiți în jurul lor, neavând habar de criza prin care trecuse clanul.

Inimă de Foc a început să toarcă, pornind în fugă spre Furtună de Nisip și lipindu-și botul de blana ei. Luptătoarea i-a lins drăgăstoasă urechile, iar când motanul a ridicat privirea, a văzut în ochii ei verzi o strălucire caldă.

— Am fost așa îngrijorată pentru tine, Inimă de Foc, a murmurat ea. Nu-mi venea să cred cât de mari erau câinii ăia! În viața mea n-am mai fost așa de speriată.

— Nici eu, a mărturisit Inimă de Foc. Tot timpul ăsta în care am așteptat m-am temut că te-au prins.

— Să mă prindă?!

Furtună de Nisip s-a îndepărtat de el, iar vârful cozii îi

tresălta; Inimă de Foc s-a temut că o jignise, însă apoi i-a văzut sclipirea din ochi.

— Alergam pentru tine și pentru clan, Inimă de Foc. Parcă fugeam cu viteza Clanului Stelelor!

A pășit în mijlocul luminișului și s-a uitat în jur, iar ochii i s-au încețoșat de durere.

— Unde este Stea Albastră? Dungă Cenușie ne-a spus că a murit.

— Da. Am încercat să o salvez, dar lupta cu râul a fost prea mult pentru ea. E la ea în vizuină, a rostit el, ezitând. Îi sunt alături Labă de Ceață și Blană de Piatră.

Furtună de Nisip s-a întors spre el cu blana zburlită de neliniște.

— Sunt pisici din Clanul Râului în tabăra noastră? De ce?

— M-au ajutat să o scot pe Stea Albastră din râu, i-a explicat Inimă de Foc. Și… Și e mama lor.

Furtună de Nisip a înmărmurit și a făcut ochii mari:

— Stea Albastră? Dar cum…

Inimă de Foc a întrerupt-o, lipindu-și nasul de botul ei.

— Îți povestesc mai târziu, i-a promis el. Acum trebuie să mă asigur că pisicile din clan sunt în regulă.

În timp ce ei stăteau de vorbă, celelalte pisici au apărut din tunelul de orz sălbatic și au început să se adune, într-un cerc ezitant, în jurul lor. Motanul i-a zărit pe Labă de Frunză și pe Labă de Cenușă, cei doi ucenici care dăduseră startul cursei nebunești prin care ademeniseră câinii spre defileu.

— Bravo, amândoi ați făcut o treabă grozavă! i-a felicitat Inimă de Foc.

Tinerele pisici au tors încântate.

— Ne-am ascuns în tufișul de alune, cum ne-ai spus tu, și am sărit imediat ce am văzut câinii, a mieunat Labă de Cenușă.

— Da, știam că trebuie să îi ținem departe de tabără, a adăugat Labă de Frunză.

— Ați fost foarte curajoși, i-a lăudat motanul.

I-a apărut din nou în fața ochilor imaginea trupului neînsuflețit al lui Față Dungată, mama celor doi ucenici, ucisă de Stea de Tigru.

— Sunt mândru de voi… Și mama voastră ar fi mândră, sunt sigur de asta!

Labă de Cenușă s-a pleoștit, arătând dintr-odată ca un pui plăpând.

— Mi-a fost *atât de teamă*! a recunoscut el. Dacă am fi știut cât de mari sunt câinii, nu cred c-am fi îndrăznit s-o facem.

— Tuturor ne-a fost teamă, a mieunat Blană Pământie, venind lângă ei și lingând-o ușor pe cap pe Labă de Frunză. Eu unul, n-am alergat așa de repede în viața mea! Amândoi v-ați descurcat minunat.

Cu toate că își lăuda și ucenicul, nu încăpea îndoială că toată duioșia din glasul lui Blană Pământie era pentru Labă de Frunză. Inimă de Foc a reușit să-și ascundă amuzamentul. Afecțiunea războinicului maroniu pentru tânăra pisică nu mai era de mult timp un secret.

— Și tu ai făcut o treabă foarte bună, Blană Pământie, a mieunat Inimă de Foc. Clanul vă datorează tuturor mulțumiri.

Motanul l-a privit preț de o clipă pe Inimă de Foc, iar apoi a înclinat din cap, acceptându-i mulțumirile. Când s-a întors, Inimă de Foc l-a văzut pe Coadă de Nor, care o conducea cu blândețe pe Chip Pierdut, și i-a oprit:

— Ești în regulă, Chip Pierdut?

— Da, sunt bine, i-a răspuns tânăra pisică, cu toate că se uita în jur cu ochiul bun, cu o expresie îngrijorată. Ești sigur că n-a ajuns niciun câine până aici?

— Am verificat chiar eu toată tabăra. Nu e nici urmă de câine.

— Să știi că a fost foarte curajoasă la Pietrele Însorite, a mieunat Coadă de Nor, lipindu-și botul de umărul ei. M-a ajutat

să stau de pază într-un copac.

Chip Pierdut s-a înviorat imediat.

— Nu mai văd eu ca pe vremuri, dar aud bine și pot să adulmec!

— Te-ai descurcat minunat, a mieunat Inimă de Foc. Și tu la fel, Coadă de Nor. Am făcut bine alegând să mă bazez pe voi.

— Cu toții s-au descurcat bine, a răsunat vocea lui Blană Fumurie.

Întorcându-se, Inimă de Foc a văzut-o șchiopătând spre el, urmată îndeaproape de Blană de Șoarece.

— Nimeni nu a intrat în panică, nici măcar atunci când am auzit urletele haitei.

— Și toată lumea e în regulă? a întrebat Inimă de Foc, îngrijorat.

— Toți sunt bine.

Ochii albaștri ai pisicii-vraci străluceau a ușurare.

— Blană de Șoarece și-a rupt o gheară când fugea de câini, dar atât. Hai cu mine, Blană de Șoarece, să îți dau ceva pentru usturime.

Privindu-le cum se îndepărtează, motanul și-a dat seama că apăruse lângă el Vifor Alb.

— Putem să stăm de vorbă un pic?

— Bineînțeles.

— Îmi pare rău, a rostit motanul alb, cu o privire îndurerată. Știu că m-ai rugat să am grijă de Stea Albastră când am fugit din calea câinilor. Dar a plecat pe furiș de la Pietrele Însorite, iar când mi-am dat seama că dispăruse, era prea târziu. E vina mea că a murit.

Inimă de Foc l-a privit pe bătrânul războinic cu ochii mijiți. A observat pentru prima oară cât de extenuat arăta. Cu toate că Vifor Alb era cel mai bătrân dintre războinicii Clanului Tunetului, păruse întotdeauna extrem de puternic, în formă, cu blana albă mereu bogată și bine îngrijită. Acum părea cu o sută

de anotimpuri mai bătrân decât în dimineața aceea, când părăsise tabăra.

— Asta e absurd! l-a dojenit Inimă de Foc. Chiar dacă ai fi observat că Stea Albastră voia să plece, ce-ai fi putut face? Nu trebuie să te învinovățești! Era lidera ta... Nu o puteai forța să rămână acolo.

Vifor Alb a plecat ochii trist.

— N-am îndrăznit să trimit altă pisică după ea, știind că haita era liberă în pădure. Tot ce-am putut face a fost să stăm sus, în copacii de lângă Pietrele Însorite, și să ascultăm urletele...

Trupul obosit al bătrânului a fost zguduit de un fior.

— Dar ar fi trebuit să fac *ceva*.

— Ai făcut tot ce-ai putut, i-a răspuns Inimă de Foc. Ai rămas alături de clan și ai avut grijă ca toată lumea să fie în siguranță. În cele din urmă, decizia i-a aparținut lui Stea Albastră. A fost dorința Clanului Stelelor ca ea să moară pentru a ne salva pe noi.

Vifor Alb a încuviințat încetișor din cap, însă în privirea lui tot se mai citea îndoiala când a murmurat:

— Chiar dacă ea nu mai credea în Clanul Stelelor...

Inimă de Foc s-a gândit la secretul pe care îl cunoșteau amândoi: în ultimele luni de viață, mintea lui Stea Albastră începuse să cedeze. Zguduită profund de trădarea lui Stea de Tigru, înțeleapta pisică începuse să creadă că era în conflict cu strămoșii. Inimă de Foc și Vifor Alb, cu ajutorul lui Blană Fumurie, reușiseră în cea mai mare parte să ascundă de restul clanului slăbiciunea și crizele liderei. Dar Inimă de Foc mai știa și că sentimentele lui Stea Albastră se schimbaseră în ultimele clipe de viață.

— Nu, Vifor Alb, i-a răspuns Inimă de Foc, recunoscător că-i putea oferi o oarecare consolare inimosului războinic. Înainte să moară a făcut pace cu spiritele din Clanul Stelelor. Știa exact ce avea de făcut și de ce. Avea mintea limpede și o credință mai puternică decât oricând.

Bucuria a mai domolit durerea din ochii lui Vifor Alb, iar acesta a plecat capul. Inimă de Foc și-a dat seama cât de devastatoare trebuia să fie moartea lui Stea Albastră pentru el: fuseseră prieteni o viață întreagă.

Celelalte pisici din clan se alăturaseră între timp cercului format în jurul lui Inimă de Foc. Motanul zărea în ochii lor urmele spaimei teribile pe care o trăiseră, precum și îngrijorarea față de viitor. A înghițit în sec, stingher, dându-și seama că acum era datoria lui să le domolească temerile.

— Inimă de Foc… a început ezitant Blană de Ferigă. E adevărat că a murit Stea Albastră?

Inimă de Foc a încuviințat din cap.

— Da, e adevărat. A murit… a murit salvându-mă pe mine, salvându-ne pe noi toți.

Preț de o clipă, s-a temut că avea să-și piardă vocea cu totul, așa că a mai înghițit o dată în sec.

— Știți cu toții că eu eram ultimul din șirul de pisici ce trebuia să ademenească haita de câini spre defileu. Când eram aproape de marginea prăpastiei, Stea de Tigru a sărit pe mine și m-a țintuit la pământ, pentru ca șeful haitei să mă prindă din urmă. M-ar fi ucis, iar câinii încă ar umbla liberi prin pădure, dacă n-ar fi fost Stea Albastră. S-a aruncat pe câine, chiar la marginea defileului, și… și au căzut amândoi în apă.

A văzut o undă de suferință trecând printre tovarășii lui de clan, asemenea vântului ce trece printre frunze.

— Pe urmă ce s-a întâmplat? a întrebat încetișor Blană de Zăpadă.

— Am sărit după ea, dar n-am reușit s-o salvez.

Inimă de Foc a închis pentru o clipă ochii, amintindu-și apa învolburată și eforturile lui zadarnice de a-și ține lidera cu capul deasupra valurilor.

— Labă de Ceață și Blană de Piatră, din Clanul Râului, mi-au sărit în ajutor după ce-am ieșit din defileu, a continuat el. Stea

Albastră încă mai trăia când am reușit s-o scoatem din apă, dar era prea târziu. Cea de-a noua viață îi ajunsese la sfârșit. Ne-a părăsit, ducându-se la Clanul Stelelor.

Un urlet de durere a răsunat de undeva din cercul pisicilor adunate în jurul lui. Inimă de Foc și-a dat seama că multe dintre ele nici măcar nu se născuseră când Stea Albastră devenise lideră; să o piardă acum trebuie să fi fost pentru ele ca și cum cei Patru Stejari ar fi fost smulși din rădăcină.

A ridicat vocea, străduindu-se să nu-și trădeze emoțiile.

— Stea Albastră nu ne-a părăsit cu totul, știți asta. Acum veghează asupra noastră de sus, din Clanul Stelelor… Spiritul ei este încă alături de noi.

„Sau la ea în vizuină“, și-a spus el, „alături de Blană de Piatră și Labă de Ceață“.

— Aș vrea să o văd acum, a mieunat Coadă Pestriță. Unde ați așezat-o, în vizuina ei?

S-a întors spre intrare, flancată de Coadă Tărcată și Urechiușă.

— Vin cu voi, s-a oferit Blană de Zăpadă, sărind brusc în picioare.

Inimă de Foc a fost cuprins de panică. Sperase să-i poată lăsa cât mai mult pe Labă de Ceață și Blană de Piatră să-și ia rămas-bun de la mama lor, însă și-a dat seama dintr-odată că, în afară de Dungă Cenușie și de Furtună de Nisip, nimeni nu știa că cei doi războinici ai Clanului Râului se aflau în tabără.

— Stați… a început el, croindu-și drum printre pisici.

Era prea târziu. Coadă Pestriță și Blană de Zăpadă se aflau deja la intrarea în vizuina liderei, cu blana zburlită și cozile umflate de furie, înfruntând cele două pisici străine. Din gâtul lui Blană de Zăpadă a răsunat un mârâit amenințător:

— Ce căutați aici?

CAPITOLUL 2

În timp ce Inimă de Foc se grăbea să ajungă la vizuina lui Stea Albastră, Coadă Pestriță s-a întors fulgerător spre el. Ochii ei aruncau flăcări de mânie.

— Sunt aici două pisici din Clanul Râului, a mârâit ea. Și batjocoresc trupul liderei noastre!

— Nu… nu-i adevărat, i-a răspuns Inimă de Foc. Au tot dreptul să fie aici.

Și-a dat seama că celelalte pisici se strânseseră neliniștite în spatele lui și l-a auzit pe Coadă de Nor scoțând un urlet provocator, iar peste tot în jur se auzeau mârâieli furioase.

Inimă de Foc s-a întors cu fața spre tovarășii lui de clan.

— Stați pe loc! le-a poruncit el. E în regulă. Labă de Ceață și Blană de Piatră…

— Adică *știai* că sunt aici?

Se auzise vocea lui Dungă Neagră, care și-a croit drum prin mulțime până a ajuns bot în bot cu Inimă de Foc.

— Ai lăsat niște pisici inamice să intre în tabăra noastră, să intre în vizuina liderei noastre?

Inimă de Foc a răsuflat adânc, străduindu-se să rămână calm. Nu avea deloc încredere în motanul cu dungi negre.

Când clanul se pregătea să fugă din calea haitei de câini, Dungă Neagră încercase să se furișeze cu puii lui Stea de Tigru. Jurase că nu fusese la curent cu planul lui Stea de Tigru de a

distruge Clanul Tunetului cu ajutorul câinilor, însă Inimă de Foc nu știa dacă să-l creadă sau nu.

— Ai uitat ce v-am spus? Labă de Ceață și Blană de Piatră m-au ajutat să o scot pe Stea Albastră din râu.

— Asta zici tu! a scuipat Dungă Neagră. De unde știm noi că spui adevărul? De ce ne-ar ajuta pisicile din Clanul Râului?

— Ne-au mai ajutat de multe ori până acum, i-a amintit Inimă de Foc. Mulți dintre noi n-ar fi scăpat cu viață după foc, dacă nu ne-ar fi adăpostit Clanul Râului.

— E adevărat, a mieunat Blană de Șoarece.

Se întorsese cu Blană Fumurie din vizuina pisicii-vraci tocmai la timp pentru a auzi confruntarea, iar acum trecea printre pisicile adunate, îndreptându-se către Dungă Neagră.

— Dar asta nu e o scuză pentru a-i lăsa singuri în vizuină cu trupul lui Stea Albastră. Ce caută acolo?

— Îi aducem cinstire lui Stea Albastră.

Blană de Piatră vorbise sfidător, iar când a întors capul, Inimă de Foc a văzut că secundul Clanului Râului și Labă de Ceață apăruseră la intrarea în vizuină. Amândoi păreau uluiți de reacția pisicilor din Clanul Tunetului. Începeau să-și dea seama că erau considerați intruși, iar blana li se zburlea.

— Am vrut să ne luăm rămas-bun de la ea, a mieunat Labă de Ceață.

— De ce? a întrebat Blană de Șoarece.

Motanului portocaliu i s-a strâns inima când Labă de Ceață a privit-o în ochi și i-a răspuns:

— A fost mama noastră.

S-a lăsat o tăcere mormântală, întreruptă doar de strigătul unei mierle, de undeva de lângă tabără. Mintea lui Inimă de Foc lucra febril în timp ce privea figurile șocate, ostile, ale pisicilor din clanul său. A întâlnit ochii lui Furtună de Nisip; părea consternată, ca și cum și-ar fi dat seama că nu așa ar fi vrut Inimă de Foc să iasă la iveală secretul liderei lor.

— Mama voastră? a mârâit Coadă Pestriță. Nu cred așa ceva. Stea Albastră nu ar fi acceptat niciodată ca puii ei să fie crescuți în alt clan.

— Nu contează dacă voi credeți sau nu, e adevărat, i-a întors-o Blană de Piatră.

Inimă de Foc a făcut un pas în față, avertizându-l pe Blană de Piatră să tacă, cu o mișcare din coadă.

— Mă ocup eu de-acum. Ar fi mai bine ca tu și Labă de Ceață să plecați.

Blană de Piatră a înclinat capul și a pornit primul, cele două pisici străine îndreptându-se spre tunelul de orz sălbatic. Inimă de Foc a mai auzit una sau două șuierături furioase, în timp ce pisicile din Clanul Tunetului le făceau loc să treacă.

— Clanul vă mulțumește pentru ajutorul dat, a strigat Inimă de Foc după ei, cu vocea purtată de un ecou ușor dincolo de Piatra Mare.

Labă de Ceață și Blană de Piatră nu au răspuns. Nici măcar nu au întors privirea înainte de a dispărea în tunel.

Fiecare fir de blană de pe trupul lui Inimă de Foc era înfiorat de dorința de a se întoarce cu spatele și de a fugi de noile sale răspunderi. Secretul ce-l apăsase atât de greu – că Stea Albastră își cedase puii unui alt clan – avea să fie și mai dureros în clipa în care trebuia dezvăluit. Ar fi vrut să aibă mai mult timp la dispoziție pentru a se gândi la ce avea de spus, dar știa că era mai bine ca pisicile din clanul său să afle acum adevărul, de la el, decât să asculte cine știe ce minciuni ale lui Stea de Tigru, la următoarea Adunare a clanurilor. Ca lider, trebuia să le explice totul, oricât i-ar fi displăcut asta.

Făcându-i semn din cap lui Blană Fumurie, a sărit pe Piatra Mare. Nu mai era nevoie să lanseze chemarea, toate pisicile erau deja acolo, cu privirile ațintite asupra lui. Preț de o clipă, lui Inimă de Foc i s-a tăiat răsuflarea, neputând să scoată nici măcar un mieunat.

Le vedea mânia și nedumerirea, le adulmeca spaima. Dungă Neagră îl urmărea cu ochii îngustați, ca și cum ar fi plănuit deja ce avea să-i spună lui Stea de Tigru. Mohorât, Inimă de Foc și-a amintit că Stea de Tigru știa deja; auzise cuvintele rostite de Stea Albastră către cei doi pui ai ei, înainte de a muri. Dar liderul Clanului Umbrelor ar fi fost, fără îndoială, încântat să audă despre tulburarea pisicilor din Clanul Tunetului și despre greutățile întâmpinate de Inimă de Foc. Cu siguranță avea să găsească o cale de a întoarce situația în așa fel încât să profite de ea, pentru a se răzbuna pe Clanul Tunetului și pentru a-și recupera puii, pe Labă de Mărăcine și pe Labă Roșcată.

Inimă de Foc a tras aer în piept și a început:

— Este adevărat că Labă de Ceață și Blană de Piatră sunt puii lui Stea Albastră.

Se chinuia să vorbească liniștit, calm, și se ruga la Clanul Stelelor să-i trimită cuvintele potrivite, pentru ca pisicile să nu se ridice împotriva lui Stea Albastră.

— Inimă de Stejar, din Clanul Râului, a fost tatăl lor. După ce i-a născut, Stea Albastră i-a dat lui puii, pentru a fi crescuți în clanul tatălui lor.

— De unde știi? a mârâit Blană de Zăpadă. Stea Albastră n-ar fi făcut niciodată așa ceva! Dacă pisicile din Clanul Râului au spus asta, înseamnă că mint!

— Mi-a spus chiar Stea Albastră, i-a răspuns Inimă de Foc.

A înfruntat privirea pisicii albe; ochii îi scăpărau de furie, avea colții scoși, însă nu îndrăznea să-l acuze și pe el că minte.

— Vrei să spui că a fost o trădătoare? a șuierat ea.

Una sau două dintre pisici au scos câte un strigăt de indignare. Blană de Zăpadă s-a întors spre ele, cu blana zburlită, iar Vifor Alb s-a ridicat în picioare, înfruntând-o. Cu toate că bătrânul războinic părea și el uluit de ceea ce aflase, a mieunat cu o voce calmă:

— Stea Albastră a fost întotdeauna loială clanului ei.

— Dacă era așa loială, s-a băgat și Dungă Neagră, atunci de ce a lăsat un motan din alt clan să devină tatăl puilor ei?

Inimă de Foc nu știa ce să răspundă. Nu trecuse multă vreme de când Dungă Cenușie se îndrăgostise de o pisică din Clanul Râului, iar puii lui erau crescuți acolo. Pisicile din Clanul Tunetului fuseseră atât de uluite că Dungă Cenușie plecase din clanul în care se născuse. Cu toate că între timp se întorsese, unele dintre pisici încă îi erau ostile și îi puneau la îndoială loialitatea.

— Se mai întâmplă și așa, a răspuns Inimă de Foc. După naștere, Stea Albastră i-ar fi crescut ca să devină războinici loiali Clanului Tunetului, dar…

— Țin minte puii ăștia, l-a întrerupt de data asta Urechiușă. Au dispărut din cuibul puilor. Am crezut cu toții că au fost furați de vreo vulpe sau de vreun bursuc. Stea Albastră a suferit îngrozitor. Vrei să spui că totul a fost o minciună?

Inimă de Foc a privit lung motanul bătrân.

— Nu. Stea Albastră a suferit enorm când și-a pierdut puii. Dar a trebuit să renunțe la ei pentru a deveni secundul clanului.

— Vrei să spui că ambiția a fost mai importantă pentru ea decât propriii copii? l-a întrebat Blană Pământie.

Războinicul maroniu părea mai curând uimit decât furios, ca și cum ideea aceasta nu s-ar fi potrivit cu imaginea liderei înțelepte pe care o cunoscuse.

— Nu. A făcut-o pentru că întregul clan avea nevoie de ea. A pus clanul pe primul loc, ca întotdeauna.

— E adevărat, a încuviințat gânditor Vifor Alb. Nimic n-a însemnat mai mult pentru Stea Albastră decât Clanul Tunetului.

— Labă de Ceață și Blană de Piatră sunt mândri de curajul de care a dat dovadă – atât acum, cât și atunci, a continuat Inimă de Foc. Și noi ar trebui să fim.

A constatat ușurat că n-a mai apărut nicio provocare directă, cu toate că tensiunea dintre pisicile din clan nu dispăruse cu

totul. Blană de Șoarece și Blană de Zăpadă mormăiau între ele, aruncându-i priviri bănuitoare. Coadă Pestriță, zvâcnind din vârful cozii, s-a îndreptat spre ele. Însă Vifor Alb trecea de la o pisică la alta, confirmând, fără îndoială, ceea ce tocmai le spusese Inimă de Foc. Urechiușă încuviința din cap cu înțelepciune, în semn de respect pentru decizia dificilă pe care fusese nevoită să o ia lidera.

Apoi, din murmurul mulțimii s-a ridicat o voce cristalină.

— Inimă de Foc, a miorlăit Labă Roșcată, acum o să fii tu liderul nostru?

Înainte ca motanul să răspundă, Dungă Neagră a sărit în picioare.

— Să acceptăm ca lider un pisoi de casă? Am înnebunit cu toții?!

— Nici nu încape îndoială, Dungă Neagră, a subliniat Vifor Alb, ridicându-și vocea peste exclamațiile indignate ale lui Furtună de Nisip și Dungă Cenușie. Inimă de Foc este secundul clanului. El îi va urma la conducere lui Stea Albastră. Nu încap discuții.

Inimă de Foc i-a aruncat o privire recunoscătoare. Blana de pe umeri începuse să i se zburlească și s-a străduit să se relaxeze, pentru ca blana să i se așeze la loc. Nu voia să îi dea lui Dungă Neagră satisfacția de a vedea că provocarea lui îl enervase. Dar nu a putut să-și înăbușe îndoiala. Stea Albastră îl numise drept secund, însă mintea îi fusese tulburată atunci de șocul trădării lui Stea de Tigru, iar întregul clan fusese alarmat de întârzierea cu care avusese loc ceremonia de numire. Oare asta însemna că nu era el pisica potrivită pentru a conduce Clanul Tunetului?

— Dar e un *pisoi de casă*! a protestat Dungă Neagră, privindu-l dușmănos pe Inimă de Foc. Pute a Două-Picioare și a cuiburile lor! Asta ne dorim noi ca lider?

Inimă de Foc își simți pântecul cuprins de flăcările mâniei. Cu toate că trăise în sânul clanului de când avea șase luni, Dungă

Neagră îi amintea, de câte ori avea ocazia, că nu se născuse în pădure.

În timp ce motanul se lupta cu dorința de a sări de pe piatră și a-și împlânta ghearele în blana lui Dungă Neagră, Floare Aurie s-a ridicat în picioare și a pășit în față, înfruntându-l pe războinicul întunecat:

— N-ai dreptate, Dungă Neagră. Inimă de Foc și-a dovedit loialitatea față de clan de o mie de ori.

Inimă de Foc a clipit spre ea recunoscător, surprins că tocmai Floare Aurie îl sprijinea cu atâta hotărâre. Pisica știa foarte bine că Inimă de Foc bănuia că puiul ei, Labă de Mărăcine, putea ajunge la fel de periculos ca tatăl lui, Stea de Tigru. Cu toate că îl luase pe tânărul motan ca ucenic, nu se simțea niciodată în largul lui în compania lui Labă de Mărăcine, iar Floare Aurie știa asta. Își apărase neînfricată puii în momentele în care simțise că Inimă de Foc îi nedreptățea. Era cu atât mai surprinzător acum că ea îi lua apărarea, ridicându-se împotriva lui Dungă Neagră.

— Inimă de Foc, nu-l băga în seamă pe Dungă Neagră, a intervenit și Blană de Ferigă. Toate pisicile te vor ca lider, numai el nu. Nu încape îndoială că ești cel mai potrivit pentru a deveni conducătorul nostru.

Un murmur de încuviințare a răsunat din rândul pisicilor adunate în jurul Pietrei Mari, iar inima motanului s-a umplut de recunoștință.

— Și cine suntem noi să ne împotrivim poruncilor Clanului Stelelor? a adăugat Blană de Șoarece. Secundul devine *întotdeauna* liderul clanului. Așa cere tradiția codului războinicilor.

— Pe care se pare că Inimă de Foc îl cunoaște mai bine decât tine, a șuierat Dungă Cenușie, făcând un semn disprețuitor din coadă spre Dungă Neagră.

Știa la fel de bine ca Inimă de Foc că războinicul întunecat complotase cu Stea de Tigru înaintea atacului câinilor.

Inimă de Foc a făcut un gest din labă către prietenul său, iar apoi s-a adresat întregului clan:

— Vă promit că am să-mi petrec tot restul vieții încercând să devin liderul pe care îl merită Clanul Tunetului. Și cu ajutorul Clanului Stelelor voi reuși.

Privirea i s-a îndreptat instinctiv către Furtună de Nisip, iar motanul a simțit o căldură încântătoare cuprinzându-i labele și vârful cozii, când a văzut cât de mândră era de el.

— Cât despre tine, Dungă Neagră, a scuipat Inimă de Foc, nereușind să-și mai ascundă mânia, dacă nu-ți convine că ai să fii condus de un pisoi de casă, poți să pleci oricând.

Războinicul întunecat a pocnit din coadă; în privirea pe care i-a aruncat-o lui Inimă de Foc se citea ura. „Dacă eu nu aș fi venit în pădure, Stea de Tigru ar fi acum lider, iar Dungă Neagră i-ar fi secund“, și-a dat motanul seama.

Nu avusese de gând să provoace o confruntare deschisă cu Dungă Neagră, însă motanul întinsese prea mult coarda. Deși Clanul Tunetului nu-și putea permite să piardă niciun războinic, Inimă de Foc și-ar fi dorit, într-un fel, ca Dungă Neagră să-i accepte oferta și să plece din clan pentru totdeauna. În același timp, era conștient că Dungă Neagră s-ar fi dus direct la Clanul Umbrelor și la Stea de Tigru. Era mai bine, recunoștea motanul față de el însuși, să îi țină pe cei doi inamici ai săi în clanuri diferite. Dungă Neagră avea să fie o amenințare mai puțin gravă în sânul Clanului Tunetului, unde Inimă de Foc îl putea supraveghea.

Războinicul cu dungi negre l-a fixat cu privirea câteva clipe, iar apoi a dat din coadă, s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat. Însă nu s-a dus spre tunelul de orz sălbatic, ci a intrat în vizuina războinicilor.

— Așa.

Inimă de Foc a ridicat vocea și s-a întors spre restul clanului.

— În seara asta vom ține ritualul de jelire pentru Stea

Albastră.

— Stai puțin! a strigat Coadă de Nor, sărind în picioare cu coada înfoiată. Nu atacăm Clanul Umbrelor? Au măcelărit-o pe Față Dungată și au adus câinii până aproape de tabără! Nu ne răzbunăm?

Blana i se zburlise de dușmănie. Față Dungată îi fusese mamă adoptivă la sosirea în clan, pe când era un pui neajutorat. Însă Inimă de Foc știa că un atac asupra Clanului Umbrelor nu era o soluție în clipa aceea.

A făcut un semn cu coada, reducând la tăcere strigătele de aprobare ce se ridicau deasupra poienii.

— Nu. Nu este un moment bun să atacăm Clanul Umbrelor.

— Ce?! a exclamat uluit Coadă de Nor. Îi lași să scape basma curată?

Inimă de Foc a tras adânc aer în piept.

— Pisicile din Clanul Umbrelor nu au ucis-o pe Față Dungată și nici nu au condus câinii până la noi. Stea de Tigru a făcut toate astea. Fiecare iepure de pe drumul spre tabăra noastră purta doar mirosul lui Stea de Tigru și nu pe cel al vreunei pisici. Nici măcar nu știm dacă cei din Clanul Umbrelor au habar ce plănuia liderul lor.

Coadă de Nor a pufnit nemulțumit. Inimă de Foc și-a fixat cu privirea fostul ucenic, poruncindu-i să nu-l mai contrazică. Știa că ceea ce se întâmplase era din cauza vechii dușmănii dintre el și Stea de Tigru. Liderul Clanului Umbrelor s-ar fi bucurat să distrugă Clanul Tunetului și să-și însușească teritoriul lor. Însă nu acesta era adevăratul motiv pentru care adusese câinii spre tabără. Ceea ce-și dorea Stea de Tigru mai presus de orice era să-l distrugă pe Inimă de Foc. Abia atunci s-ar fi răzbunat cu adevărat pentru clipa în care acesta îi demascase trădarea în fața întregului clan, trimițându-l în exil.

Inimă de Foc știa că, mai devreme sau mai târziu, se va afla față în față cu Stea de Tigru, într-o ultimă confruntare, din care

nu va scăpa cu viață decât unul dintre ei. Se ruga la Clanul Stelelor să găsească puterea necesară pentru a putea scăpa pădurea de pisica atât de însetată de sânge.

— Credeți-mă, a mieunat el cu voce tare, adresându-se întregului clan, Stea de Tigru va plăti pentru ce a făcut. Dar Clanul Tunetului nu este în război cu Clanul Umbrelor.

Spre ușurarea lui Inimă de Foc, Coadă de Nor s-a așezat la loc, cu ochii albaștri scăpărând încă de mânie, și a bombănit ceva spre Chip Pierdut. Aflată în apropiere, Floare Aurie ședea pe vine, cu coada învârtită protector în jurul lui Labă de Mărăcine și al lui Labă Roșcată, ca pe vremea când erau încă pui. Îl convinsese pe Inimă de Foc să le povestească despre ceea ce făcuse tatăl lor, temându-se că pisicile din clan aveau să-i judece cu asprime din cauza faptelor oribile ale acestuia. Când Inimă de Foc și-a exprimat hotărârea de a nu ataca, pisica s-a relaxat în mod vizibil, iar cei doi ucenici s-au îndepărtat ușor de ea. Ochii înguști, de chihlimbar, ai lui Labă de Mărăcine au poposit o clipă asupra noului lider, iar Inimă de Foc a încercat să deslușească dacă în privirea aceea se citea vreo urmă de dușmănie.

Însă a lăsat gândurile astea pentru mai târziu, întorcându-și privirea spre adunarea de pisici. Peste tabără începeau să se întindă umbre lungi, iar Inimă de Foc și-a dat seama că sosise momentul ca pisicile din clan să-și ia rămas-bun pentru ultima oară de la lidera lor mult iubită.

— Trebuie să îi aducem ultimele onoruri lui Stea Albastră, i-a anunțat el. Ești gata, Blană Fumurie?

Pisica-vraci a încuviințat din cap.

— Dungă Cenușie, Furtună de Nisip, a continuat Inimă de Foc, puteți aduce voi în luminiș trupul lui Stea Albastră, ca să împărtășim cu ea ritualul spălării, sub ochii spiritelor din Clanul Stelelor?

Cei doi războinici s-au ridicat și s-au făcut nevăzuți în vizuina lui Stea Albastră, de unde au reapărut o clipă mai târziu, cu

trupul liderei lor. Au purtat-o până în mijlocul luminișului, așezând-o cu grijă pe nisipul bătătorit.

— Furtună de Nisip, alcătuiește o patrulă de vânătoare, a poruncit Inimă de Foc. După ce îți iei rămas-bun de la Stea Albastră, aș vrea să mergi după niște pradă proaspătă. Și tu, Blană de Șoarece, după ce termini, ai putea duce o patrulă spre Pietrele Șerpilor și spre granița cu Clanul Umbrelor? Vreau să fiu sigur că au plecat toți câinii și că nu se află pe teritoriul nostru nicio pisică din Clanul Umbrelor. Să aveți grijă, însă, fiți precauți!

— Sigur, Inimă de Foc, a rostit pisica subțirică, maronie, ridicându-se în picioare. Floare Aurie, Coadă Lungă, veniți?

Cele două pisici s-au dus lângă ea, și au mers împreună în mijlocul luminișului să împărtășească pentru ultima oară ritualul spălării cu lidera lor. Le-a urmat Furtună de Nisip, însoțită de Blană Pământie și de Coadă de Nor. Blană Fumurie ședea lângă capul lui Stea Albastră, privind pierdută spre cerul indigo, pe care începeau să apară primele stele din Blana Argintie. Potrivit tradițiilor străvechi ale clanurilor, fiecare stea reprezenta spiritul unui străbun războinic. Inimă de Foc se întreba dacă în seara aceea avea să se aprindă o stea în plus, pentru Stea Albastră.

Ochii albaștri ai lui Blană Fumurie sclipeau luminați de secretele Clanului Stelelor.

— Stea Albastră a fost o conducătoare nobilă, a mieunat ea. Să-i mulțumim Clanului Stelelor pentru viața pe care a trăit-o alături de noi. A fost credincioasă clanului său, iar amintirea ei nu va dispărea niciodată din pădure. Acum încredințăm spiritul ei Clanului Stelelor; fie ca ea să vegheze asupra noastră și după moarte, așa cum a făcut-o și în timpul vieții.

Un murmur s-a răspândit printre pisicile din clan când pisica-vraci a terminat de vorbit și a plecat capul. Războinicii aleși de Inimă de Foc pentru a pleca în patrulă s-au așezat lângă trupul lui Stea Albastră, spălându-i blana și lipindu-și nasul de

trupul ei. După o vreme, s-au îndepărtat și alte pisici le-au luat locul, până ce întregul clan a împărtășit ritualul spălării cu lidera mult iubită, jelind-o.

Patrulele au plecat, iar celelalte pisici s-au retras tăcute în vizuini. Inimă de Foc a rămas de pază la poalele Pietrei Mari, iar când Blană de Ferigă s-a îndepărtat de trupul liderei, motanul a făcut un pas în față, atrăgându-i atenția.

— Am o misiune pentru tine, a șoptit el. Aș vrea să fii cu ochii pe Dungă Neagră. Vreau să aflu și dacă aruncă numai o privire spre granița cu Clanul Umbrelor!

Tânărul motan roșcat l-a privit lung, neliniștea luptându-se cu loialitatea față de noul său lider.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, Inimă de Foc, dar n-o să-i convină.

— Cu puțin noroc, nici n-o să-și dea seama. Fii discret și mai roagă o pisică-două să te ajute… Pe Blană de Șoarece, poate, și pe Blană de Zăpadă.

Văzând că Blană de Ferigă încă avea îndoieli, a adăugat:

— E posibil ca Dungă Neagră să nu fi știut despre câini, dar cu siguranță știa că Stea de Tigru pune ceva la cale. Nu putem avea încredere în el.

— Îmi dau seama, a mieunat Blană de Ferigă, cu o expresie tulburată. Dar nici nu-l putem urmări pentru totdeauna.

— N-o să fie pentru totdeauna, l-a liniștit Inimă de Foc. Doar până ne demonstrează cui îi este loial. Oricare ar fi adevărul.

Blană de Ferigă a dat din cap și s-a strecurat în tăcere în vizuina războinicilor. Scăpând de problemele urgente, Inimă de Foc a putut să traverseze luminișul, mergând lângă trupul lui Stea Albastră. Blană Fumurie încă ședea lângă capul ei, iar Vifor Alb stătea alături, cu capul aplecat, plin de suferință.

Inimă de Foc a salutat cu un gest pisica-vraci și s-a așezat lângă Stea Albastră, scrutându-i figura în căutarea trăsăturilor liderei pe care o iubise atât de mult. Însă ochii pisicii erau închiși,

nu aveau să mai ardă niciodată cuprinși de focul ce câștigase respectul tuturor clanurilor. Spiritul ei plecase să alerge voios prin ceruri, alături de spiritele străbunilor războinici, veghind asupra pădurii.

Motanul a simțit mângâierea catifelată a blănii liderei sale și a trăit acea senzație de siguranță, ca și cum ar fi fost din nou un pui neajutorat, cuibărit lângă mama sa. Preț de o clipă, aproape că a uitat realitatea înfiorătoare a morții ei și singurătatea pe care i-o aduceau noile lui răspunderi.

„Primiți-o cu cinste“, s-a rugat Inimă de Foc la Clanul Stelelor, închizând ochii și lipindu-și botul de blana lui Stea Albastră. „Și ajutați-mă să am grijă de clanul ei.“

CAPITOLUL 3

Ceva îl împungea în coaste pe Inimă de Foc. Cu un mieunat înăbușit de indignare, a deschis ochii și a văzut-o pe Blană Fumurie aplecată deasupra lui.

— Ai ațipit, i-a șoptit ea. Dar trebuie să te trezești. A venit momentul să o înmormântăm pe Stea Albastră.

Inimă de Foc s-a ridicat în picioare, împleticindu-se. Și-a flexat fiecare labă înțepenită și și-a trecut limba uscată peste bot. Se simțea de parcă ar fi stat pe vine, în luminiș, de cel puțin o lună. Sentimentul de ușurare din timpul somnului a fost înlocuit de un val de vinovăție.

— M-a văzut cineva dormind? a mormăit el spre Blană Fumurie.

Ochii albaștri ai pisicii-vraci au sclipit cuprinși de milă.

— Doar eu. Nu-ți face griji, Inimă de Foc. Nicio pisică nu te-ar putea învinui, după tot ce s-a întâmplat ieri.

Inimă de Foc a privit deasupra luminișului. Razele palide ale răsăritului tocmai începeau să se strecoare printre ramurile copacilor. La distanță de câteva lungimi de coadă, bătrânii clanului se adunaseră pentru a-și îndeplini datoria de a purta trupul liderei spre locul unde avea să fie îngropat. Celelalte pisici din clan ieșeau încet de prin vizuini, așezându-se pe două rânduri, între trupul lui Stea Albastră și gura tunelului de orz sălbatic.

Când au primit semnul de la Blană Fumurie, bătrânii au ridicat trupul neînsuflețit și au purtat-o pe Stea Albastră printre cele două rânduri de războinici îndureraţi. Pisicile lăsau capetele în jos când trupul liderei era purtat prin dreptul lor.

— Rămas-bun, Stea Albastră, a șoptit Inimă de Foc. Nu am să te uit niciodată.

Spinii ascuțiți ai durerii i-au străpuns inima când a văzut cum coada pisicii lăsa o urmă în stratul de frunze înnegrite ce acoperea pământul – mărturie a focului ce le distrusese tabăra.

Când Stea Albastră și cortegiul ei s-au făcut nevăzuți, celelalte pisici au început să se risipească. Inimă de Foc a trecut în revistă situația taberei, observând mulțumit că mormanul de pradă fusese aprovizionat. Acum nu mai trebuia decât să trimită patrula de la răsărit, iar apoi putea mânca și se putea odihni. Simțea că nici o lună de somn n-ar fi fost suficientă pentru a izgoni oboseala din labele lui.

— Ei bine, Inimă de Foc, a mieunat Blană Fumurie. Ești gata?

Inimă de Foc s-a întors spre ea surprins.

— Gata?

— Gata să mergi la Piatra Lunii și să-ți primești cele nouă vieți de la Clanul Stelelor, i-a răspuns Blană Fumurie, zvâcnind din vârful cozii. Inimă de Foc, spune-mi că n-ai uitat!

Inimă de Foc a frământat pământul între labe, stingher. Sigur că nu uitase ritualul străvechi de inițiere a noilor lideri de clan, însă nu se gândise că trebuia să aibă loc imediat. Îl amețea viteza cu care se întâmpla totul, luându-l pe sus, asemenea apelor din defileul în care era gata să moară.

O teamă îngrozitoare l-a făcut să înghită imediat, simțind un nod în gât. Niciun lider nu povestea despre acest ritual mistic, așa încât nicio altă pisică, cu excepția pisicilor-vraci, nu știa ce se întâmpla acolo. Inimă de Foc mai fusese la Piatra Lunii și o văzuse pe Stea Albastră împărtășind ritualul spălării cu Clanul Stelelor, în timp ce dormea. Imaginea aceea fusese de-a dreptul

emoționantă. Nu-și putea imagina ce avea să se întâmple când se va așeza lângă piatra sacră, împărtășind vise cu străbunii războinici.

Mai mult, știa că Pietrele Înalte, sub care se afla Piatra Lunii, erau la depărtare de o zi de mers, iar ritualul cerea ca el să nu mănânce nimic înainte, nici măcar ierburile întăritoare pe care le puteau primi celelalte pisici care mergeau acolo.

— Clanul Stelelor îți va da putere, a mieunat Blană Fumurie, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Inimă de Foc a mormăit ceva, exprimându-și acordul. S-a uitat în jur și l-a văzut pe Vifor Alb, aflat pe drum spre vizuina războinicilor, așa că i-a făcut semn să vină până la el.

— Eu am să merg la Pietrele Înalte, a mieunat el. Poți prelua tu conducerea taberei? Vom avea nevoie de o patrulă pentru răsărit.

— S-a făcut, i-a promis Vifor Alb, adăugând: Clanul Stelelor să fie cu tine, Inimă de Foc.

Motanul a aruncat o ultimă privire asupra taberei în timp ce o urma pe Blană Fumurie spre tunelul de orz sălbatic. Se simțea de parcă porneau într-o călătorie lungă, mai departe decât oriunde mai mersese el până atunci. Nu avea garanția că se va mai întoarce. Și, într-un fel, chiar nu avea să se mai întoarcă – pisica ce avea să vină de la Piatra Lunii urma să aibă alt nume, alte răspunderi și o altă relație cu Clanul Stelelor.

Întorcându-se să plece, a auzit răsunând în spatele lui un strigăt. Dungă Cenușie și Furtună de Nisip alergau spre el prin luminiș.

— Doar n-aveai de gând s-o ștergi fără să spui la revedere, a gâfâit Dungă Cenușie, oprindu-se brusc lângă el.

Furtună de Nisip n-a spus nimic, dar și-a petrecut coada în jurul cozii motanului și s-a lipit de el.

— Mă întorc mâine, a mieunat Inimă de Foc. Uitați ce e, a adăugat el stânjenit. Știu că de-acum lucrurile vor sta altfel, dar o

să am în continuare nevoie de voi… de amândoi. Nicio pisică de pe lumea asta nu poate avea prieteni mai buni decât voi.

Dungă Cenușie i-a tras un ghiont în umăr.

— Știm asta, ghem de blană caraghios ce ești, a mieunat el.

Ochii verzui ai lui Furtună de Nisip i-au străpuns privirea:

— Și noi vom avea nevoie de tine, Inimă de Foc, a murmurat ea. Și ai face bine să nu uiți asta.

— Haide, Inimă de Foc! l-a strigat Blană Fumurie, care îl aștepta la intrarea în tunelul de orz sălbatic. Trebuie să ajungem la Pietrele Înalte până la căderea întunericului. Și ține minte că eu nu mă mișc la fel de repede ca tine.

— Acum vin!

Inimă de Foc și-a salutat prietenii în grabă, dar duios, iar apoi s-a repezit în tunelul de orz sălbatic, pe urmele pisicii-vraci. Sufletul îi era plin de speranță când a prins-o din urmă și a urcat râpa. Poate că lăsa în urmă viața de până atunci, însă putea lua cu el ce era mai important din ea.

Soarele se ridicase deja pe cerul senin și bruma se topise pe frunze când cele două pisici au ajuns la Patru Stejari, locul în care se întâlneau cele patru clanuri la fiecare lună plină.

— Sper să nu dăm peste vreo patrulă a Clanului Vântului, a rostit Inimă de Foc în timp ce traversau granița spre câmpia înaltă, expusă privirilor, lăsând în urmă adăpostul pădurii.

Nu cu multă vreme înainte, Stea Albastră încercase să lanseze un atac împotriva Clanului Vântului, acuzându-l că furase pradă de la Clanul Tunetului. Inimă de Foc încălcase ordinele primite de la conducătoarea sa, riscând să fie acuzat de trădare, pentru a evita o bătălie. Cu toate că Stea Înaltă, liderul Clanului Vântului, se arătase doritor de a păstra pacea, Inimă de Foc se gândea că pisicile inamice le purtau încă ranchiună.

— Nu ne vor opri, i-a răspuns Blană Fumurie calmă.

— Dar pot să încerce, a insistat Inimă de Foc. Prefer să le evit

cu totul, dacă am cum.

Speranțele i-au fost zădărnicite când el și Blană Fumurie au ajuns la marginea unei întinderi de mlaștină și au văzut o patrulă a Clanului Vântului croindu-și drum prin stufăriș, la câteva lungimi de vulpe sub ei. Erau pe direcția vântului, așa că Inimă de Foc nu le simțise mirosul mai devreme.

Liderul patrulei a ridicat capul, iar Inimă de Foc l-a recunoscut: era războinicul Ureche Sfâșiată. A fost demoralizat când a văzut că acesta era urmat de vechiul lui dușman, Gheară de Nămol, și de un ucenic pe care Inimă de Foc nu-l cunoștea. El și Blană Fumurie au așteptat ca pisicile din Clanul Vântului să ajungă până la ei; era prea târziu ca să mai încerce să le evite.

Gheară de Nămol a mârâit, dezvelindu-și colții, însă Ureche Sfâșiată i-a salutat politicos din cap.

— Salutare, Inimă de Foc! Salutare, Blană Fumurie! a mieunat el. Ce faceți pe teritoriul nostru?

— Mergem la Pietrele Înalte, i-a răspuns Blană Fumurie făcând un pas în față.

Inimă de Foc a privit mândru cum războinicul din Clanul Vântului înclină din cap respectuos spre pisica-vraci.

— Nu cu vești proaste, sper?

Pisicile nu călătoreau la Pietrele Înalte decât atunci când o situație tensionată din clanul lor necesita comunicarea directă cu Clanul Stelelor.

— Cu cea mai tristă veste, a mieunat calmă Blană Fumurie… Ieri a murit Stea Albastră.

Toate cele trei pisici inamice au plecat capetele, până și Gheară de Nămol a luat o expresie solemnă.

— A fost o pisică măreață, nobilă, a mieunat în cele din urmă Ureche Sfâșiată. Toate clanurile îi vor cinsti amintirea.

Ridicând capul, s-a întors spre Inimă de Foc cu o privire în care se îmbinau curiozitatea și respectul:

— Deci tu ai să fii liderul?

— Da, a confirmat Inimă de Foc. Merg să-mi primesc cele nouă vieți de la Clanul Stelelor.

Ureche Sfâșiată a dat din cap, privirea lui gânditoare trecând încet peste blana de culoarea focului a războinicului.

— Ești tânăr, i-a spus el. Dar ceva îmi spune că ai să fii un lider bun.

— Mm… mulțumesc, s-a bâlbâit Inimă de Foc, luat prin surprindere.

L-a salvat Blană Fumurie:

— Nu putem să stăm, a mieunat ea. E drum lung până la Pietrele Înalte.

— Desigur, a răspuns Ureche Sfâșiată, dându-se înapoi. Îi vom transmite lui Stea Înaltă veștile voastre. Fie ca spiritele din Clanul Stelelor să vă însoțească! a mai strigat el în timp ce pisicile din Clanul Tunetului se îndepărtau.

La marginea câmpiei s-au oprit din nou și au privit peisajul ce se schimba. În locul suprafeței golașe, presărate doar cu pietre și smocuri de buruieni, Inimă de Foc zărea cuiburi de Două-Picioare, împrăștiate printre câmpuri și printre copacii pitici. În depărtare, Calea Tunetului tăia pământul de-a curmezișul, iar dincolo de ea se ridicau dealuri inegale, ale căror povârnișuri sterpe păreau amenințătoare și cenușii. Inimă de Foc a înghițit în sec; zona aceea dezolantă era destinația lor.

Și-a dat seama că Blană Fumurie îi înțelegea foarte bine sentimentele.

— Totul s-a schimbat, i-a mărturisit motanul. Ai văzut pisicile din Clanul Vântului. Și ele s-au purtat altfel cu mine.

Știa că n-ar fi putut spune lucrurile acelea niciunei alte pisici, nici măcar lui Furtună de Nisip.

— E ca și cum toată lumea se așteaptă să fiu nobil și înțelept. Dar nu sunt, fac cum am mai făcut și înainte. Blană Fumurie, nu sunt sigur că pot fi lider.

— Minte de șoarece!

Inimă de Foc a fost uluit și, în același timp, consolat de tonul de tachinare din vocea lui Blană Fumurie.

— Când vei face greșeli – nu *dacă*, Inimă de Foc, *când* – am să te avertizez eu, crede-mă. Iar eu am să-ți fiu prietenă, orice ar fi. Nicio pisică de pe lumea asta nu poate fi perfectă tot timpul. Nici Stea Albastră n-a fost! Important e să înveți din greșelile tale și să ai curajul de a-ți asculta inima.

A întors capul și l-a lins ușor pe ureche.

— Totul va fi bine, Inimă de Foc. Acum, hai să mergem!

Inimă de Foc a lăsat-o pe ea în față și astfel au coborât povârnișul, traversând ferma de Două-Picioare. Au trecut peste suprafața lipicioasă a unui câmp arat și au ocolit cuibul de Două-Picioare unde locuiau cei doi singuratici, Arpacaș și Labă Neagră. Inimă de Foc a fost atent clipă de clipă, însă nu i-a văzut nicăieri. I-a părut rău că nu s-au întâlnit, pentru că erau amândoi prieteni ai Clanului Tunetului, iar Labă Neagră se antrenase pe vremuri alături de Inimă de Foc, când erau ucenici. Lătratul îndepărtat al unui câine l-a cutremurat pe motan, amintindu-i de groaza pe care-o simțea atunci când era fugărit de haită.

Rămânând în umbra de pe lângă garduri, au ajuns în cele din urmă la Calea Tunetului și s-au așezat lângă ea, cu blana răvășită de vântul stârnit de monștrii ce treceau pe lângă ei. Nasul și gâtul lui Inimă de Foc erau acum invadate de duhoarea puternică a acestora , iar ochii au început să-l usture.

Blană Fumurie s-a așezat lângă el, așteptând ca monștrii să nu mai treacă, ca să poată traversa în siguranță. Inimă de Foc era îngrijorat pentru prietena lui. Piciorul îi fusese schilodit într-un accident de la marginea Căii Tunetului, cu multe luni în urmă, pe când îi era ucenică; vechea rană avea să-i încetinească mersul.

— Trecem împreună, a mieunat el, simțindu-se încă vinovat pentru că nu reușise să împiedice acel accident. Când ești tu gata.

Blană Fumurie a dat ușor din cap. Inimă de Foc bănuia că-i era teamă, însă știa că nu voia să recunoască. O clipă mai târziu,

după ce un monstru deschis la culoare a trecut fulgerător pe lângă ei, ea a mieunat: „Acum!“, și a șchiopătat grăbită pe suprafața neagră și aspră.

Inimă de Foc alerga lângă ea, forțându-se să nu o lase în spate, cu toate că inima îi bătea nebunește și instinctele îl îndemnau să fugă pe partea cealaltă cât de repede putea. A auzit răgetul unui monstru, dar înainte ca acesta să ajungă lângă ei, el și pisica-vraci trecuseră cu bine pe partea cealaltă.

Blană Fumurie a oftat adânc.

— Slavă Clanului Stelelor că s-a terminat.

Inimă de Foc a mormăit ceva în semn de aprobare, însă știa că mai aveau de făcut aceeași trecere dificilă și pe drumul de întoarcere.

Soarele începea deja să coboare de pe cer. Teritoriul de pe partea aceasta a Căii Tunetului îi era mai puțin familiar lui Inimă de Foc, iar toate simțurile motanului erau în alertă când au început să urce spre Pietrele Înalte. Însă nu se auzea decât prada ce alerga prin iarba sărăcăcioasă; mirosul ei ademenitor a făcut să îi plouă în gură. Tare și-ar fi dorit să se poată opri să vâneze.

Când cele două pisici au ajuns la poalele ultimului deal, soarele apunea dincolo de acesta. Inimă de Foc zărea deasupra lui o deschizătură pătrățoasă, sub un colț uriaș de piatră.

— Am ajuns la Gura Mamei, a mieunat Blană Fumurie. Hai să ne odihnim o clipă.

S-au întins amândoi pe o piatră netedă, în vreme ce ultima sclipire de lumină a dispărut de pe cer, începând să apară stelele din Blana Argintie. Luna scălda întreg ținutul într-o lumină rece, înghețată.

— A venit momentul, a mieunat Blană Fumurie.

Lui Inimă de Foc i-au străfulgerat din nou prin minte toate îndoielile și a crezut la început că labele n-aveau să-i mai reziste. Dar s-a ridicat și a mers înainte, în timp ce pietrele ascuțite îi înțepau pernuțele, până a ajuns sub arcada pe care pisicile din

clanuri o numeau Gura Mamei.

În fața lui se căsca un tunel întunecat. Din vizita sa anterioară, Inimă de Foc știa că n-avea rost să mai încerce să vadă ce-l aștepta; întunericul era de nepătruns pe tot drumul spre peștera în care se afla Piatra Lunii. Pentru că el a ezitat, Blană Fumurie a făcut un pas în față, încrezătoare.

— Ține-te după mirosul meu, i-a spus ea. Am să te conduc la Piatra Lunii. Și de acum înainte, până ce ritualul ia sfârșit, niciunul dintre noi nu are voie să vorbească.

— Dar nu știu ce să fac, a protestat Inimă de Foc.

— Când ajungem la Piatra Lunii, întinde-te pe jos și lipește-ți botul de ea. Spiritele din Clanul Stelelor îți vor trimite un somn profund, ca să te poți întâlni cu ele în timp ce visezi.

Inimă de Foc ar fi vrut să-i mai pună o mulțime de întrebări, dar nici măcar răspunsurile ei nu ar fi putut învinge teama teribilă pe care o simțea. A plecat capul, tăcut, și a urmat-o pe Blană Fumurie, care a pornit prima prin tunelul întunecat.

Drumul cobora neîncetat, iar Inimă de Foc pierduse orice fel de reper – atât de întortocheate erau mișcările lor prin întuneric. Uneori, pereții erau atât de apropiați încât îi atingea cu blana și cu mustățile lui. Inima îi bătea nebunește și a deschis botul ca să tragă în piept mirosul cunoscut al lui Blană Fumurie. Îl îngrozea gândul c-ar fi putut să o piardă.

În cele din urmă și-a dat seama că zărea forma urechilor pisicii, într-o lumină difuză. Au ajuns la el și alte mirosuri, iar mustățile i-au tresăltat în adierea aerului proaspăt, rece. O clipă mai târziu a urmat o cotitură în tunel și lumina a devenit dintr-odată mult mai puternică. Inimă de Foc a mijit ochii, dându-și seama că tunelul dăduse într-o peșteră.

Sus de tot, deasupra lor, se vedea printr-o gaură o fărâmă din cerul nopții. Tot pe acolo se strecura o rază de lună, care cădea direct pe piatra din mijlocul peșterii. Inimă de Foc a tras aer în piept. Mai văzuse o dată Piatra Lunii, însă uitase cât de

impresionantă era. La o înălțime de vreo trei lungimi de coadă, înclinată spre vârf, piatra reflecta lumina lunii de pe suprafața-i cristalină ca și cum ar fi căzut o stea. Sclipirea albă a luminat întreaga peșteră, transformând blana fumurie a pisicii-vraci în argint.

Aceasta s-a întors spre Inimă de Foc și i-a făcut semn cu coada, chemându-l la locul său de lângă Piatra Lunii.

Simțind că nu mai putea să vorbească, Inimă de Foc s-a supus. S-a întins în fața pietrei, cu botul pe labe, astfel încât nasul lui să atingă piatra netedă. Suprafața stâncii era atât de rece, încât aproape că s-a tras înapoi și a clipit, orbit de lumina stelelor ce sclipeau în adâncimea pietrei.

Apoi a închis ochii și a așteptat somnul trimis de Clanul Stelelor.

CAPITOLUL 4

Totul era întunecat și rece. Lui Inimă de Foc nu-i mai fusese niciodată atât de frig. Era ca și cum orice fărâmă de căldură îi fusese stoarsă din trup. Labele îi zvâcneau, cuprinse de crampe dureroase. Avea senzația că se transformase într-un sloi de gheață și, dacă ar fi încercat să se miște, s-ar fi sfărâmat într-o mie de bucăți fragile.

Însă nu a apărut niciun vis. Nu a văzut, nu a auzit niciun semn de la Clanul Stelelor. Erau doar întunericul și frigul. „Ceva nu e în regulă“, și-a spus motanul, începând să se panicheze.

A îndrăznit să deschidă ochii puțin, doar cât să poată privi printre pleoape, însă în clipa următoare i-a căscat larg, uimit. În locul strălucitoarei Pietre a Lunii, din peștera de sub pământ, în fața lui se afla acum o întindere acoperită cu iarbă scurtă. Îl învăluiau mirosurile nopții, mirosul plantelor umezite de rouă. Un vânticel călduț îi răscolea blana.

Ridicându-se în fund, Inimă de Foc și-a dat seama că se afla în poiența de la Patru Stejari, aproape de Piatra Înaltă. Stejarii impozanți, în plină înfrunzire, foșneau deasupra lui, iar Blana Argintie strălucea pe cer, dincolo de ei.

„Cum am ajuns aici?“, s-a întrebat el. „Acesta să fie visul despre care vorbea Blană Fumurie?“

A ridicat capul, privind spre cer. Nu-l mai văzuse niciodată atât de senin. Blana Argintie părea mai aproape ca niciodată,

doar cu un pic mai sus decât coroanele stejarilor. În timp ce o privea, și-a dat seama de un lucru ce i-a făcut sângele să-i ardă în vene.

Stelele se mișcau.

Se învârteau în fața ochilor săi uluiți și începeau să coboare în spirală, spre pădure, spre Patru Stejari, spre el. Inimă de Foc a așteptat, simțind că inima îi bate nebunește.

Pisicile din Clanul Stelelor au coborât din cer în pas maiestuos. Pe labe și în ochi le sclipea bruma argintie. Blana le era asemenea unor flăcări albe. Purtau mirosul focului și al gheții, al misterelor sălbatice ale nopții.

Inimă de Foc s-a ghemuit în fața lor. Aproape că nu putea să le privească, dar în același timp nu-și putea desprinde ochii de la ele. Voia să absoarbă clipele acelea în fiecare fir de blană, ca să rămână în el pentru totdeauna.

După o vreme – poate o sută de anotimpuri, poate o clipă –, toate pisicile din Clanul Stelelor se aflau pe pământ. De jur-împrejurul lui Inimă de Foc, poiența se umpluse cu trupurile lor sclipitoare și ochii lor arzători. Inimă de Foc ședea ghemuit în centru, înconjurat din toate părțile. Și-a dat seama că unele dintre pisicile din ceruri, cele care stăteau cel mai aproape de el, îi erau dureros de cunoscute.

„Stea Albastră!“ Bucuria l-a străpuns asemenea unui țăruș înfipt în inimă. „Și Colț Galben!“ A tras în piept parfumul acela dulce, familiar, și a întors capul, zărind blana pestriță și figura blândă pe care o visase de atâtea ori.

„Frunză Ruginie… Vai, Frunză Ruginie!“

Iubita pisicii-vraci se întorsese la el. Inimă de Foc voia să sară în picioare și să-și strige bucuria în întreaga pădure, însă respectul l-a făcut să tacă, rămânând ghemuit la pământ.

— Bine ai venit, Inimă de Foc!

Vocea părea să fie a tuturor pisicilor pe care Inimă de Foc le cunoscuse vreodată și, în același timp, părea un singur glas.

— Ești gata să îți primești cele nouă vieți?

Motanul s-a uitat în jur, însă nu și-a dat seama care dintre pisici vorbise.

— Da, a răspuns el străduindu-se să nu-i tremure vocea. Sunt pregătit.

O pisică tărcată, cu blana aurie, s-a ridicat în picioare și a venit spre el, ținând capul și coada sus. Inimă de Foc a recunoscut-o: era Inimă de Leu, care devenise secundul lui Stea Albastră pe când Inimă de Foc era încă ucenic; murise la scurtă vreme după aceea, într-o luptă cu Clanul Umbrelor. Era deja bătrân când îl cunoscuse Inimă de Foc, însă acum arăta din nou tânăr și puternic, iar blana îi strălucea ca un foc palid.

— Inimă de Leu! a rostit motanul uluit. Ești chiar tu?

Motanul nu a răspuns. Când s-a apropiat suficient de mult, s-a aplecat și și-a lipit nasul de fruntea lui Inimă de Foc. Atingerea lui ardea asemenea celei mai fierbinți flăcări și celui mai rece îngheț. Inimă de Foc a încercat să se ferească, dar nu s-a putut mișca.

— Prin această viață îți ofer curajul, a șoptit Inimă de Leu. Folosește-l cu chibzuință, pentru a-ți apăra clanul.

Un val de energie l-a străpuns pe Inimă de Foc asemenea unui trăsnet, zburlindu-i blana și umplându-i trupul cu un vuiet asurzitor. Un văl întunecat i-a acoperit ochii, iar mintea i-a fost copleșită de un vârtej de imagini de luptă și vânătoare; simțea cum ghearele îi treceau prin blana dușmanilor și cum dinții pătrundeau în carnea prăzii.

Durerea s-a domolit, lăsându-l pe Inimă de Foc slăbit. Tremura. Întunericul se ridicase, iar el se afla din nou în strania poieniță. Dacă astfel primise una dintre vieți, mai erau încă opt. „Cum am să rezist?“, s-a întrebat el înspăimântat.

Inimă de Leu se întorsese deja cu spatele, mergând să-și reia locul în rândul Clanului Stelelor. O altă pisică s-a ridicat și a pornit spre Inimă de Foc. Nu a recunoscut-o, însă a zărit o blană

întunecată și o coadă stufoasă, roșie, gândindu-se că era, probabil, Coadă Roșie. Nu îl cunoscuse pe acest secund al Clanului Tunetului, care fusese ucis de Stea de Tigru chiar în ziua în care Inimă de Foc sosise în pădure. Dar se străduise să afle adevărul despre moartea lui, reușind astfel să dovedească trădarea lui Stea de Tigru.

Ca și Inimă de Leu, Coadă Roșie și-a plecat capul, lipindu-și nasul de botul lui Inimă de Foc.

— Prin această viață îți ofer dreptatea, a mieunat el. Folosește-o cu chibzuință, atunci când judeci acțiunile altora.

Din nou, trupul lui Inimă de Foc a fost zguduit de un spasm înfiorător și a trebuit să strângă din dinți ca să-și ascundă durerea. După ce și-a revenit, gâfâind de parcă alergase ore în șir, a văzut că îl privea Coadă Roșie.

— Îți mulțumesc, a mieunat solemn fostul secund. Tu ai scos la iveală adevărul atunci când nicio altă pisică nu ar fi putut să o facă.

Inimă de Foc a reușit să dea ușor din cap, iar Coadă Roșie s-a întors lângă Inimă de Leu, în timp ce din rândul pisicilor s-a desprins o a treia siluetă.

De data asta, Inimă de Foc a rămas cu botul căscat, recunoscându-i frumoasa blană strălucitoare, cu sclipiri de argint. Era iubita lui Dungă Cenușie, Pârâu Argintiu, regina din Clanul Râului, care murise dând naștere puilor prietenului său. Labele ei abia dacă atingeau pământul când s-a aplecat spre el.

— Prin această viață îți ofer loialitatea față de ceea ce știi că este corect, a mieunat ea.

Inimă de Foc se întreba dacă pisica se referea la faptul că-l ajutase pe Dungă Cenușie să se întâlnească în secret cu iubita lui, având încredere în puterea relației lor, cu toate că era o încălcare a codului războinicilor.

— Folosește-o cu chibzuință, pentru a-ți îndruma clanul în vremurile tulburi.

Inimă de Foc s-a pregătit pentru încă o străfulgerare sfâșietoare, însă de data asta durerea a fost suportabilă atunci când a pătruns în el noua viață. Simțea lumina caldă a iubirii și, întristat, și-a dat seama că aceasta fusese esența vieții lui Pârâu Argintiu – iubirea față de clanul ei, iubirea față de Dungă Cenușie și față de puii pentru care-și dăduse viața.

— Pârâu Argintiu! a șoptit în timp ce pisica gri-argintie se întorcea cu spatele. Nu pleca încă! Nu vrei să-i transmit nimic lui Dungă Cenușie?

Dar Pârâu Argintiu nu a mai rostit nimic, doar l-a privit peste umăr, iar în ochii ei se aflau atâta iubire și suferință, încât Inimă de Foc a înțeles mult mai bine tăcerea ei decât dacă i-ar fi vorbit.

Motanul a închis ochii, pregătindu-se să mai primească o viață. Când a ridicat din nou privirea, se apropia de el o a patra pisică. De data asta era Vânt Ager, războinicul din Clanul Tunetului, cel pe care Stea de Tigru îl ucisese într-o luptă purtată aproape de Calea Tunetului.

— Prin această viață îți ofer energia neobosită, a mieunat el, aplecându-se spre Inimă de Foc. Folosește-o cu chibzuință când îți îndeplinești îndatoririle de lider.

O nouă viață îl străbătea acum, iar Inimă de Foc simțea că gonește prin pădure, abia atingând pământul cu labele, cu blana netezită de vânt. A trăit entuziasmul vânătorii și euforia vitezei, simțind c-ar fi putut alerga la nesfârșit, mai repede decât orice inamic.

L-a urmat cu privirea pe Vânt Ager, când s-a întors la locul lui. La apariția celei de-a cincea pisici, inima i-a tresăltat de bucurie. Era Față Dungată, mama adoptivă a lui Coadă de Nor, care fusese măcelărită de Stea de Tigru, pentru ca haita de câini să prindă gustul sângelui de pisică.

— Prin această viață îți ofer protecția, a rostit ea. Folosește-o cu chibzuință, pentru a avea grijă de clanul tău, așa cum o mamă are grijă de puii ei.

Inimă de Foc se aștepta ca viața aceasta să fie blândă și plină de iubire, ca aceea primită de la Pârâu Argintiu; nu era pregătit pentru ferocitatea cu care l-a străpuns. Simțea cum toată furia străbunilor din Clanul Tigrilor și Clanul Leilor îi pulsa în vene, provocând orice pisică să încerce numai să le facă rău siluetelor neajutorate, fără față, ce-i stăteau ghemuite la picioare. Uluit și cutremurat, Inimă de Foc a recunoscut dorința oricărei mame de a-și proteja puii și și-a dat seama cât de mult îi iubise Față Dungată pe toți, chiar și pe Coadă de Nor, care nu era sânge din sângele ei.

„Trebuie să-i spun și lui“, și-a zis Inimă de Foc când s-a mai domolit furia. Însă apoi și-a adus aminte că-i era interzis să povestească ceea ce trăise în timpul ritualului.

Față Dungată s-a retras în rândul pisicilor din Clanul Stelelor, iar locul i-a fost luat de o altă siluetă familiară. Inimă de Foc a fost copleșit de vinovăție, recunoscându-l pe Labă Iute.

— Iartă-mă, a murmurat el, privindu-l în ochi. E vina mea că ai murit.

Furios că Stea Albastră refuza să-l facă războinic și disperat să-și demonstreze priceperea, Labă Iute pornise în căutarea ființei ce vâna pisicile din pădure. Haita de câini îl ucisese, iar Inimă de Foc știa că nu-și va ierta niciodată neputința de a o convinge pe lideră să se răzgândească.

Dar Labă Iute nu mai părea deloc mânios. În ochi îi strălucea o înțelepciune mai presus de vârsta lui; și-a lipit nasul de botul lui Inimă de Foc.

— Prin această viață îți ofer darul de a fi mentor. Folosește-l cu chibzuință pentru a antrena pisicile tinere din clanul tău.

Viața pe care i-a dat-o Labă Iute a fost atât de înspăimântătoare, încât motanul a crezut că inima va-nceta să-i mai bată. S-a încheiat cu un junghi de groază și o străfulgerare roșie ca de sânge. Inimă de Foc și-a dat seama că trăia ceea ce simțise Labă Iute în ultimele clipe de viață.

În timp ce durerea îi dispărea ușor, încercând să-și tragă suflarea, Inimă de Foc simțea că e o groapă în pământ peste care cade ploaia, care se umple și apoi dă pe dinafară. Era atât de slăbit, încât nu știa dacă avea să mai reziste celor trei pisici rămase.

A urmat Colț Galben. Bătrâna pisică-vraci avea același aer de independență încăpățânată și același curaj care îl impresionase și-l frustrase pe Inimă de Foc în timpul vieții ei. Și-a amintit când o văzuse ultima oară în vizuina ei, pe moarte, după foc. Fusese atunci cuprinsă de disperare, neștiind dacă spiritele din Clanul Stelelor aveau să o primească – își ucisese propriul fiu, pe Coadă Ruptă, ca să pună capăt comploturilor lui sângeroase. Acum, strălucirea jucăușă a ochilor ei renăscuse.

— Prin această viață îți ofer compasiunea. Folosește-o cu chibzuință, față de bătrânii din clanul tău, față de bolnavi și față de toți cei care sunt mai slabi decât tine.

De data asta, cu toate că știa câtă durere avea să suporte, Inimă de Foc a închis ochii și a sorbit însetat viața, dorindu-și spiritul lui Colț Galben, curajul și loialitatea ei față de clanul din care nu făcuse parte prin naștere. A primit acea viață ca pe un val de lumină: umorul ei, limba ascuțită, duioșia și onoarea. Se simțea mai apropiat de ea ca niciodată.

— Oh, Colț Galben… a șoptit Inimă de Foc, deschizând ochii. Mi-a fost așa dor de tine!

Pisica-vraci se îndepărta deja. În locul ei a apărut o pisică mai tânără, ce pășea ușor, purtând sclipirea stelelor în blană și în ochi: era Frunză Ruginie, frumoasa pisică ce fusese prima iubire a lui Inimă de Foc. I se mai arătase în vise, însă nu o mai văzuse atât de clar de când murise. A tras adânc în piept mirosul ei dulce atunci când pisica s-a aplecat asupra lui. Cu ea își dorea să vorbească, mai mult decât cu oricare altă pisică, pentru că timpul pe care îl petrecuseră împreună fusese prea scurt pentru a-și dezvălui sentimentele.

— Frunză Ruginie…

— Prin această viață îți ofer dragostea, a murmurat ea cu vocea-i blândă. Folosește-o cu chibzuință, pentru toate pisicile pe care le ai în grijă… Și mai ales pentru Furtună de Nisip.

În viața dăruită de ea nu exista durere. Inimă de Foc a simțit căldura soarelui de vară, arzând până în vârful labelor. Era iubire pură; în același timp, s-a simțit în siguranță, ca atunci când era doar un pui ghemuit lângă mama lui. A privit-o pe Frunză Ruginie, simțind o fericire cum nu mai cunoscuse până atunci.

Parcă ochii ei îi spuneau că era mândră de el, iar faptul că pisica îi dăduse binecuvântarea pentru noua lui iubire l-a făcut să treacă mai ușor peste dezamăgirea de a nu fi stat mai mult cu ea. Acum nu se mai simțea vinovat că îi era necredincios lui Frunză Ruginie, iubind-o pe Furtună de Nisip.

A venit și rândul lui Stea Albastră. S-a apropiat de el, însă nu era pisica bătrână, înfrântă, din ultima perioadă, cu mintea rătăcită din cauza necazurilor clanului. Era Stea Albastră din momentul culminant al puterii ei și se îndrepta spre el cu mersul demn al unei leoaice. Inimă de Foc era orbit de strălucirea glorioasă ce o înconjura, dar s-a străduit să-i susțină privirea albastră.

— Bine ai venit, Inimă de Foc. Ucenicul meu, războinicul meu, secundul meu. Am știut întotdeauna că într-o bună zi ai să fii un lider măreț.

Când Inimă de Foc a plecat capul, Stea Albastră l-a atins cu nasul și a continuat:

— Prin această viață îți ofer noblețea, certitudinea deciziei și credința. Folosește-le cu chibzuință, în timp ce-ți conduci clanul după dorința Clanului Stelelor și a codului războinicilor.

Căldura vieții primite de la Frunză Ruginie îl alinase pe Inimă de Foc. Nu era pregătit pentru agonia provocată de atingerea lui Stea Albastră. A primit din tăria ambiției ei, din durerea pe care o simțise când a renunțat la pui, din forța feroce

cu care luptase în atâtea bătălii pentru clanul ei. A simțit groaza ce o cuprinsese când rațiunea începuse s-o părăsească și-și pierduse încrederea în Clanul Stelelor. Valurile de putere erau tot mai copleșitoare, până ce Inimă de Foc a simțit că cedează. Era sfârșit. Fie avea să urle de durere, fie avea să moară... dar suferința a început să se domolească, transformându-se în cele din urmă într-o senzație de calm, acceptare și bucurie.

Din rândul pisicilor adunate în poieniță a răsunat un oftat ușor. Toate pisicile din Clanul Stelelor s-au ridicat în picioare. Stea Albastră a rămas în mijloc și a făcut un semn din coadă, ca Inimă de Foc să se ridice. Motanul a ascultat-o tremurând, simțind că viața ce clocotea în trupul lui ar fi dat pe dinafară dacă avea să se miște. Se simțea atât de obosit de parcă luptase în cea mai grea bătălie din viața lui, și, cu toate astea, spiritul lui se înălța cu toată forța pe care i-o dădeau cele nouă vieți primite.

— Te strig acum pe noul tău nume, Stea de Foc, a rostit Stea Albastră. Vechea ta viață s-a încheiat. Ai primit acum cele nouă vieți ale unui lider, iar Clanul Stelelor îți lasă în grijă Clanul Tunetului. Apără-l de orice pericol; ai grijă de tineri și de bătrâni; cinstește-ți strămoșii și tradițiile codului războinicilor. Trăiește-ți fiecare viață cu mândrie și cu demnitate.

— Stea de Foc! Stea de Foc!

Așa cum clanurile din pădure scandau voioase numele fiecărui nou războinic, pisicile din Clanul Stelelor îi strigau acum numele cu voci puternice, ce făceau ca aerul să vibreze:

— Stea de Foc! Stea de Foc!

Aclamațiile au încetat brusc, întrerupte de un șuierat neprevăzut. Stea de Foc s-a încordat, dându-și seama că se întâmplase ceva. Ochii strălucitori ai lui Stea Albastră erau fixați pe ceva din spatele lui. S-a întors și a scos un țipăt sugrumat.

Un morman uriaș din oase apăruse în partea opusă a poienii, înalt de mai multe lungimi de coadă. Strălucea, scăldat într-o lumină nefirească. Stea de Foc distingea conturul fiecărui os, ca

și cum ar fi fost luminate de o flacără – oase de pisici și oase de pradă, amestecate laolaltă. Bătea un vânt fierbinte, ce purta duhoarea de hoit, cu toate că oasele erau albe, perfect curate.

Stea de Foc a privit înnebunit în jur, căutând ajutor sau răspunsuri la celelalte pisici. Dar în poiană se lăsase întunericul. Pisicile din Clanul Stelelor dispăruseră, lăsându-l singur cu dealul acela sumbru din oase. În vreme ce panica începea să-l cuprindă, a simțit prezența familiară a lui Stea Albastră, blana ei caldă lipindu-se de trupul lui. Nu o vedea, fiind întuneric, dar vocea ei i-a șoptit la ureche:

— Se apropie ceva îngrozitor, Stea de Foc. Cele patru vor deveni două. Leul și tigrul se vor înfrunta în luptă, iar sângele va domni în pădure.

Când a terminat de vorbit, mirosul și căldura blănii ei au dispărut.

— Stai! a strigat Stea de Foc. Nu mă părăsi! Spune-mi ce o să se întâmple!

Însă nu a primit niciun răspuns, nicio explicație pentru teribila profeție. Între timp, lumina roșie ce învăluia mormanul de oase strălucea tot mai puternic. Stea de Foc o privea îngrozit. Printre oase începuse să mustească sânge. Picăturile roșiatice s-au transformat într-un râu care curgea spre el, până ce duhoarea sângelui i-a intrat în blană. Încercând să fugă, și-a dat seama că labele îi erau țintuite la pământ. O clipă mai târziu, valul roșu, lipicios, îl înconjurase, gâlgâind și duhnind a moarte.

— Nu! a strigat Stea de Foc.

Însă în pădure nu a răsunat niciun răspuns, doar clipocitul neîncetat al sângelui, care se lovea lacom de blana motanului.

CAPITOLUL 5

Stea de Foc s-a trezit tresărind înspăimântat. Era întins în peștera de sub Pietrele Înalte, cu botul lipit de Piatra Lunii. Raza de lumină dispăruse, iar acum peștera era luminată doar de o vagă strălucire a stelelor. Trezirea nu i-a adus nicio ușurare, mirosul de sânge încă îl înconjura, iar blana și-o simțea fierbinte și lipicioasă.

Cu inima bătându-i nebunește, Stea de Foc s-a ridicat greu în picioare. În partea cealaltă a peșterii distingea silueta lui Blană Fumurie. Și ea se ridicase, iar acum îi făcea semne disperate cu coada. Primul instinct al lui Stea de Foc era să-i povestească tot ce văzuse, dar și-a amintit porunca ei de a păstra tăcerea până ce plecau de la Gura Mamei. A trecut atât de grăbit pe lângă pisica-vraci, încât labele i-au alunecat pe dușumeaua netedă a peșterii, țâșnind afară din tunel.

Drumul a părut de două ori mai lung decât la venire, iar Stea de Foc s-a împleticit urmându-și propriul miros prin tunelul întunecat prin care intrase. Blana îi atingea pereții tunelului, iar motanul era îngrozit de gândul că ar fi putut fi îngropat de viu acolo. În întunericul nesfârșit al tunelului, aerul părea irespirabil, iar panica devenea tot mai mare. Motanul a început să se întrebe dacă va ajunge vreodată la capăt sau dacă va rămâne blocat pentru totdeauna, înconjurat de întuneric și de sânge.

Apoi a văzut conturul palid al gurii tunelului și a țâșnit afară, în aerul neclintit al nopții, unde luna se ascundea după nori subțiri. Stea de Foc și-a înfipt ghearele în pământul afânat de pe povârniș, în vreme ce trupul îi era scuturat de frisoane, de la nas până la coadă.

Câteva clipe mai târziu, a ieșit din tunel și Blană Fumurie, venind lângă el și lipindu-se de trupul lui, până ce motanul a reușit să stăpânească tremuratul îngrozitor, iar respirația i-a revenit la normal.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea încetișor.

— Nu știi?

Blană Fumurie a clătinat din cap.

— Știu că ritualul a fost întrerupt, mi-am dat seama după mirosul de sânge. Dar nu știu de ce.

L-a privit adânc în ochi; pe figura ei se citea o îngrijorare arzătoare.

— Spune-mi… Ți-ai primit cele nouă vieți și numele?

Stea de Foc a încuviințat din cap, iar pisica-vraci s-a mai destins un pic.

— Atunci restul poate să aștepte. Hai să mergem.

La început, Stea de Foc s-a simțit prea extenuat pentru a se mișca. Însă nici nu voia să rămână aproape de Gura Mamei, de lucrurile îngrozitoare pe care le văzuse în peșteră. Ezitant, pășind cu grijă, a început să coboare dealul. Blană Fumurie mergea lângă el, uneori îndrumându-l spre o cărare mai ușoară, iar Stea de Foc îi era recunoscător pentru faptul că nu-i punea nicio întrebare.

Pe măsură ce se îndepărtau de tunel, duhoarea sângelui a început să-i dispară din gură și din nări. Cu toate astea, motanul avea impresia că nici dacă s-ar fi spălat o lună nu ar fi reușit să scape de toate urmele impregnate în blană. Începea să-i revină puterea, dar tot se simțea foarte obosit și, imediat ce dealul stâncos s-a transformat într-o câmpie cu iarbă, s-a trântit la

adăpostul unui tufiș de păducel.

— Trebuie să mă odihnesc, a mieunat el.

Blană Fumurie s-a așezat lângă el și, câteva minute, cele două pisici au împărtășit în tăcere ritualul spălării. Stea de Foc voia să-i povestească pisicii-vraci tot ce se întâmplase, dar ceva îl oprea. Pe de o parte, voia să o scutească de spaima îngrozitoare pe care o simțise el. Chiar dacă ea i-ar fi putut explica ce însemna profeția lui Stea Albastră, la ce bun ar fi folosit să privească și ea spre viitor cu aceeași groază ca el? Pe de altă parte, spera că, ținând doar pentru el înfiorătoarea viziune, aceasta nu avea să se îndeplinească. Sau poate că era un blestem sub care va conduce el clanul? Stea Albastră îi spusese înainte să moară că el era focul care va salva clanul. Dar cum putea fi adevărat, când focul era stins de valul de sânge pe care tocmai îl văzuse? Stea de Foc mai avusese și alte vise profetice și învățase că era bine să le ia în serios. Nu putea să ignore semnul, mai ales că venea într-un moment atât de important: când își primea cele nouă vieți și noul nume.

Blană Fumurie l-a trezit din visare.

— Să știi că înțeleg dacă nu vrei să vorbești despre ce ai văzut.

Stea de Foc și-a îngropat nasul în blana ei, recunoscător pentru căldura cu care îi vorbea.

— O să mă gândesc, a mieunat el încetișor. Acum e prea proaspătă amintirea, a rostit el cutremurându-se. Blană Fumurie, n-am mai spus asta nimănui, dar… eu am uneori vise în care văd viitorul.

Luată prin surprindere, urechile lui Blană Fumurie au început să zvâcnească.

— Asta e tare neobișnuit. Liderii de clan și pisicile-vraci comunică cu spiritele din Clanul Stelelor, dar n-am auzit niciodată de războinici obișnuiți care să aibă vise profetice. De cât timp le ai?

— Încă de când eram pisoi de casă, a recunoscut Stea de Foc, amintindu-și visul ce-l adusese în pădure: se făcea că vâna un șoarece. Dar nu… Dar nu știu dacă visele astea vin de la Clanul Stelelor.

În fond, înainte de a fi sosit în pădure, nici nu știa de existența Clanului Stelelor. Oare era posibil ca spiritele să fi vegheat asupra lui încă de atunci?

Pisica-vraci a căzut pe gânduri.

— Până la urmă, toate visele vin de la Clanul Stelelor, a murmurat ea. S-au adeverit de fiecare dată?

— Da, i-a răspuns Stea de Foc. Dar nu întotdeauna așa cum mă așteptam eu. Unele sunt mai ușor de înțeles decât altele.

— Atunci trebuie să ții minte lucrul ăsta când încerci să interpretezi visul de acum, l-a încurajat ea, lingându-l ușor pe ureche. Ține minte, Stea de Foc, că nu ești singur. Acum, că ai devenit lider de clan, Clanul Stelelor va împărtăși multe lucruri cu tine. Dar eu sunt aici ca să te ajut să interpretezi semnele. Poți să-mi povestești cât de mult sau cât de puțin vrei tu.

Cu toate că Stea de Foc îi era recunoscător pentru vorbele înțelegătoare, cuvintele ei îl îngrijoraseră. Noua relație pe care o avea cu Clanul Stelelor îl putea conduce pe drumuri pe care nu voia să meargă. Câteva clipe, a râvnit să fie din nou un simplu războinic, vânând cu Dungă Cenușie sau spălându-se împreună cu Furtună de Nisip, în vizuina lor.

— Mulțumesc, Blană Fumurie, a mieunat el, ridicându-se cu greu în picioare. Îți promit că vom sta de vorbă atunci când voi simți nevoia.

Deși fusese sincer, în adâncul sufletului se întreba cu ce l-ar fi putut ajuta pisica. Nu reușea să scape de sentimentul că aceasta era o problemă pe care trebuia s-o înfrunte singur. A oftat adânc.

— Hai să ne vedem de drum.

Oricât de mult își dorea Stea de Foc să ajungă acasă, era

foarte slăbit. Din momentul în care descoperiseră haita de câini și de când alergaseră prin pădure în cursa nebunească pentru a-i atrage în defileu, motanul mâncase foarte puțin și dormise doar atunci când trebuia să viseze. Drumul lung până la Pietrele Înalte și experiența dureroasă a primirii celor nouă vieți, urmate de viziunea aceea îngrozitoare, îl sleiseră de puteri.

Pașii lui erau tot mai lenți și mai nesiguri. Tocmai treceau pe lângă ferma lui Arpacaș, când pisica-vraci l-a înghiontit în umăr.

— Destul, Stea de Foc, a mieunat ea fermă. În calitate de pisică-vraci îți spun că trebuie să te odihnești. Hai să vedem dacă Arpacaș și Labă Neagră sunt acasă.

— Bună idee.

Gândul că se va odihni nu i-a mai dat lui Stea de Foc puterea să se mai împotrivească.

Cele două pisici s-au apropiat precaute de hambarul fermei de Două-Picioare. Pe Stea de Foc îl îngrijora gândul că ar fi putut găsi câinii liberi, însă mirosul lor era estompat și îndepărtat. Mult mai puternic se simțea mirosul de pisici, iar când s-au apropiat, Stea de Foc a zărit un motan musculos, cu blana alb-neagră, care tocmai trecea printr-o gaură din ușa hambarului.

— Arpacaș! a mieunat el o salutare. Mă bucur să te văd. O mai știi pe Blană Fumurie, pisica noastră vraci?

Arpacaș a salutat pisicile cu o mișcare vioaie din cap.

— Și eu mă bucur să te văd, Inimă de Foc.

— *Stea* de Foc, l-a corectat Blană Fumurie. Acum este liderul clanului.

Ochii lui Arpacaș s-au mărit de uluire.

— Felicitări! Dar asta înseamnă că Stea Albastră a murit... Îmi pare tare rău.

— A murit așa cum a și trăit, protejându-și clanul, i-a răspuns Stea de Foc.

— Îmi imaginez că e o poveste lungă, a mieunat Arpacaș, întorcându-se spre hambar. Cu siguranță, Labă Neagră va vrea să

o asculte. Intrați.

În hambar era cald și întuneric, iar în aer domnea mirosul fânului și al șoarecilor. Stea de Foc a ascultat sunetele prăzii ce mișuna prin fân și parcă a simțit și mai tare foamea.

— Un culcuș moale și pradă la discreție, a remarcat el, încercând să nu-și trădeze foamea disperată. Mai bine nu le spunem pisicilor din Clanul Tunetului, că or să vrea să vină toate aici și să fie singuratice.

Arpacaș a chicotit ușor.

— Labă Neagră, vino să vezi cine e aici.

O siluetă întunecată a sărit de pe o căpiță de fân din apropiere, torcând. Ca ucenic, Labă Neagră fusese singura pisică din Clanul Tunetului care știuse adevărul despre moartea lui Coadă Roșie – acesta fusese ucis de Stea de Tigru, mentorul lui Labă Neagră. Când Stea de Tigru a încercat să-și ucidă ucenicul, pentru a-l împiedica să povestească ce văzuse, Stea de Foc îl adusese să locuiască acolo. Viața de singuratic i se potrivea mult mai bine lui Labă Neagră decât cea de războinic, chiar dacă nu uitase clanul în care se născuse și le rămăsese un prieten loial foștilor tovarăși.

— Deci Stea Albastră a murit, a murmurat el când Arpacaș i-a dat vestea. Nu am s-o uit niciodată, a rostit el cu ochii încețoșați de durere.

Arpacaș a tors adânc, consolator, iar Stea de Foc și-a dat seama ce primire caldă trebuie să-i fi oferit tânărului ucenic speriat, care îi ceruse ajutorul cu atâtea luni înainte.

Îndreptându-și spatele, Labă Neagră i-a aruncat motanului alb-negru o privire recunoscătoare.

— Deci tu ești lider acum, a rostit el către Stea de Foc. Clanul Stelelor a luat decizia bună. Ați vrea să vânați? a întrebat el, pornind spre partea cealaltă a hambarului.

— Ar fi grozav, i-a răspuns Blană Fumurie.

I-a aruncat lui Stea de Foc o privire întrebătoare și a

murmurat:

— Să-ți prind ceva de mâncare?

În ciuda oboselii, Stea de Foc a clătinat din cap. Ce mai lider de clan ar fi fost, dacă nu putea nici să-și prindă singur prada! A rămas cu urechile ciulite, ascultând atent, și a luat poziția de pândă când a auzit un foșnet ușor într-o căpiță. Găsind șoarecele mai mult după auz, a țâșnit și a ucis prada cu o mușcătură fulgerătoare.

Labă Neagră era norocos, a cugetat Stea de Foc ridicând prada în fălci și mergând să o mănânce lângă celelalte pisici. Era de două ori mai mare decât șoarecii slăbănogi din pădure și mult mai ușor de prins în întunericul hambarului. L-a hăpăit din câteva guri uriașe și a simțit că începe să-și revină.

— Mai mănâncă unul, l-a îndemnat Labă Neagră. Avem din plin.

După ce Stea de Foc și Blană Fumurie au mâncat pe săturate, s-au întins în fânul moale, împărtășind ritualul spălării cu prietenii lor și punându-i la curent cu veștile din Clanul Tunetului. Labă Neagră și Arpacaș i-au ascultat atenți, cu ochii mari, uluiți, iar Stea de Foc le-a povestit despre haita de câini.

— Am știut dintotdeauna că Stea de Tigru era însetat de sânge, a mieunat Labă Neagră, dar nu mi-a dat prin cap că ar putea încerca să distrugă un clan întreg.

— Slavă Clanului Stelelor că nu a reușit, i-a răspuns Stea de Foc. Dar a fost foarte aproape. N-aș vrea să mai trec niciodată prin așa ceva.

— Trebuie să-l opriți acum, înainte să mai încerce ceva, a subliniat Arpacaș.

Stea de Foc a încuviințat din cap. După o ezitare de o clipă, le-a mărturisit:

— Dar nu știu cum să fac asta fără Stea Albastră. Totul pare atât de întunecat și… și copleșitor.

Nu a spus nimic despre întreruperea ritualului de numire a

sa ca lider și nici despre visul înspăimântător pe care îl avusese. Și-a dat seama, după privirea duioasă pe care i-a aruncat-o Blană Fumurie, că ea știa la ce se gândea.

— Nu uita că ai susținerea întregului clan, a mieunat ea. Nicio pisică nu va uita că tu și Stea Albastră ne-ați salvat de haită.

— Poate că au așteptări prea mari de la mine.

— Aiureli! a exclamat pisica-vraci încrezătoare. Pisicile știu că vei fi un mare lider și te vor sprijini până la ultima lor suflare.

— Și eu la fel, a promis solemn Labă Neagră, făcându-l să tresară.

Motanul negru, suplu, a părut un pic stingherit când Stea de Foc s-a întors să-l privească, însă a continuat:

— Știu că nu sunt războinic, dar dacă ai nevoie de ajutorul meu, nu trebuie decât să-mi spui.

— Îți mulțumesc, Labă Neagră, a clipit motanul recunoscător.

— Aș putea să vin în tabără zilele astea? l-a întrebat Labă Neagră. Aș vrea să merg la Stea Albastră, acolo unde este îngropată, să-mi iau rămas-bun de la ea..

— Da, bineînțeles. Stea Albastră ți-a dat dreptul la liberă trecere pe teritoriul Clanului Tunetului. Nu văd de ce s-ar schimba lucrul ăsta.

Labă Neagră a plecat capul.

— Mulțumesc, a rostit el, iar Stea de Foc a citit respectul în ochii lui. Odinioară mi-ai salvat viața, Stea de Foc. N-am să te pot recompensa niciodată pentru asta. Dar dacă Stea de Tigru vă face probleme, aș fi mândru să stau alături de războinicii din Clanul Tunetului și să lupt cu ei până la moarte.

CAPITOLUL 6

Apusul întuneca și mai mult umbrele de sub copaci când Stea de Foc și Blană Fumurie au coborât în râpă, spre intrarea în tabără. Dormiseră în hambar, alături de Arpacaș și de Labă Neagră, până ce soarele se ridicase cu mult deasupra liniei orizontului, iar apoi s-au înfruptat din nou din niște șoareci suculenți, înainte de a porni spre casă. Cu toate că Stea de Foc era obosit, spaima pe care i-o provocase visul se mai atenuase, iar motanul era nerăbdător să își revadă tovarășii de clan.

La început, noul lider a ieșit neobservat din tunelul de orz sălbatic, însoțit de Blană Fumurie. Vifor Alb și Blană de Ferigă ședeau împreună aproape de tufa de urzici, terminând de mâncat niște pradă, în vreme ce trei dintre ucenici se luptau în joacă lângă vizuina lor. Stea de Foc a zărit blana închisă la culoare a ucenicului său, Labă de Mărăcine, și și-a propus să reia un program strict de antrenament, cât mai repede cu putință. Nu trebuia ca îndatoririle de lider să-l împiedice să-i fie un mentor bun tânărului motan – în fond, și Stea Albastră îi fusese lui un mentor sârguincios, cu toate că era lideră.

Pornise deja spre Vifor Alb când și-a auzit numele strigat cu entuziasm și s-a întors. Labă de Cenușă gonea de-a curmezișul luminișului, dinspre vizuina bătrânilor. Blana cenușie a ucenicului se zburlise de bucurie.

— Inimă de Foc… Ba nu, Stea de Foc! Te-ai întors!

Salutul lui zgomotos a dat de veste și celorlalte pisici, iar în curând aveau să se înghesuie toate în jurul liderului, strigându-l pe noul său nume și urându-i bun-venit înapoi. Stea de Foc se bucura de desfătarea blănilor calde lipite de a lui, dar mai presus de asta a observat în ochii lor respectul și veneraţia faţă de el. I s-a strâns iar inima când și-a amintit de distanța care îl despărțea acum de celelalte pisici din clan.

— Chiar ai văzut spiritele din Clanul Stelelor? l-a întrebat Labă de Frunză, cu ochii mari.

— Chiar le-am văzut, i-a răspuns Stea de Foc. Dar nu am voie să povestesc nimic despre ritual.

Micuța pisică nu părea dezamăgită. Îl privea cu admirație, iar apoi s-a întors spre Blană Pământie și a mieunat încântată:

— Sunt sigură că o să fie un lider grozav!

— Ar face bine să fie, i-a răspuns motanul.

Dragostea lui Blană Pământie față de Labă de Frunză l-a împiedicat să o contrazică, dar Stea de Foc știa foarte bine că nu fusese niciodată unul dintre preferații motanului maroniu. Însă războinicul l-a salutat respectuos, plecându-și capul, și noul lider a știut că loialitatea lui Blană Pământie față de codul războinicilor avea să-i garanteze susținerea lui.

— Ce bine că te-ai întors, a mieunat Dungă Cenușie, croindu-și drum printre pisici până a ajuns lângă Stea de Foc.

Cel puțin, el părea să-și fi revenit din teama respectuoasă pe care i-o arătase după ce, cu ultima suflare, Stea Albastră îl numise succesorul ei. Acum, în ochii gălbui ai motanului se citeau din nou prietenia și grija.

— Arăți ca o vulpe moartă de o lună. A fost greu?

— Da, a șoptit Stea de Foc spre Dungă Cenușie, însă Coadă de Nor l-a auzit și el.

— Doar fiindcă voi credeți în tradițiile vechi de când lumea, aveți impresia că nu poți fi lider până nu te trambalezi până la Pietrele Înalte și înapoi. Din punctul meu de vedere, Stea de Foc,

tu ai demonstrat deja că ești adevăratul lider al clanului nostru.

Stea de Foc și-a privit lung nepotul; era recunoscător pentru loialitatea și respectul motanului, dar era la fel de frustrat ca întotdeauna de faptul că tânărul nu-i împărtășea credința. Ar fi vrut să-i poată povesti tot ce se întâmplase, măcar pentru a-l speria și a-l face să respecte Clanul Stelelor, dar știa că era imposibil.

— Șșșșt! Tradițiile străvechi sunt încă importante.

Dojana blândă venise de la Chip Pierdut, care ajunsese lângă ei și se așezase lângă Coadă de Nor. L-a lins ușor pe ureche și a adăugat:

— Clanul Stelelor veghează asupra noastră, a tuturor.

Coadă de Nor a lins-o și el ușor, cu blândețe, peste obrazul rănit.. Furia lui Stea de Foc s-a atenuat. Nu putea să nu admire devotamentul nestrămutat pe care îl dovedea Coadă de Nor față de Chip Pierdut, în ciuda rănilor ei înfricoșătoare. Poate că nepotul lui era dificil și încăpățânat, fără prea mare respect pentru codul războinicilor, însă ajutase biata pisică să se întoarcă de pe marginea prăpastiei morții și îi dăduse un motiv de a trăi. În timp ce pisicile începeau să se risipească, noul lider a surprins privirea lui Vifor Alb, care îl salutase și apoi făcuse câțiva pași în spate, așteptând să stea de vorbă cu el.

— Cum stau lucrurile în tabără? Vreo problemă cât am fost plecat?

— Absolut niciuna, a răspuns războinicul. Am patrulat tot teritoriul și nu e nici urmă de câini sau de Clanul Umbrelor.

— Bun, a mieunat Stea de Foc. Văd că unele pisici au și vânat, a adăugat el, privind grămada bine garnisită de pradă.

— Furtună de Nisip a pornit cu o patrulă, iar Blană de Șoarece și Blană de Ferigă au pus ucenicii la treabă, i-a răspuns Vifor Alb. Labă de Mărăcine este un vânător foarte priceput. Am și pierdut numărul prăzilor pe care le-a adus.

— Bun, s-a bucurat liderul.

Bucuria de a-și auzi ucenicul lăudat era umbrită de neliniștea pe care o simțea de fiecare dată când era pomenit fiul lui Stea de Tigru. Și tatăl lui fusese un vânător excelent, dar asta nu-l oprise să ajungă ucigaș și trădător.

Blană Fumurie a venit din nou lângă el.

— Mă duc la mine în vizuină. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva. Știi că până la răsăritul lunii trebuie să-ți numești secundul, da?

Stea de Foc a dat din cap. Alte îndatoriri fuseseră mai urgente, dar acum trebuia să se gândească serios la această decizie. Sub șocul trădării și al exilării lui Stea de Tigru, Stea Albastră întârziase cu o zi numirea lui Stea de Foc și o făcuse fără ceremonia cuvenită. Pisicile fuseseră îngrozite că spiritele din Clanul Stelelor aveau să se înfurie, iar asta a complicat și mai mult lucrurile pentru motan. Era hotărât să nu facă aceeași greșeală cu secundul său.

Privind-o pe Blană Fumurie cum șchiopăta spre vizuina ei, Stea de Foc și-a dat seama că erau două pisici care nu-i uraseră bun venit. Una dintre ele era Dungă Neagră, iar asta nu-l surprindea deloc. Cealaltă era Furtună de Nisip, iar absența ei îl îngrijora.

Apoi a zărit-o la câteva lungimi de coadă; îl privea de la depărtare, cu o expresie sfioasă pe care nu o mai văzuse la ea. Observând că motanul pornește în direcția ei, Furtună de Nisip l-a privit în grabă, iar apoi s-a uitat în altă parte.

— Furtună de Nisip, a mieunat el, ești bine?

— Da, Stea de Foc, i-a răspuns ea privindu-și lăbuțele. Mă bucur că te-ai întors.

Acum, Stea de Foc era sigur că se întâmplase ceva. Pe toată durata călătoriei așteptase cu nerăbdare clipa în care avea să se odihnească alături de Furtună de Nisip, în vizuina războinicilor. Să împărtășească ritualul spălării și să se pună la curent cu noutățile. Însă nu o mai putea face. Din momentul ăsta avea să

doarmă singur în vechea vizuină a lui Stea Albastră, care acum era a lui, de sub Piatra Mare.

În aceeași clipă și-a dat seama și ce o supăra pe Furtună de Nisip. Pe cât de încrezătoare fusese la plecarea lui din tabără, pe atât de șovăitoare era acum.

— Minte de șoarece, a tors el afectuos, lipindu-și botul de al ei. Sunt același motan. Nu s-a schimbat nimic.

— Totul s-a schimbat! a insistat Furtună de Nisip. Acum ești liderul clanului.

— Iar tu ești în continuare cea mai pricepută la vânătoare și cea mai fermecătoare pisică din clan, a încurajat-o el.

— Dar ești… ești atât de departe, a mieunat Furtună de Nisip, exprimând fără să știe, ca un ecou, temerile motanului. Acum ești mult mai aproape de Blană Fumurie decât de oricine altcineva. Amândoi știți secrete despre Clanul Stelelor, pe care războinicii de rând nu le știu.

— Blană Fumurie este pisica-vraci a clanului nostru, i-a răspuns el, și una dintre cele mai bune prietene ale mele. Dar tu ești tu, Furtună de Nisip. Știu că situația e dificilă acum, sunt atâtea de făcut pentru a prelua conducerea clanului… Mai ales după ceea ce a încercat Stea de Tigru să facă folosindu-se de haita de câini. Dar în câteva zile o să putem merge în patrulă împreună, ca pe vremuri.

Spre ușurarea lui, a simțit că Furtună de Nisip se destinde, iar o parte din nesiguranța ei dispăruse.

— O să-ți trebuiască o patrulă de seară, a mieunat ea.

Avea vocea vioaie, ca odinioară, însă Stea de Foc bănuia că încerca să-și ascundă nefericirea.

— Să adun câteva pisici și să mergem?

— Bună idee.

Stea de Foc încerca să vorbească pe același ton serios.

— Mergeți să adulmecați pe la Pietrele Însorite. Asigurați-vă că cei din Clanul Râului nu au revenit la vechile obiceiuri.

Ar fi fost tipic pentru Stea de Leopard, ambițioasa conducătoare a Clanului Râului, să încerce să revendice disputatul teritoriu, în timp ce Clanul Tunetului era zguduit de pierderea lui Stea Albastră.

— Bun.

Furtună de Nisip a pornit în grabă spre tufișul de urzici, lângă care mâncau Blană de Ferigă și Coadă Lungă. Blană de Ferigă și-a chemat ucenica, pe Labă Roșcată, și toate cele patru pisici au pornit spre tunelul de orz sălbatic.

Stea de Foc a luat-o spre vizuina liderului. Încă nu o putea considera a lui, îi era dor de bucata lui comodă de mușchi din vizuina războinicilor. Înainte să ajungă în bârlog, și-a auzit numele strigat și când s-a întors l-a văzut pe Dungă Cenușie alergând grăbit după el.

— Stea de Foc, voiam să-ți spun… a început el, întrerupându-se stânjenit.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi…, a ezitat Dungă Cenușie, continuând apoi grăbit: nu știu dacă te gândeai să mă alegi pe mine secund, dar voiam să-ți spun că nu ești obligat s-o faci. Știu că nu m-am întors în clan de suficient timp, iar unele dintre pisici încă nu au încredere în mine. Nu o să mă simt jignit dacă alegi pe altcineva.

Stea de Foc a simțit în vocea lui durerea regretului. L-ar fi ales pe Dungă Cenușie înaintea oricărei pisici, pentru a vâna și a lupta alături de el, precum și pentru a-l sprijini așa cum un secund își sprijină liderul. Însă era adevărat că nu îl putea alege pe Dungă Cenușie la atât de scurtă vreme după ce se întorsese din Clanul Râului. Cu toate că el nu avea nicio îndoială în legătură cu loialitatea prietenului său față de Clanul Tunetului, Dungă Cenușie trebuia să își demonstreze loialitatea în fața celorlalte pisici înainte ca acestea să aibă încredere în el.

Aplecându-se, Stea de Foc și-a lipit nasul de botul prietenului său.

— Mulțumesc, Dungă Cenușie, a mieunat el. Mă bucur că înțelegi.

Dungă Cenușie a ridicat din umeri, mai stingherit ca niciodată.

— Voiam doar să-ți spun asta.

S-a întors și a dispărut printre ramurile vizuinii războinicilor.

Înduioșat până la lacrimi, Stea de Foc s-a scuturat zdravăn. Ocolind Piatra Mare, pentru a intra în vizuină, a auzit o mișcare înăuntru. Când a intrat, din vizuină tocmai ieșea Labă Ascuțită, cel mai în vârstă dintre ucenici.

— Ah, Stea de Foc, a exclamat el. Vifor Alb mi-a zis să-ți aduc niște așternut proaspăt… și ceva de mâncare.

A făcut semn din coadă spre latura îndepărtată a bârlogului, unde se zărea un iepure, așezat lângă un morman gros de mușchi și de buruieni.

— Arată grozav, Labă Ascuțită, a mieunat Stea de Foc. Mulțumesc… Și te rog să-i transmiți mulțumiri și lui Vifor Alb.

Ucenicul roșcat a lăsat capul în jos și s-a pregătit să plece, însă liderul l-a strigat înapoi.

— Roag-o pe Blană de Șoarece să vină mâine să stăm de vorbă, a mieunat el, referindu-se la mentora lui Labă Ascuțită. E cazul să ne gândim la ceremonia ta de războinic.

„Era cazul de multă vreme“, și-a spus el. Labă Ascuțită se dovedise un ucenic priceput și ar fi devenit războinic cu multe luni în urmă, dacă Stea Albastră nu s-ar fi temut să aibă încredere în pisicile din clanul ei. Era singurul ucenic rămas din grupul din care făcuseră parte Labă Iute și Chip Pierdut – niciunul dintre ei nu se bucurase însă de ceremonia numirii ca războinici.

Ochii lui Labă Ascuțită au scăpărat de entuziasm.

— Da, Stea de Foc! Mulțumesc! a mai mieunat el și a zbughit-o.

Stea de Foc s-a așezat în cuibul din mușchi și a luat câteva

guri de iepure. Fusese foarte frumos din partea lui Vifor Alb să aibă grijă ca așternutul să-i fie schimbat, însă motanul simțea parcă mirosul lui Stea Albastră, ce încă persista în pereții vizuinii. Poate că întotdeauna avea să-i simtă prezența, iar ăsta nu era un lucru rău. Amintirea ei îl îndurera, dar îi și dădea putere, când se gândea la înțelepciunea fostei lidere și la curajul cu care își condusese clanul.

În timp ce lumina zilei pierea, în jurul lui începeau să se adune umbrele. Stea de Foc și-a dat seama, cu tristețe, că era pentru prima oară de când venise în clan când se afla cu totul singur: nu simțea căldura altor pisici care dormeau în apropiere, nu auzea mieunăturile blânde și torsul prietenilor săi care se spălau, nu răsuna sforăitul molcom sau foșnetul pisicilor care se mișcau în somn. Preț de câteva clipe, s-a simțit mai singur ca niciodată.

Apoi s-a încurajat singur, încercând să nu mai gândească cu minte de șoarece. Avea de luat o decizie importantă și era vital pentru Clanul Tunetului ca alegerea făcută să fie cea corectă. Decizia lui privitoare la secund avea să influențeze viața clanului pentru multe anotimpuri de atunci înainte.

Așezându-se mai comod în cuibul din mușchi, s-a întrebat dacă ar fi trebuit să se culce și s-o întrebe în vis pe Frunză Ruginie care ar fi fost secundul cel mai potrivit. A închis ochii și aproape imediat a simțit mirosul dulce al pisicii-vraci. Însă nu a apărut nicio viziune, totul era întunecat.

Apoi a auzit o șoaptă la ureche, vocea blândă a lui Frunză Ruginie, care îl tachina:

— Ah, nu, Stea de Foc. Asta e decizia ta.

Oftând, Stea de Foc a deschis din nou ochii.

— Bine, Frunză Ruginie, a mieunat el cu voce tare. Am să decid.

Secundul nu putea fi Dungă Cenușie, asta era clar, și îi era recunoscător prietenului său că îi ușurase sarcina. Și-a lăsat

gândurile să zboare spre celelalte posibile variante. Noul secund trebuia să aibă experiență și să fie o pisică a cărei loialitate să nu fi fost niciodată pusă la îndoială. Furtună de Nisip era curajoasă și inteligentă, iar dacă Stea de Foc ar fi ales-o pe ea, cu siguranță i-ar fi potolit temerile, convingând-o că o prețuia și că și-o dorea alături.

Dar acesta nu era un motiv înțelept pentru a numi un secund. În plus, potrivit codului războinicilor, nu putea fi secund o pisică ce nu fusese încă mentor. Furtună de Nisip nu avusese niciun ucenic, așa că Stea de Foc nu o putea alege pe ea. Simțindu-se vinovat, recunoștea că a fost greșeala lui, pentru că i-o dăduse ca ucenică pe Labă Roșcată lui Blană de Ferigă, cu toate că Furtună de Nisip ar fi fost mai îndreptățită să devină mentoră. Procedase așa încercând s-o protejeze, temându-se că mentorii puilor lui Stea de Tigru ar fi putut fi în pericol. Furtună de Nisip avusese nevoie de mult timp pentru a-l ierta, iar motanul spera că ea nu o să-și dea seama niciodată că din cauza greșelii lui, ea nu putea acum să devină secund.

Dar oare era, chiar și așa, Furtună de Nisip alegerea cea bună? Exista o pisică net superioară tuturor celorlalte variante? Vifor Alb avea experiență, era înțelept și curajos. Când Stea de Foc fusese numit secund, războinicul alb nu dăduse niciun semn de ranchiună, cum ar fi făcut multe alte pisici în locul lui. Îl susținuse chiar de la început și spre el se îndrepta, în mod firesc, Stea de Foc ori de câte ori avea nevoie de un sfat. Era bătrân, într-adevăr, dar încă în putere și cât se poate de activ. Mai avea multe luni bune în față, până să li se alăture pisicilor din vizuina bătrânilor.

Și Stea Albastră ar fi fost de acord cu această decizie, prețuise întotdeauna prietenia războinicului alb, mai ales în ultimele luni de viață.

„Da“, și-a spus Stea de Foc. „Vifor Alb va fi noul secund.“ S-a întins satisfăcut. Acum nu mai rămânea decât să-și anunțe

decizia.

A așteptat o vreme, a terminat iepurele, a ațipit un pic, însă având grijă să nu adoarmă adânc, de teamă să nu treacă momentul în care luna avea să fie cel mai sus pe cer. În timp ce astrul răsărea, lumina sa argintie se strecura în vizuină. În cele din urmă, motanul s-a ridicat în picioare, s-a scuturat de rămășițele de licheni și a ieșit în luminiș.

Câteva pisici se plimbau încoace și încolo printre ferigile de la margine, așteptându-i, fără îndoială, anunțul. Furtună de Nisip și patrula de seară se întorseseră și își mâncau partea din pradă. Stea de Foc a salutat pisica roșcată cu o mișcare din coadă, însă nu s-a dus să vorbească cu ea. A sărit pe Piatra Mare și a strigat:

— Toate pisicile care-și prind singure prada să vină sub Piatra Mare pentru o întâlnire de clan!

Chemarea lui încă mai răsuna în aer când au început să apară și mai multe pisici, ieșind din adăpostul vizuinilor sau pășind în lumina lunii din umbrele de pe marginea taberei. Stea de Foc l-a văzut pe Dungă Neagră venind până în mijloc și așezându-se la câteva lungimi de coadă distanță de Piatra Mare, cu coada înfășurată în jurul labelor și cu o expresie dușmănoasă pe chip. Discret, Blană de Ferigă l-a urmat și s-a așezat în apropierea lui. Labă de Mărăcine a ieșit din vizuina ucenicilor, iar Stea de Foc nu s-a putut abține să se întrebe dacă avea să meargă la Dungă Neagră, însă tânărul a rămas cu sora lui, Labă Roșcată, în partea exterioară a cercului alcătuit de pisici. Ochii celor doi ucenici priveau cu precauție în toate părțile. Trecând pe lângă ei, Blană de Șoarece i-a spus, cu voce răstită, ceva lui Labă Roșcată, iar tânăra pisică a întors capul supărată, ca și cum ea și Blană de Șoarece erau deja certate în legătură cu ceva. Labă Roșcată era inteligentă și foarte încrezătoare în forțele proprii, a reflectat Stea de Foc. Nu era de mirare dacă jignea din când în când vreun războinic cu mai multă experiență.

Furtună de Nisip și Dungă Cenușie ședeau împreună în

apropiere de Piatra Mare, lângă Coadă de Nor și Chip Pierdut, iar bătrânii au apărut toți odată și s-au așezat în mijlocul luminișului.

Stea de Foc l-a văzut pe Vifor Alb venind dinspre tufișul de urzici împreună cu Blană Fumurie. Nu părea să se aștepte la nimic. S-a oprit să stea de vorbă o clipă cu Labă de Frunză și Labă de Cenușă, înainte de a-și ocupa locul de lângă Piatra Mare.

Încercând să-și ascundă emoțiile, Stea de Foc a început:

— A sosit clipa să fie numit un nou secund al clanului.

Oprindu-se o clipă, a simțit prezența lui Stea Albastră lângă el și și-a amintit vorbele folosite de ea la acest ritual.

— Rostesc aceste cuvinte în fața Clanului Stelelor, pentru ca spiritele străbunilor noștri să afle și să aprobe alegerea pe care am făcut-o.

Toate pisicile aveau capetele întoarse spre el și, privindu-le ochii ce scăpărau în lumina lunii, liderul aproape că le putea gusta nerăbdarea.

— Vifor Alb va fi noul secund al Clanului Tunetului.

Preț de o clipă, s-a lăsat tăcerea. Vifor Alb clipea spre el, cu o expresie în care se îmbinau plăcerea și surpriza. Tocmai această surpriză era parte din ceea ce aprecia atât de mult la bătrânul războinic: Vifor Alb nu presupusese niciodată că el trebuia să fie cel ales.

Încet, motanul alb s-a ridicat în picioare.

— Stea de Foc, pisici din Clanul Tunetului, a mieunat el, nu m-am așteptat la o asemenea onoare. Jur pe Clanul Stelelor că am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a vă sluji așa cum trebuie.

Când a terminat de vorbit, din rândul pisicilor adunate a început să se ridice gălăgia, un amestec de strigăte, torsături și voci care strigau „Vifor Alb!“. Toate pisicile au început să se adune în jurul războinicului alb, felicitându-l. Stea de Foc știa că alesese o pisică foarte iubită în clan.

A mai rămas o clipă pe Piatra Mare, privind. Un val de

optimism i-a cuprins trupul, umplându-l de încredere și de căldură. Își avea cele nouă vieți; avea cel mai bun secund pe care și-l putea dori orice lider; avea o echipă de războinici gata pentru orice. Amenințarea haitei fusese înlăturată și își dorea să creadă că în curând Stea de Tigru va fi gonit pentru totdeauna din pădure.

Apoi, în clipa în care a hotărât să coboare de pe piatră și să-l felicite pe Vifor Alb, l-a zărit pe Dungă Neagră. Era singura dintre pisici care nu se mișcase și nu scosese niciun sunet. Îl privea pe Stea de Foc, iar în ochii lui ardeau flăcări înghețate.

Stea de Foc și-a amintit imediat de înfiorătoarea viziune pe care o avusese, mormanul de oase și valul de sânge ce curgea din acesta. Cuvintele lui Stea Albastră îi răsunau în urechi: „Cele patru vor deveni două. Leul și tigrul se vor înfrunta în luptă, iar sângele va domni în pădure“.

Stea de Foc tot nu știa ce însemna profeția, însă era clar că anunța o nenorocire. Aveau să fie bătălii, vărsare de sânge. Iar în privirea malefică a lui Dungă Neagră, Stea de Foc vedea primul nor ce avea, în cele din urmă, să dezlănțuie furtuna războiului.

CAPITOLUL 7

Un frig nemilos, umed, pătrundea prin blana lui Stea de Foc în vreme ce se apropia de Brazii Înalți. Pe cer atârnau nori grei, nehotărâți dacă să trimită ploaie sau ninsoare asupra pădurii. Aici, unde focul făcuse cele mai grave ravagii, pământul era încă acoperit de cenușă și cele câteva plante care începuseră să crească la loc se ofiliseră deja la sosirea toamnei.

Era ziua de după anunțarea secundului, iar Stea de Foc îl lăsase pe Vifor Alb să se ocupe de tabără, plecând să patruleze granița singur. Voia să petreacă un pic de timp singur, să se obișnuiască cu ideea că este lider și să se gândească la tot ce îl aștepta. Uneori simțea că avea să dea pe dinafară de mândrie că fusese ales de Clanul Stelelor pentru a conduce Clanul Tunetului, însă era conștient că nu-i va fi ușor. Moartea lui Stea Albastră avea să rămână pentru totdeauna în sufletul lui ca o durere mocnită. Și se temea de ce urma să facă în continuare Stea de Tigru. Spre deosebire de celelalte pisici, pe Stea de Foc nu-l liniștea faptul că nu găseau pe teritoriul lor nicio urmă a Clanului Umbrelor. Știa că Stea de Tigru nu se oprea până nu-și distrugea dușmanul, iar vestea că Stea de Foc era acum liderul clanului nu putea decât să-i alimenteze ura și dorința de răzbunare.

Stea de Foc a ieșit dintre copaci în apropiere de cuibul de Două-Picioare și a scrutat cu privirea gardul Prințesei, pentru a

vedea dacă sora lui se aventurase în afara cuibului său. Însă nu era nici urmă de ea, iar când a tras adânc aer în piept, a simțit un miros foarte vag. Înaintând de-a lungul șirului de copaci, a ajuns într-un loc din pădure pe care-l vizita rareori și a zărit cuibul de Două-Picioare unde locuise pe când era pisoi de casă, cu atâtea luni înainte. Învins de curiozitate, a țâșnit de-a curmezișul câmpiei deschise de la marginea lizierei și a sărit pe gard.

Amintirea clipelor în care se jucase acolo, pe când era pui, l-a copleșit în timp ce privea pământul acoperit de iarbă ce se întindea între plantele crescute de Două-Picioare. Avea și o amintire mai recentă: venise acolo ca să caute iarba-mâței, când Stea Albastră se îmbolnăvise de tuse verde. De unde stătea acum, vedea foarte bine tufișul de iarba-mâței și îi simțea mirosul ademenitor.

O mișcare pe care a zărit-o în cuib i-a atras atenția: l-a văzut pe unul dintre foștii săi Două-Picioare trecând pe lângă fereastră și dispărând din nou. Stea de Foc s-a întrebat dintr-odată ce simțiseră foștii lui Două-Picioare atunci când îi părăsise și alesese să locuiască în pădure. Spera că nu-și făcuseră prea multe griji pentru el. În felul lor, avuseseră grijă de el, iar Stea de Foc avea să le fie întotdeauna recunoscător. I-ar fi plăcut să le poată spune cât de fericit era în pădure și că acum își îndeplinea destinul dăruit de Clanul Stelelor, dar știa că nu avea cum să-i facă să înțeleagă.

Tocmai se încorda, pregătindu-se să sară, când a văzut ceva cu alb și cu negru mișcându-se în grădina învecinată. Coborându-și privirea într-acolo, l-a zărit pe Pată, vechiul lui prieten din vremea în care era pisoi de casă. Era grăsun ca întotdeauna, cu o expresie mulțumită pe figura lui lătăreață. Stătea de vorbă cu o pisică frumușică maronie, pe care Stea de Foc nu o cunoștea; mieunăturile lor ajungeau până la el, însă erau prea departe ca să distingă ce-și spuneau.

Aproape că a sărit de pe gard, voind să îi salute, însă și-a dat

seama că probabil i-ar fi speriat apariția unui necioplit ca el. La scurtă vreme după ce se mutase în pădure, Stea de Foc se întâlnise cu Pată și îl speriase de moarte, vechiul său prieten nerecunoscându-l la început. Viața pe care o ducea acum nu avea nicio legătură cu traiul lor; acum era slab și jigărit, în comparație cu pisicile de casă.

Sunetul unei uși ce se deschidea l-a distras de la gândurile sale și s-a ascuns la adăpostul unui tufiș de lângă gard, în timp ce unul dintre foștii lui Două-Picioare ieșea din cuib și începea să strige. Imediat, pisicuța maronie i-a mieunat rămas-bun lui Pată și s-a strecurat în grabă pe sub gardul ce despărțea cele două curți. A dat fuga la Două-Picioare, care a ridicat-o în brațe și a mângâiat-o, ducând-o apoi în cuib. Ea a început să toarcă tare.

„Este noul lor pisoi de casă!“ și-a spus Stea de Foc. Când s-a închis ușa în urma lor, motanul a simțit, doar pentru o clipă, o împunsătură ușoară de gelozie. Mica pisică maronie nu era nevoită să-și prindă prada înainte de a mânca; avea întotdeauna un locșor călduț în care să doarmă și viața nu-i era pusă în pericol de bătălii sau de alte amenințări cu care se confruntau pisicile din pădure. Se bucura de prietenia lui Pată și a altor pisici de casă, precum și de grija foștilor lui Două-Picioare – se bucura de toate lucrurile la care renunțase Stea de Foc atunci când mersese să locuiască în pădure.

Dar, în același timp, ea nu avea să cunoască niciodată satisfacția de a învăța deprinderile unui războinic sau de a lupta în bătălii alături de prietenii ei. Nu va putea înțelege niciodată ce însemna să trăiască după codul războinicilor și să respecte dorința Clanului Stelelor.

„Dacă ar fi să iau viața de la capăt“, și-a spus Stea de Foc, „nu aș schimba absolut nimic“.

Dintr-odată, a auzit sub el sunetul unor gheare ce zgâriau gardul și, cu coada ochiului, a văzut o blăniță maronie mișcându-se rapid. Întorcând repede capul, s-a trezit față în față cu Labă de

Mărăcine.

I-a trebuit o clipă pentru a-și reveni din uluire și a-l apostrofa:

— Ce cauți aici?

— Te-am urmărit din tabără, Stea de Foc. Eram… Eram curios unde te duci și voiam să-mi exersez tactica de luare a urmei.

— Ei bine, înseamnă că e o tactică destul de bună, dacă ai ajuns până aici.

Stea de Foc nici nu-și dădea seama dacă era supărat sau nu pe ucenicul lui. Sigur că Labă de Mărăcine nu ar fi trebuit să-l urmărească pe ascuns, dar era remarcabil că reușise să se țină pe urmele lui tocmai din tabără. Motanul se simțea și un pic vinovat, fiindcă Labă de Mărăcine îl surprinsese privind peste un gard de Două-Picioare, la niște pisoi de casă care stăteau de vorbă. Demult, pe când Stea de Foc era încă ucenic, Stea de Tigru îl spionase și-l prinsese stând de vorbă cu Pată. Impozantul motan cenușiu îi dăduse imediat raportul lui Stea Albastră, încercând să pună la îndoială loialitatea lui Stea de Foc față de stilul de viață al clanului.

Uitându-se în ochii lui Labă de Mărăcine, liderul a văzut că emoțiile începeau să dispară, fiind înlocuite de o privire dreaptă, ca și cum tânărul motan și-ar fi măsurat din priviri mentorul. Avea o expresie gânditoare, inteligentă, și Stea de Foc și-a dat seama că în adâncimile de ambră se putea citi respect. Era sigur că Labă de Mărăcine va ajunge un războinic excepțional, dacă se putea elibera de moștenirea sumbră a tatălui său. Dar oare putea Labă de Mărăcine să fie cu adevărat loial clanului în care se născuse, câtă vreme tatăl său se afla în pădure?

— Pot să am încredere în tine? l-a întrebat brusc.

Tânărul motan nu s-a grăbit să se apere. L-a mai țintuit o clipă cu privirea aceea serioasă.

— Dar eu pot să am încredere *în tine*? i-a răspuns el, zvâcnind din urechi spre grădina de Două-Picioare.

Înfoindu-se de indignare, la început Stea de Foc nu a avut de gând să se justifice în fața ucenicului său; Labă de Mărăcine nu avea niciun drept să pună la îndoială gesturile mentorului său, care mai era și lider de clan. Însă în ciuda sentimentului de vinovăție pe care i-l trezise întrebarea tânărului, Stea de Foc nu putea să nu admire curajul cu care îl întrebase.

A tras aer în piept.

— Poți să ai încredere în mine, i-a promis el solemn. Am ales să renunț la viața de pisoi de casă. Orice s-ar întâmpla, am să pun întotdeauna clanul pe primul loc.

A decis că era momentul să se deschidă mai mult față de ucenicul său.

— Dar mai vin aici din când în când, a continuat el. Uneori mă întâlnesc cu sora mea și mă întreb cum ar fi fost dacă aș fi rămas aici. Dar întotdeauna pornesc spre casă știind că inima mea este alături de Clanul Tunetului.

Labă de Mărăcine a dat încetișor din cap, ca pentru a spune că răspunsul îl mulțumise.

— Știu cum e să-ți fie pusă la îndoială loialitatea, a mieunat el.

Stea de Foc s-a simțit din nou vinovat, cu toate că știa că nu era singura pisică care îl bănuise pe Labă de Mărăcine.

— Cum te înțelegi cu ceilalți ucenici?

— Sunt de treabă. Dar știu că unii dintre războinici nu ne pot suferi pe mine și pe Labă Roșcată, fiindcă tatăl nostru e Stea de Tigru.

A rostit vorbele acestea cu o privire atât de pătrunzătoare, încât lui Stea de Foc i-a fost și mai rușine de el însuși.

„Semănăm mai mult decât am crezut eu“, și-a spus el. „Trebuie să ne demonstrăm neîncetat loialitatea, luptând de două ori mai mult, apărându-ne de două ori mai mult în fața inamicilor… și în fața propriilor tovarăși de clan.“

— Și poți să faci față unei asemenea presiuni? l-a întrebat el

precaut.

Labă de Mărăcine a clipit încetișor.

— Eu știu foarte bine cui îi sunt loial. Într-o zi am să reușesc s-o și demonstrez.

Nu era nicio urmă de lăudăroșenie în cuvintele lui, doar o hotărâre calmă. Stea de Foc și-a dat seama că îl credea. Ucenicul îl răsplătise pentru sinceritatea lui în legătură cu vizitele la cuibul de Două-Picioare, fiind și el sincer, la rândul lui. Acum Stea de Foc știa că îi era dator să-l creadă.

— Și Labă Roșcată? l-a mai întrebat el.

— Păi…

Tânărul motan a ezitat o clipă, cu privirea tulburată.

— Uneori poate să fie un pic cam dificilă… Dar așa e ea. În sufletul ei, e o pisică loială.

— Nu mă îndoiesc că este, a mieunat Stea de Foc.

A observat că ucenicul nu se simțea bine discutând despre sora lui cu liderul clanului. Pe viitor voia să fie cu ochii pe Labă Roșcată, asigurându-se că primea tot sprijinul de care avea nevoie pentru a deveni o războinică de încredere a Clanului Tunetului. N-ar fi stricat nici să stea un pic de vorbă cu mentorul ei, Blană de Ferigă.

Cuprins dintr-odată de un val de afecțiune pentru ucenicul lui, Stea de Foc l-a întrebat:

— Trebuie s-o iau din loc, ca să termin patrularea graniței înainte să se lase întunericul. Vrei să vii cu mine?

Ochii de chihlimbar ai lui Labă de Mărăcine au scăpărat de entuziasm.

— Pot?

— Sigur că da.

Stea de Foc a sărit de pe gard și a așteptat ca tânărul ucenic să coboare și el.

— Pe drum putem să ne și antrenăm un pic.

— Grozav! a mieunat Labă de Mărăcine entuziast.

A început să meargă aproape de umărul mentorului său, în timp ce Stea de Foc deschidea drumul spre casă.

Stea de Foc s-a oprit la marginea Căii Tunetului și a tras în piept mirosul ce venea dinspre teritoriul Clanului Umbrelor. „Undeva acolo este Stea de Tigru“, și-a spus el. „Oare ce pune la cale? Care va fi următorul lui pas?“

Cum stătea cufundat în gândurile sale negre, a observat fărâmițe albe plutind din cer. „Zăpadă!“ A ridicat privirea spre cer, unde norii erau mai întunecați ca niciodată. Auzind un scheunat surprins dinspre Labă de Mărăcine, s-a întors imediat. Un fulg de zăpadă aterizase pe nasul tânărului motan și începuse să se topească încet. Ucenicul a scos imediat limbuța roz și l-a lins, cu ochii rotunjiți de uimire.

— Ce-i asta, Stea de Foc? a întrebat el. E rece!

Motanul a tors amuzat.

— E zăpadă, i-a răspuns el. Cade din cer în timpul iernii. Dacă o ține tot așa, fulgii vor acoperi tot pământul și toți copacii.

— Serios? Dar sunt așa de mici!

— Așa e, însă vor cădea tot mai mulți.

Fulgii erau din ce în ce mai mari și cădeau cu repeziciune; aproape că nu se mai vedeau copacii de pe partea cealaltă a Căii Tunetului, iar mirosul Clanului Umbrelor era acoperit. Până și zgomotul teribil al monștrilor era estompat, iar ei se mișcau încet, ca și cum ochii lor strălucitori nu ar fi văzut la fel de bine prin zăpadă.

Stea de Foc știa că zăpada avea să aducă și mai mari probleme în pădure. Prada va pieri din cauza frigului sau se va ascunde în bârlogurile adânci, unde vânătorii nu puteau să o ajungă. Avea să fie mai greu ca niciodată să hrănească clanul.

Ucenicul său privea fulgii cu ochii mari. A întins o lăbuță, încercând să prindă unul dintre ei. O clipă mai târziu, sărea și făcea tumbe, mieunând de încântare, ca și cum încerca să prindă

fiecare fulg înainte de a ajunge pe pământ.

Stea de Foc a fost învăluit de un val de duioșie. Se bucura să-l vadă pe tânărul motan jucându-se din nou, bucuros ca un pui. Cu siguranță, maleficul Stea de Tigru nu se jucase niciodată cu fulgii de zăpadă doar așa… ca să se distreze. Sau, dacă o făcuse, când pierduse bucuria aceea, când începuse să-i pese doar de puterea pe care o avea?

Nu avea răspuns la întrebarea asta și știa că pentru Stea de Tigru, ca și pentru el însuși, nu mai exista cale de întoarcere. Labele îi purtau cu hotărâre pe drumul ales de Clanul Stelelor, iar mai devreme sau mai târziu, trebuia ca cei doi lideri să se întâlnească și să afle o dată pentru totdeauna care dintre ei avea să rămână în pădure.

CAPITOLUL 8

Până au ajuns înapoi în tabără, ninsoarea s-a oprit. Norii se risipiseră și soarele apunea, aruncând lungi umbre albastre pe stratul subțire de zăpadă ce acoperea pământul. Ambele pisici aduceau pradă proaspătă; Stea de Foc își urmărise ucenicul la vânătoare și era impresionat de puterea de concentrare și de talentul cu care pândea tânărul motan.

Tocmai ajunseseră în vârful râpei când au auzit un strigăt în spatele lor. Întorcându-se, Stea de Foc l-a zărit pe Dungă Cenușie, care ieșea din tufișuri.

— Salut, a gâfâit războinicul cenușiu după ce i-a prins din urmă și a făcut ochii mari văzându-le prada. Ați avut mai mult noroc decât mine. Eu n-am găsit nici măcar un amărât de șoarece.

Stea de Foc a mormăit înțelegător și a pornit primul spre tunelul de orz sălbatic. A observat că micuța Măcrișor, cel mai aventuros dintre cei trei pui ai lui Blană Albastră, ieșise din tabără și urcase aproape jumătate din povârnișul râpei, un pic mai departe de ei. Spre surprinderea lui Stea de Foc, era însoțită de Dungă Neagră, care se apleca deasupra ei și îi șoptea ceva.

— Ciudat, a mormăit Stea de Foc, cu gura plină de blană de veveriță. Dungă Neagră n-a mai arătat niciodată interes pentru vreun pui. Și ce caută aici singur?

Dintr-odată, l-a auzit pe Dungă Cenușie strigând ceva, iar

prietenul său l-a depășit fulgerător, coborând în goană povârnișul, lovindu-și labele în pietrele acoperite de zăpadă. În aceeași clipă, picioarele lui Măcrișor s-au înmuiat, nemaiputând să-i susțină micul trup grăsun, iar pisicuța a început să se zvârcolească în zăpadă. Uluit, Stea de Foc a scăpat prada din bot când Dungă Cenușie a urlat „Nu!“ și s-a aruncat asupra războinicului întunecat. Dungă Neagră a încercat să-l zgârie și l-a lovit cu labele din spate, însă dinții lui Dungă Cenușie se înfipseseră în gâtul lui și nu-i mai dădeau drumul.

— Ce s-a…?

Stea de Foc a țâșnit în josul povârnișului, urmat îndeaproape de Labă de Mărăcine. A trecut pe lângă motanii care se luptau, încă încleștați într-un ghem de colți și gheare, și a ajuns lângă Măcrișor.

Micuța pisică se zvârcolea și se răsucea pe pământ, cu ochii sticloși. Scotea țipete ascuțite de durere și făcea spume la bot.

— Adu-o pe Blană Fumurie! i-a poruncit Stea de Foc lui Labă de Mărăcine.

Ucenicul a fugit în goană, labele lui ridicând în urmă nori de zăpadă. Stea de Foc s-a așezat lângă puiul de pisică și a pus cu blândețe o labă pe burtica ei.

— Nu-i nimic, a șoptit el. Blană Fumurie sosește imediat.

Botul lui Măcrișor s-a căscat larg și Stea de Foc a zărit într-un colț al gurii niște bobițe pe jumătate mestecate: erau de culoare roșie, pe fundalul alb al dinților.

— Fructele-morții! a exclamat el înspăimântat.

Un pic mai departe de ei, din crăpătura unei stânci, se ițea un tufiș printre ale cărui frunze întunecate se zăreau ciorchinii roșii ucigași. Stea de Foc își amintea cum, cu multe luni înainte, Blană Fumurie apăruse tocmai la timp pentru a-l opri pe Coadă de Nor să mănânce fructele-morții, avertizându-l cât de otrăvitoare erau. Mai târziu, Colț Galben le folosise pentru a-și ucide fiul, pe Coadă Ruptă; Stea de Foc văzuse cu ochii lui cât de puternic și de

rapid era efectul lor.

Aplecându-se deasupra lui Măcrișor, a încercat să scoată din gura ei fructele zdrobite, cât de multe a putut,, dar pisica suferea prea mult și era prea speriată ca să stea liniștită. Capul îi zvâcnea dintr-o parte în alta, iar trupul îi era chinuit de convulsii care, spre groaza lui Stea de Foc, păreau să devină din ce în ce mai slabe. Încă îi auzea pe Dungă Cenușie și pe Dungă Neagră mârâind și luptându-se, însă, în mod straniu, păreau să fie foarte departe. Toată atenția lui se concentra asupra puiului.

A fost ușurat când a simțit-o pe Blană Fumurie lângă el.

— Fructele-morții! i-a explicat el repede. Am încercat să i le scot din bot, dar…

Blană Fumurie i-a luat locul lângă pui și a lăsat din bot legătura de ierburi pe care o adusese. Apoi a mieunat:

— Bun. Ține-o bine în continuare, Stea de Foc, cât mă uit în gura ei.

Cu ajutorul lui, și pentru că puiul se zvârcolea tot mai încet, Blană Fumurie a reușit să scoată destul de repede și restul fructelor. Apoi a mestecat iute câteva dintre frunzele aduse și a îndesat pasta în gura lui Măcrișor.

— Înghite imediat, a poruncit ea, adăugând apoi spre Stea de Foc: e coada-șoricelului. O s-o facă să vomite.

Gâtul puiului a început să se contracte, iar o clipă mai târziu a vomitat; în pasta de frunze, Stea de Foc a mai zărit câteva bobițe roșii.

— Bun, a miorlăit Blană Fumurie, alinând-o. Foarte bine. Ai să te însănătoșești imediat, Măcrișor.

Micuța pisică zăcea între ei, respirând greu și tremurând; apoi Stea de Foc a văzut disperat că trupul i s-a înmuiat cu totul și a închis ochii.

— A murit? a întrebat el în șoaptă.

Înainte ca Blană Fumurie să-i poată răspunde, dinspre intrarea în tabără a răsunat un urlet înfiorător.

— Puiul meu! Unde-i puiul meu?

Era Blană Albastră, care urca râpa însoțită de Labă de Mărăcine. S-a ghemuit lângă Măcrișor, cu ochii albaștri măriți de spaimă.

— Ce s-a întâmplat?

— A mâncat fructele-morții, i-a explicat Blană Fumurie. Dar cred că am reușit să le scot pe toate. O ducem la mine în vizuină și am s-o veghez.

Blană Albastră a început să lingă blănița pestriță a lui Măcrișor. Stea de Foc vedea cum burta puiului se ridica și cobora ușor. Nu murise, dar își dădea seama, văzând expresia îngrijorată a lui Blană Fumurie, că încă era în pericol din cauza efectelor otrăvii.

Abia acum a avut răgazul să-și tragă suflarea și să se uite după Dungă Cenușie. Puternicul războinic îl țintuise la pământ pe Dungă Neagră câteva lungimi de coadă mai departe, având înfiptă o labă pe gâtul lui și una pe pântec. Lui Dungă Neagră îi sângera o ureche, iar motanul scuipa furios, încercând în van să se elibereze.

— Ce se întâmplă aici? i-a luat la rost Stea de Foc.

— Nu mă întreba pe mine, a mârâit Dungă Cenușie.

Stea de Foc nu-și mai amintea să-și fi văzut vreodată prietenul atât de furios.

— Întreabă-l pe… pe mizeria ăsta de vulpe de ce a încercat să ucidă un pui!

— Să ucidă? a repetat Stea de Foc asemenea unui ecou.

Acuzația era atât de neașteptată, încât pentru o clipă liderul n-a fost în stare decât să se holbeze consternat.

— Să ucidă, a repetat Dungă Cenușie. Hai, întreabă-l de ce îi dădea lui Măcrișor să mănânce fructele-morții!

— Neghiob cu minte de șoarece! i-a răspuns Dungă Neagră cu o voce înghețată, privind în sus spre atacatorul lui. Nu-i dădeam să mănânce fructele-morții. Încercam s-o opresc din a le mânca.

— Eu știu ce-am văzut, a insistat Dungă Cenușie, cu dinții încleștați.

Stea de Foc încerca să-și amintească mai bine scena pe care o văzuse când se opriseră în vârful povârnișului.

— Lasă-l să se ridice, a mieunat el cu îndoială spre prietenul său. Dungă Neagră, spune-mi ce s-a întâmplat.

Războinicul s-a ridicat în picioare și s-a scuturat. Pe coapse i se vedea din loc în loc pielea, acolo unde Dungă Cenușie îi rupsese smocuri mari de blană.

— Mă întorceam în tabără, a început el. Am văzut prostovanul de pui care se îmbuiba cu fructele-morții și am încercat să-l opresc, când a sărit pe mine idiotul ăsta, a rostit el privindu-l dușmănos pe Dungă Cenușie. Ce motiv aș avea să omor un pui?

— Asta aș vrea și eu să știu! a scuipat Dungă Cenușie.

— Bineînțeles, știm deja pe cine o să creadă nobilul Stea de Foc, a mârâit batjocoritor Dungă Neagră. În ziua de azi n-are rost să mai speri să ți se facă dreptate în Clanul Tunetului.

Acuzația războinicului a fost o lovitură grea pentru Stea de Foc, mai ales fiindcă știa că exista un sâmbure de adevăr. L-ar fi crezut pe Dungă Cenușie în detrimentul lui Dungă Neagră în orice situație, dar trebuia să fie absolut sigur că prietenul său nu se înșela.

— Nu trebuie să iau o hotărâre în clipa asta, a mieunat Stea de Foc. Imediat ce se trezește Măcrișor, o să ne poată povesti ce s-a întâmplat.

În timp ce rostea cuvintele acestea, i s-a părut că zărește în ochii lui Dungă Neagră o străfulgerare de neliniște, dar a dispărut atât de repede, încât nu putea fi sigur de ea. Războinicul întunecat a zvâcnit disprețuitor din urechi.

— Bine, a mieunat el. Atunci o să afli care dintre noi spune adevărul.

A pornit spre intrarea în tabără cu coada pe sus.

— Am văzut foarte clar, Stea de Foc, l-a asigurat Dungă Cenușie încă gâfâind, obosit după luptă. Nu înțeleg ce interes ar avea să-i facă rău lui Măcrișor, dar sunt sigur că asta făcea.

Stea de Foc a oftat.

— Te cred. Dar trebuie să fie clar pentru toate pisicile din clan că se face dreptate. Nu-l pot pedepsi pe Dungă Neagră până nu ne explică Măcrișor exact ce s-a întâmplat.

„Dacă o va putea face vreodată“, a adăugat în sinea lui. Blană Fumurie și Blană Albastră au ridicat ușor micuța pisică și au purtat-o spre tunelul de orz sălbatic. Capul lui Măcrișor se bălăngănea moale, iar coada i se târa pe pământ. Lui Stea de Foc i s-a strâns inima, amintindu-și cu câtă energie alerga prin tabără voioasa pisicuță. Dacă Dungă Neagră încercase, într-adevăr, să o omoare, avea să dea socoteală pentru asta.

— Dungă Cenușie, a șoptit el, mergi cu Blană Fumurie. Vreau ca tu sau alt războinic să stați de pază în vizuina ei până se trezește Măcrișor. Întreabă-le pe Furtună de Nisip și pe Floare Aurie dacă vor să te ajute. Nu vreau să i se mai întâmple ceva lui Măcrișor înainte să apuce să ne povestească.

— Da, Stea de Foc, i-a răspuns Dungă Cenușie înțelegând perfect. Am pornit.

A coborât în goană povârnișul, ajungând din urmă celelalte pisici chiar când intrau în tunel.

Stea de Foc a rămas în râpă cu Labă de Mărăcine.

— Am lăsat o veveriță sus, a mieunat el spre ucenic, făcând semn din cap spre vârful povârnișului. Poți s-o aduci tu, te rog? Iar apoi să te odihnești și să mănânci. Ai avut o zi grea.

— Mulțumesc, a mieunat Labă de Mărăcine și, după ce a făcut câțiva pași, și-a întors privirea spre el: Măcrișor o să se facă bine, nu-i așa?

Stea de Foc a răsuflat adânc.

— Nu știu, Labă de Mărăcine, a recunoscut el. Pur și simplu nu știu.

CAPITOLUL 9

Stea de Foc s-a întors gânditor în tabără. Privind în jur, l-a zărit pe Dungă Neagră, care hăpăia o bucată de pradă lângă tufișul de urzici. Blană de Șoarece, Floare Aurie și Blană de Zăpadă mâncau și ele în apropiere, însă Stea de Foc a observat că stăteau toate cu spatele spre Dungă Neagră, ignorându-l..

Probabil că Dungă Cenușie începuse deja să răspândească vestea prin tabără. Blană de Zăpadă și Floare Aurie, în mod deosebit, fiindcă aveau și ele pui, trebuie să fi fost înspăimântate de gândul că un războinic al clanului putea fi în stare să omoare un pui. Era semn bun, s-a gândit Stea de Foc, că păreau să creadă mai curând versiunea lui Dungă Cenușie. Asta însemna că prietenul său era din nou acceptat de clan, începând să-și redobândească popularitatea de care se bucurase pe vremuri.

Se îndrepta spre Dungă Cenușie când i-a atras atenția o mișcare de lângă vizuina războinicilor. Blană de Ferigă tocmai ieșea dintre ramuri, privind în jur disperat. L-a zărit pe Dungă Neagră, a făcut un pas spre el, dar s-a răzgândit și i s-a alăturat lui Stea de Foc.

— Tocmai am aflat, a rostit el alarmat. Stea de Foc, îmi pare tare rău. A reușit să scape de sub supraveghere. Totul s-a întâmplat din vina mea.

— Liniștește-te, l-a îndemnat Stea de Foc, așezându-și pentru o clipă coada pe umărul războinicului disperat, pentru a-l calma.

Spune-mi ce s-a întâmplat.

Blană de Ferigă a tras de câteva ori aer în piept, încercând să-și vină în fire.

— Dungă Neagră a zis că merge la vânătoare. M-am dus cu el, dar când am ajuns în pădure, mi-a zis că vrea să-și facă nevoile. S-a dus după un tufiș și eu l-am așteptat. Pentru că trecuse ceva timp, m-am dus să-l verific… Și dispăruse! a strigat el cu ochii măriți de groază. Dacă Măcrișor moare, n-am să mi-o iert niciodată.

— Măcrișor n-o să moară, l-a încurajat Stea de Foc, cu toate că nu era sigur că acesta era adevărul, fiindcă mica pisică era încă foarte bolnavă.

Iar acum avea un motiv în plus de îngrijorare. Din povestea lui Blană de Ferigă reieșea clar că Dungă Neagră își dăduse seama că era supravegheat. Scăpase foarte ușor de paznic. „Trebuie să fi avut un motiv“, a reflectat Stea de Foc. Ce voise războinicul întunecat să facă și de ce încercase s-o ucidă pe Măcrișor?

— Ce să fac acum? l-a întrebat Blană de Ferigă destul de mâhnit.

— În primul rând, să nu te mai învinovățești singur, i-a răspuns Stea de Foc. Dungă Neagră trebuia să-și dea arama pe față mai devreme sau mai târziu.

Lăsând la o parte îngrijorarea față de soarta lui Măcrișor, lui Stea de Foc nu-i părea rău că Dungă Neagră își arătase adevărata față într-un fel ce nu putea fi ignorat de nicio pisică. Cu toate că sperase să-l păstreze în clan, pentru a putea urmări orice semn de trădare, acum știa cu siguranță că Dungă Neagră nu avea să fie niciodată loial Clanului Tunetului sau lui, iar în rândul lor nu avea ce căuta o pisică în stare să otrăvească un pui neajutorat. „N-are decât să se ducă la Stea de Tigru, unde e locul lui“, și-a spus el.

— Continuă să-l păzești pe Dungă Neagră, i-a mai spus el. Nu

mai trebuie să-i ascunzi faptul că o faci. Spune-i din partea mea că nu are voie să părăsească tabăra până când nu aflăm de la Măcrișor ce s-a întâmplat.

Blană de Ferigă a încuviințat încordat și a traversat în grabă luminișul, până la Dungă Neagră. S-a așezat lângă el și a început să-i vorbească. Războinicul a mârâit ceva și a continuat să rupă bucăți din pradă.

În timp ce-i urmărea cu privirea, Stea de Foc a auzit în spatele lui niște pași. Când s-a întors, a văzut-o pe Furtună de Nisip, iar pisica roșcată și-a lipit botul de al lui și a tors puternic. Motanul a tras în piept mirosul ei, alinat pentru o clipă de simplul fapt că o avea aproape.

— Vii să mănânci? l-a întrebat ea. Te-am așteptat. Mi-a povestit Dungă Cenușie ce s-a întâmplat, a continuat ea în timp ce mergeau împreună spre tufișul de urzici. O să-i iau eu locul un pic mai târziu, o să păzesc eu în vizuina lui Blană Fumurie.

— Mulțumesc, a mieunat Stea de Foc.

Când au trecut pe lângă războinicul cu dungi negre, în drumul lor spre mormanul de pradă, liderul i-a aruncat o privire lungă. Dungă Neagră își terminase masa, așa că s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat mândru spre vizuina războinicilor, ignorând prezența lui Stea de Foc. Blană de Ferigă l-a urmat, cu o expresie hotărâtă pe figură.

Blană Pământie tocmai ieșea din vizuina războinicilor atunci când Dungă Neagră a ajuns acolo. Stea de Foc a văzut cum motanul maroniu l-a ocolit, mergând la Labă de Frunză, lângă vizuina ucenicilor. Pisicile din Clanul Tunetului își exprimau sentimentele cât se poate de clar. Blană Pământie fusese ucenicul lui Dungă Neagră, iar acum nici nu voia să-i vorbească fostului său mentor.

Stea de Foc a ales din grămadă o coțofană și a mers cu ea lângă tufișul de urzici.

— Bună, Stea de Foc, a mieunat Blană de Șoarece când l-a

văzut apropiindu-se. Mi-a zis Labă Ascuțită că vrei să vorbești cu mine despre ceremonia lui de numire ca războinic. Era și timpul!

— Cu siguranță este, a subliniat Stea de Foc.

Refuzul lui Stea Albastră de a-i numi războinici pe cei trei ucenici mai mari avusese drept consecință moartea lui Labă Iute și desfigurarea lui Chip Pierdut, și toate pisicile din clan aveau să-și aducă aminte de lucrul ăsta când Labă Ascuțită își va primi numele de războinic.

— Ce-ar fi să mergem toți trei în patrula de la răsărit de mâine? În felul ăsta o să am ocazia să văd cum se descurcă… Nu c-aș avea vreo îndoială, a adăugat el grăbit.

— Bineînțeles că nu ai, a mieunat Blană de Șoarece. Îl anunți tu în legătură cu patrula, sau îi spun eu?

— Stau eu de vorbă cu el, i-a răspuns Stea de Foc, luând grăbit o gură din coțofană. Vreau să vorbesc și cu Labă de Frunză și Labă de Cenușă.

După ce el și Furtună de Nisip au terminat de mâncat, pisica portocalie a pornit spre vizuina lui Blană Fumurie, iar liderul a luat-o spre trunchiul de copac lângă care mâncau ucenicii. Blană Pământie și Labă de Frunză erau deja acolo, împreună cu Labă Ascuțită și Labă de Cenușă, iar Coadă de Nor tocmai se îndrepta spre ei, venind din vizuina bătrânilor și urmat îndeaproape de Chip Pierdut.

— Ia spune-mi, Labă Ascuțită, a rostit conducătorul, așezându-se lângă ucenic, ai ghearele ascuțite? Ești la zi cu tehnicile de luptă?

Labă Ascuțită s-a așezat în fund, cu ochii strălucitori.

— Da, Stea de Foc!

— Atunci mergem mâine în patrula de dimineață. Dacă lucrurile merg bine, la prânz îți vei primi numele de războinic.

Urechile ucenicului au fremătat de bucurie, dar imediat lumina din ochi i s-a stins și a privit în altă parte.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Stea de Foc.

— Labă Iute… și Chip Pierdut a rostit ucenicul încet, făcând semn din coadă spre pisica rănită. Ar fi trebui să fie și ei cu mine.

— Știu, i-a răspuns liderul închizând ochii pentru o clipă în fața amintirii dureroase ce îl copleșea. Dar nu trebuie să renunți la bucuria acestui moment din cauza asta. Meriți de luni întregi numele de războinic.

— Eu o să fiu lângă tine, Labă Ascuțită, a rostit Chip Pierdut, care ședea lângă Coadă de Nor. Am să fiu prima care te va striga pe noul nume.

— Mulțumesc, Chip Pierdut, a mieunat Labă Ascuțită, plecând recunoscător capul.

— Și dacă tot vorbim despre nume, a intervenit Coadă de Nor, cum rămâne cu numele ei?

A făcut semn cu capul spre Chip Pierdut; refuzase întotdeauna să o strige pe numele pe care i-l dăduse Stea Albastră.

— Nu vrei să i-l schimbi?

— Poate fi schimbat numele unui războinic? a întrebat Stea de Foc. I-a fost dat în fața Clanului Stelelor.

Coadă de Nor a oftat exasperat.

— N-aș fi crezut c-am să-i spun vreodată liderului clanului meu că are o minte de șoarece, dar… pe bune! Tu crezi că Juma de Coadă sau Chioara au avut numele astea de la început? Au avut întâi alte nume de războinici, fii sigur de asta! Trebuie să existe o ceremonie. Și știu că restul clanului nu va accepta un nume nou până nu îndeplinești ritualul.

— Te rog, Stea de Foc, l-a privit Chip Pierdut plină de speranță. Sunt sigură că celorlalte pisici nu le-ar fi atât de greu să stea de vorbă cu mine, dacă n-aș avea numele ăsta îngrozitor.

— Sigur că da.

Stea de Foc se simțea vinovat că nu-și dăduse seama ce povară grea purta tânăra pisică.

— Am să vorbesc imediat cu bătrânii. Chioara sigur știe ce

trebuie făcut.

S-a ridicat în picioare și și-a dat seama c-ar mai fi vrut să le spună ceva.

— Labă de Cenușă, Labă de Frunză, să nu credeți c-am uitat de voi. Ați fost grozavi în cursa cu haita de câini, dar sunteți încă un pic cam tineri pentru a deveni războinici.

Era adevărat, însă mai avea un motiv: voia ca experiența lui Labă Ascuțită să conteze, fiind primul care devenea războinic.

— Vă promit că nu va mai dura mult.

— Am înțeles, a mieunat Labă de Cenușă. Încă mai avem chestii de învățat.

— Stea de Foc, a rostit Labă de Frunză, tulburată, ce-o să se întâmple cu… cu Dungă Neagră? Dacă i-a făcut așa ceva lui Măcrișor, eu nu mai vreau să-mi fie mentor.

— Dacă într-adevăr i-a făcut asta, nici nu-ți va mai fi mentor, i-a promis Stea de Foc.

— Măcrișor? i-a întrebat Coadă de Nor. Ce tot vorbește toată lumea despre Măcrișor? S-a întâmplat ceva cât am fost noi la vânătoare?

Labă Ascuțită și Labă de Cenușă s-au întors imediat spre el, așezându-se în fața lui și a lui Chip Pierdut, și-au început să le povestească totul, în șoaptă.

— Și atunci cine îi va fi mentor lui Labă de Frunză? l-a întrebat Blană Pământie, pornind de la ideea că Dungă Neagră era vinovat. M-aș putea descurca și cu ea, și cu Labă de Cenușă, a sugerat el plin de speranță.

Labă de Frunză s-a luminat la față, însă Stea de Foc a clătinat din cap.

— Nici gând, Blană Pământie. N-ai fi nici pe departe suficient de dur cu ea.

Iritat, motanului i-au scăpărat ochii, dar s-a potolit repede și a încuviințat din cap:

— Da, e posibil să ai dreptate.

— Stai liniștit, i-a promis Stea de Foc, pornind spre vizuina bătrânilor. Mă voi asigura că are un mentor bun.

În vizuina lor, lângă copacul prăbușit, bătrânii se pregăteau de culcare.

— Acum ce s-a mai întâmplat? a bombănit Urechiușă, ridicând capul din culcușul de mușchi. Aici chiar nu se poate dormi?

Coadă Tărcată a tors somnoroasă.

— Nu-l băga în seamă, Stea de Foc, ești întotdeauna bine-venit aici.

— Mulțumesc, Coadă Tărcată, însă cu Chioara am un pic de treabă.

Bătrâna se cuibărise pe un morman de ferigi, la adăpostul trunchiului de copac. A clipit din ochiul sănătos și a căscat larg.

— Te ascult, Stea de Foc. Dar spune repede.

— Trebuie să te întreb ceva despre nume, a început motanul, explicându-i cum Coadă de Nor spera ca biata Chip Pierdut să primească un nume nou.

Auzind numele tinerei pisici, Coadă Pestriță a venit lângă ei, ascultând cu atenție. Ea avusese grijă de Chip Pierdut după ce fusese rănită, iar între ele se crease o legătură puternică.

— Nu pot spune că-l învinuiesc pe Coadă de Nor, a comentat ea după ce Stea de Foc a terminat de vorbit. Nicio pisică nu-și dorește un asemenea nume.

Chioara a căscat din nou.

— Eram bătrână când am primit numele de Chioara, a mieunat ea. Și, ca să fiu sinceră, nu m-a interesat cum mă strigau, câtă vreme aveam mereu pradă proaspătă de mâncat. Dar e altfel pentru o pisică tânără.

— Deci știi ce e de făcut? a insistat Stea de Foc.

— Sigur că știu, i-a răspuns ea, făcându-i semn din coadă să se apropie mai mult. Vino aici și ciulește urechile…

În noaptea aceea a plouat mult. La răsărit, când Stea de Foc a pornit în patrulă împreună cu Blană de Șoarece și cu Labă Ascuțită, a văzut că zăpada dispăruse cu totul. Ferigile și smocurile de iarbă erau împovărate cu stropi de apă ce străluceau în razele de soare ce-și croiau drum printre nori. Tremurând de frig, Stea de Foc a pornit într-un ritm alert.

Vedea după strălucirea din ochii lui Labă Ascuțită că tânărul era nemaipomenit de bucuros, dar se străduia să-și păstreze calmul, fiind hotărât să-i demonstreze liderului său că era demn să devină războinic. Cele trei pisici s-au oprit în vârful povârnișului, unde vântul adusese un miros puternic de șoareci. Labă Ascuțită s-a uitat întrebător spre Stea de Foc, care a aprobat din cap.

— N-am ieșit la vânătoare, a rostit el încet, dar n-o să refuzăm o pradă bună. Ia să vedem de ce ești în stare!

Labă Ascuțită a rămas nemișcat preț de o clipă, ascultând șoarecele cum alerga prin frunzele de sub un tufiș. S-a apropiat silențios de el, așezându-se fără efort în poziția de pândă. Stea de Foc a observat bucuros că ucenicul ținea minte cât de sensibili sunt șoarecii la vibrațiile provocate de labele vânătorilor. Aproape că plutea pe deasupra pământului. Apoi a țâșnit, iar când s-a întors spre Stea de Foc și spre mentora sa, purta triumful în ochi și șoarecele în bot.

— Bravo! a mieunat Blană de Șoarece.

— A fost grozav, a confirmat și Stea de Foc. Acum îngroapă-l și-o să-l luăm pe drumul de întoarcere.

După ce Labă Ascuțită aruncase destul pământ peste pradă, Stea de Foc a condus patrula spre Pietrele Șerpilor. Nu mai ajunsese până acolo din dimineața înfricoșătoare în care descoperise cărarea de iepuri morți întinsă de Stea de Tigru pentru a conduce haita de câini spre tabăra Clanului Tunetului. A înghițit lichidul amar al fierii, ce i se ridicase până în gât la amintirea mirosului de câine, însă în dimineața aceea nu se

simțea nimic în afara obișnuitelor mirosuri ale pădurii. Când au ajuns la Pietrele Șerpilor, în jur domnea liniștea. Urletele și hămăielile ce răsunaseră din peșteră nu erau acum decât o amintire.

— Așa, Labă Ascuțită, a mieunat el, străduindu-se să ascundă spaima sufocantă pe care încă i-o provoca locul acela. Ce miroși?

Ucenicul a ridicat capul, deschizând larg fălcile, ca să simtă mai bine mirosul. Stea de Foc își dădea seama că tânărul se concentra cât de mult putea.

— Vulpe, a rostit el în cele din urmă. Dar e un miros stătut… vechi de vreo două zile, aș zice. Veverițe. Și… și un miros foarte slab de câine.

A aruncat repede o privire spre lider, care și-a dat seama că tânărul motan îi împărtășea gândurile. Labă Ascuțită știa prea bine că acesta era locul în care murise Labă Iute, iar Chip Pierdut fusese atacată.

— Altceva?

— Calea Tunetului, a răspuns ucenicul. Și mai e ceva… Stea de Foc, nu înțeleg. Am impresia că mai simt niște pisici, dar nu poartă mirosul niciunuia dintre clanuri. Nu sunt sigur, dar parcă vine de aici, a spus el, făcând semn din coadă. Tu ce zici?

Stea de Foc a tras adânc aer în piept și și-a dat seama că tânărul avea dreptate. Vântul aducea o urmă slabă a mirosului unor pisici necunoscute.

— Hai să aruncăm o privire, a murmurat Stea de Foc. Dar ai grijă. E posibil să fie doar un pisoi de casă, rătăcit. Însă nu se știe niciodată.

În timp ce pisicile treceau cu precauție printre tufișuri, mirosul a devenit tot mai puternic. Acum Stea de Foc a reușit să identifice mirosul.

— Pisici vagaboande sau singuratice, a mieunat el. Cred că sunt trei. Iar mirosul e proaspăt, cred că de-abia au plecat de aici.

— Dar ce caută pe teritoriul nostru? l-a întrebat Labă

Ascuțită. Crezi că sunt pisicile vagaboande de sub comanda lui Stea de Tigru?

Se referea la banda de pisici fără clan care îl ajutaseră pe Stea de Tigru să atace Clanul Tunetului cât fusese exilat, înainte de a se alătura Clanului Umbrelor.

— Nu, a răspuns Blană de Șoarece. Vagaboandele lui Stea de Tigru au preluat de mult mirosul Clanului Umbrelor. Astea trebuie să fie altele.

— Și ce caută ele aici, a adăugat Stea de Foc, asta aș vrea și eu să știu. Hai să le urmărim. Labă Ascuțită, condu-ne tu.

Ucenicul era acum serios, entuziasmul care-l cuprinsese odată cu primirea numelui de războinic risipindu-se în fața amenințării reale a unei bande de pisici vagaboande. A făcut tot ce-a putut, dar le-a pierdut urma pe o fâșie de pământ mlăștinos, unde nici măcar Stea de Foc nu le-a mai putut găsi mirosul.

— Îmi pare rău, Stea de Foc, a mieunat ucenicul abătut.

— Nu e vina ta, l-a încurajat liderul. Dacă a dispărut mirosul, a dispărut.

A ridicat capul, privind în direcția în care îi purtase urma. Probabil că pisicile străine se îndreptau spre Calea Tunetului sau poate spre așezarea de Două-Picioare. În orice caz, ieșeau de pe teritoriul Clanului Tunetului. Stea de Foc a ridicat din umeri.

— Am să transmit celorlalte patrule să fie cu ochii în patru, dar să sperăm că nu e un motiv de îngrijorare. Le-ai prins foarte bine mirosul, Labă Ascuțită.

Întorcându-se spre tânărul motan, a adăugat, torcând mândru:

— Hai să ne întoarcem în tabără. Avem de pregătit o ceremonie.

— Toate pisicile care-și pot prinde singure prada să vină la Piatra Mare pentru o întâlnire de clan!

În clipa următoare i-a văzut pe Labă Ascuțită și pe Blană de

Șoarece apropiindu-se. Ambele pisici se aranjaseră pentru ceremonie. Blana roșcat-maronie a lui Labă Ascuțită strălucea în lumina cenușie a iernii, iar tânărul motan părea mândru din cale-afară.

Așteptând să apară și celelalte pisici din clan, Stea de Foc a văzut-o pe Blană Fumurie ieșind din vizuina ei. Dungă Cenușie o însoțea, iar cele două pisici mergeau cu capetele apropiate, vorbind în șoaptă. Liderul se întreba cum se mai simțea Măcrișor. Aruncase în grabă o privire în vizuina pisicii-vraci înainte de a porni cu patrula de la răsărit. Puiul dormea, iar Blană Fumurie nu voise încă să spună dacă avea să scape sau nu nevătămată. Stea de Foc și-a propus să-i mai facă o vizită lui Măcrișor imediat ce termina ceremonia.

L-a observat pe Dungă Neagră venind din vizuina războinicilor, urmat îndeaproape de Blană de Ferigă. Când s-au așezat în fața Pietrei Mari, spațiul din jurul lor s-a golit. Niciuna dintre pisici nu voia să stea lângă Dungă Neagră. Războinicul privea drept în față, rânjind ironic, însă trebuia să fie la fel de nerăbdător ca ceilalți să afle dacă puiul avea să-și revină.

Stea de Foc a privit o clipă și spre celelalte pisici din clan. Labă Ascuțită avea să țină minte ziua aceea pentru tot restul vieții, însă era o ocazie specială și pentru Stea de Foc: Labă Ascuțită era primul războinic pe care îl numea în calitate de lider.

Vocea i-a răsunat limpede când a început ceremonia cu vorbele deja familiare – le știa de la propria ceremonie, precum și de la toate celelalte la care fusese martor.

— Eu, Stea de Foc, lider al Clanului Tunetului, îmi chem străbunii războinici să privească spre acest ucenic. S-a antrenat cu sârg pentru a înțelege nobilul vostru cod și vi-l încredințez ca pe un războinic în toată legea.

Întorcându-se spre Labă Ascuțită, a continuat:

— Labă Ascuțită, promiți să respecți codul războinicilor, să

protejezi și să aperi acest clan, chiar și cu prețul vieții?

Răspunsul lui Labă Ascuțită a fost hotărât și încrezător:

— Promit.

— Atunci, prin puterea primită de la Clanul Stelelor, îți încredințez numele de războinic: Labă Ascuțită, din clipa asta ți se va spune Gheară Ascuțită. Clanul Stelelor îți cinstește loialitatea și inteligența, iar noi te primim ca războinic al Clanului Tunetului.

Pășind spre el, Stea de Foc și-a lipit botul de fruntea lui Gheară Ascuțită, simțind că tânărul războinic tremura de bucurie. La rândul său, Gheară Ascuțită l-a lins pe umăr și a ridicat spre el privirea în care se îmbinau fericirea și durerea. Stea de Foc știa că se gândea la fostul său tovarăș de vizuină, Labă Iute, care murise înainte de a fi primit onoarea de a deveni războinic.

Când Gheară Ascuțită a mers să li se alăture războinicilor, Chip Pierdut i-a ieșit imediat în întâmpinare.

— Gheară Ascuțită! a tors ea, lingându-l afectuoasă pe ureche.

Își ținuse promisiunea de a fi prima care să-l strige pe noul nume, iar în vocea ei se simțeau căldura și mândria pentru realizarea lui.

Coadă de Nor îi era alături, salutându-l și el pe Gheară Ascuțită și aruncându-i o privire întrebătoare lui Stea de Foc.

Liderul a încuviințat ușor din cap. Le-a mai dat pisicilor din clan un mic răgaz pentru a întâmpina noul războinic, strigându-l pe nume, iar apoi, cu un semn din coadă, a cerut să se facă liniște. Când zgomotul pisicilor s-a potolit, a rostit:

— Înainte de a ne despărți, aș vrea să mai spun ceva. În primul rând, vreau să aduc cinstire ucenicului care ar fi trebuit să se afle aici, primindu-și numele de războinic alături de Gheară Ascuțită. Știți cu toții că Labă Iute și-a găsit sfârșitul încercând să ia urma haitei de câini care ne amenința. Clanul lui nu va uita

niciodată asta.

Din rândul pisicilor adunate s-a ridicat un murmur aprobator. Stea de Foc l-a privit pe Coadă Lungă, mentorul ucenicului care murise, iar pe fața lui se citeau mândria și suferința.

— Mai mult, a continuat Stea de Foc, aș vrea să le mulțumesc în numele clanului lui Labă de Frunză și Labă de Cenușă. Alergând în fața câinilor, au dat dovadă de un curaj demn de războinici, și, cu toate că sunt încă prea tineri ca să-și primească numele de războinici, le aducem cinstire.

— Labă de Frunză! Labă de Cenușă!

Cei doi ucenici păreau copleșiți de bucurie, auzindu-se astfel lăudați de tovarășii de clan, iar ochii lui Blană Pământie străluceau de încântare. Doar Dungă Neagră, mentorul lui Labă de Frunză, a rămas tăcut, privind nepăsător în fața lui, fără a se întoarce măcar să-și privească ucenica.

Stea de Foc a așteptat să se domolească hărmălaia.

— Mai avem de ținut o ceremonie.

Cu o mișcare din coadă, i-a făcut semn lui Chip Pierdut să iasă din mulțime. Emoționată, pisica a venit în fața lui; Coadă de Nor a urmat-o, oprindu-se la distanță de o coadă sau două.

Pisicile adunate șușoteau surprinse. Stea de Foc și-a dat seama că multe dintre ele nu știau ce se întâmpla. Ceremonia de schimbare a numelui pentru un războinic ce-și primise deja numele nu mai fusese ținută de multe anotimpuri.

Amintindu-și explicațiile primite de la Chioara, a început:

— Spirite ale Clanului Stelelor, cunoașteți fiecare pisică după nume. Vă cer acum să luați numele pisicii care stă în fața voastră, căci el nu o mai reprezintă.

S-a oprit și a privit tânăra pisică alb-roșcată, care stătea, tremurând, fără nume, așteptând binecuvântarea Clanului Stelelor. Stea de Foc spera să-i placă numele pe care i-l alesese; se gândise mult, voind să-l găsească pe cel potrivit.

— Prin puterea mea de lider de clan, a continuat Stea de Foc, și cu binecuvântarea străbunilor noștri războinici, îi dau acestei pisici un nume nou. Din clipa asta i se va spune Inimă Luminoasă, pentru că, deși trupul i-a fost grav rănit, noi îi cinstim spiritul viteaz și lumina din sufletul ei.

S-a apropiat de Inimă Luminoasă și, așa cum făcuse în ceremonia de mai devreme, și-a lipit botul de fruntea ei. Ea a răspuns ca orice altă pisică ce-și primise numele de războinic: l-a lins pe umăr.

— Inimă Luminoasă! Inimă Luminoasă!

Strigătul s-a ridicat deasupra adunării de pisici. Inimă Luminoasă fusese foarte îndrăgită în perioada de ucenicie, iar pisicile din clan fuseseră zguduite atunci când ea rămăsese desfigurată. Nu avea să fie niciodată un războinic în adevăratul sens al cuvântului, însă urma să aibă întotdeauna un loc aparte în Clanul Tunetului.

Stea de Foc a condus-o până unde o aștepta Coadă de Nor.

— Ei bine? a întrebat el. Ești mulțumit?

Coadă de Nor aproape că nu putea răspunde; era prea ocupat să-și lipească botul de nasul lui Inimă Luminoasă și să-și înfășoare coada în jurul cozii ei.

— E perfect, Stea de Foc, a murmurat motanul alb.

Ochiul sănătos al lui Inimă Luminoasă strălucea de bucurie, iar pisica torcea prea tare pentru a putea răspunde, însă a clipit recunoscătoare spre Stea de Foc. Purtase prea multă vreme povara mâniei lui Stea Albastră față de Clanul Stelelor; chiar dacă nu avea să devină războinic în toată regula, acum purta un nume de care să poată fi mândră.

Stea de Foc a înghițit greu, era sufocat de emoție. Momente ca acesta îl convingeau că a fi lider era un lucru minunat.

— Uite, Stea de Foc, a rostit Coadă de Nor o clipă mai târziu, Inimă Luminoasă și cu mine ne vom antrena împreună. O să creăm o tactică de luptă cu care să se descurce având doar un

ochi și o ureche. Când o să poată lupta iarăși, are voie să plece din vizuina bătrânilor și să vină în vizuina războinicilor, la noi?

— Păi…

Stea de Foc avea îndoieli. Inimă Luminoasă nu putea fi un războinic în toată puterea cuvântului pentru că n-avea cum să vâneze singură, iar într-o luptă ea ar fi constituit un punct vulnerabil. Dar era greu să se opună hotărârii ei entuziaste; în plus, Stea de Foc voia ca ea să se poată apăra și să-și poată apăra și tovarășii de clan cât mai bine cu putință.

— Adevărul este că tu nu ai încă ucenic, Coadă de Nor, așa că ai destul timp la dispoziție pentru a sta cu Inimă Luminoasă.

— Deci putem să ne antrenăm împreună? a insistat Coadă de Nor.

— Te rog, Stea de Foc, a mieunat Inimă Luminoasă. Vreau să fiu și eu de folos clanului.

— Bine, a încuviințat Stea de Foc și a adăugat, venindu-i o idee: dacă găsiți niște mișcări bune, ați putea să-i învățați apoi și pe ceilalți din clan. Inimă Luminoasă nu e primul războinic rămas invalid și, probabil, n-o să fie nici ultimul.

Coadă de Nor a acceptat cu un mieunat. Cele două tinere pisici tocmai se îndepărtau când a venit Vifor Alb, fostul mentor al lui Inimă Luminoasă, care voia să o felicite. Apoi i-a spus lui Stea de Foc:

— Am trecut pe la Măcrișor chiar înainte de ceremonie. Încerca să se trezească. Blană Fumurie e de părere că o să-și revină.

— Asta-i o veste grozavă! a tors Stea de Foc, amintindu-și că Vifor Alb era tatăl lui Măcrișor. Crezi că se simte în stare să ne povestească ce s-a întâmplat?

— Asta trebuie s-o întrebi pe Blană Fumurie, i-a răspuns războinicul alb. Poți să mergi acum, mă ocup eu de patrule.

Stea de Foc i-a mulțumit și a pornit în grabă spre bârlogul pisicii-vraci.

Blană Fumurie l-a întâmpinat la intrarea în tunelul de ferigi.

— Tocmai veneam după tine, a mieunat ea.

Știind vestea cea bună de la Vifor Alb, Stea de Foc a fost surprins de îngrijorarea ce se citea în ochii pisicii.

— Măcrișor s-a trezit, a continuat ea. O să se facă bine. Dar trebuie neapărat să auzi povestea ei.

CAPITOLUL 10

Măcrișor era încolăcită într-un cuib din mușchi, aflat aproape de intrarea în vizuina pisicii-vraci. A ridicat capul când s-a apropiat Stea de Foc, însă avea pleoapele grele și părea să-i fie foarte greu să se miște.

Furtună de Nisip o păzea, stând lângă ea, pe vine.

— Bietul puiuț, i-a șoptit lui Stea de Foc. A fost la un pas de moarte. Trebuie neapărat să facem ceva în legătură cu Dungă Neagră.

Pisica roșcată părea la fel de îngrijorată ca Blană Fumurie, iar Stea de Foc și-a dat seama că probabil auzise și ea povestea lui Măcrișor. A dat din cap.

— Lasă-l pe Dungă Neagră pe laba mea.

Așezându-se lângă Măcrișor, a mieunat blând:

— Mă bucur că te-ai trezit, Măcrișor. Poți să-mi povestești ce ai pățit?

Pisicuța pestriță a clipit încet spre el.

— Tăciune și Ploicică dormeau în cuib, a început ea cu vocea pierită. Dar mie nu-mi era somn și, pentru că mama nu era cu ochii pe noi, m-am dus să mă joc în râpă. Voiam să prind un șoarece. Și atunci l-am văzut pe Dungă Neagră.

Vocea a început să-i tremure și pisicuța s-a oprit pentru o clipă.

— Spune în continuare, a încurajat-o Stea de Foc.

— Urca râpa de unul singur. Știam că ar fi trebuit să fie cu Blană de Ferigă și eram… eram curioasă unde se duce. L-am urmărit… Mi-am amintit când i-a luat în excursie pe Labă de Mărăcine și pe Labă Roșcată și… credeam că voi avea și eu parte de o aventură ca asta.

Stea de Foc s-a întristat, amintindu-și că Măcrișor fusese dintotdeauna isteață și curioasă, intrând în belele din cauza curajului ei nechibzuit. Micul boț de blană nu mai arăta atât de dornic de aventură și Stea de Foc spera ca îngrijirile lui Blană Fumurie s-o pună cât mai repede pe picioare.

— L-am urmărit multă vreme, a continuat Măcrișor, părând mândră de ea însăși. N-am mai fost niciodată atât de departe de tabără și m-am ascuns de Dungă Neagră, așa că n-a știut că sunt acolo. Și pe urmă s-a întâlnit cu o pisică… o pisică pe care n-o știam deloc.

— Ce pisică? Cum arăta? Ce miros avea? a întrebat-o Stea de Foc nerăbdător.

Măcrișor îl privea uluită.

— N-am recunoscut mirosul. Dar era scârbos, a adăugat ea strâmbând din năsuc. Era un motan alb mare, mai mare decât tine, Stea de Foc. Și avea labe negre.

Stea de Foc a rămas cu privirea pironită asupra pisicuței, dându-și seama pe cine văzuse.

— Picior Negru! a exclamat el. Secundul lui Stea de Tigru. Mirosul ăla scârbos era al Clanului Umbrelor, Măcrișor.

— Și de ce se întâlnea Dungă Neagră cu secundul Clanului Umbrelor pe teritoriul nostru? a mârâit Furtună de Nisip. Asta aș vrea eu să aflu.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? a întrebat-o Stea de Foc pe cea mică.

— M-am speriat, a recunoscut Măcrișor privindu-și rușinată labele. Am luat-o la fugă spre tabără, dar cred că Dungă Neagră m-a auzit, fiindcă m-a ajuns din urmă când eram în râpă. Am

crezut că o să se supere fiindcă l-am spionat, dar mi-a zis că-s foarte isteață și mi-a dat niște bobițe roșii, ca răsplată. Păreau gustoase, dar după ce le-am mâncat m-am simțit foarte rău… Și pe urmă nu mai știu nimic, doar că m-am trezit aici.

După ce a terminat de vorbit, și-a culcat din nou căpșorul pe labe, ca și cum o epuizase povestirea.

Blană Fumurie a împuns-o ușor cu nasul, asigurându-se că respiră bine.

— Bobițele acelea sunt fructele-morții, a mieunat ea. Să nu le mai atingi niciodată.

— Nu le mai ating, Blană Fumurie, promit, a murmurat puiul.

— Mulțumesc, Măcrișor, a miorlăit Stea de Foc.

Era furios, dar nu-l surprindea faptul că Dungă Cenușie avusese dreptate. Ceea ce îl șoca era prezența lui Picior Negru pe teritoriul Clanului Tunetului și faptul că Dungă Neagră își aranjase o întâlnire cu el.

— Ce-o să faci cu Dungă Neagră? l-a întrebat Furtună de Nisip.

— Va trebui să-l interoghez, dar nu mă aștept să-mi spună mare lucru.

— Nu poate să rămână în clan după una ca asta, a rostit Furtună de Nisip cu vocea aspră ca un cremene. Știu multe pisici care i-ar frânge bucuroase gâtul.

— Lasă-l pe laba mea, a mieunat sumbru Stea de Foc.

Blană Fumurie a rămas cu Măcrișor, care începuse din nou să ațipească, iar Stea de Foc și Furtună de Nisip s-au întors în luminiș. Multe dintre pisici erau încă acolo, împărtășeau ritualul spălării în urma întâlnirii de clan de mai devreme. Vifor Alb se îndrepta spre tunelul de orz sălbatic, însoțit de Floare Aurie și de Coadă Lungă.

Patrula s-a întors din drum și toate pisicile au ridicat privirea, speriate, când Stea de Foc a sărit din nou pe Piatra Mare și a lansat chemarea la o nouă întâlnire de clan. L-a căutat cu

privirea pe Dungă Neagră, însă nu era nicăieri.

— Unde-i Dungă Neagră? a mieunat spre Dungă Cenușie când prietenul lui a apărut la baza stâncii.

— În vizuină.

— Adu-l aici!

Dungă Cenușie a dispărut în vizuina războinicilor, iar o clipă mai târziu a apărut din nou, urmat de Dungă Neagră și de Blană de Ferigă. Au venit toți trei până la poalele Pietrei Mari, unde Dungă Neagră s-a așezat, privindu-l pe Stea de Foc cu un rânjet batjocoritor.

— Deci? Acum ce mai vrea nobilul nostru lider?

Stea de Foc l-a privit neclintit.

— S-a trezit Măcrișor!

Dungă Neagră i-a întors privirea preț de câteva clipe, iar apoi s-a uitat în altă parte.

— Și pentru asta ai convocat o întâlnire de clan? a întrebat el disprețuitor, însă blana i se zburlise de îngrijorare.

— Pisici ale Clanului Tunetului, a rostit Stea de Foc ridicând vocea. V-am chemat aici pentru a fi martore la ceea ce va avea de spus Dungă Neagră. Ați auzit cu toții ce a pățit ieri Măcrișor. Acum s-a trezit, iar Blană Fumurie spune că se va face bine. Am stat de vorbă cu ea și a confirmat ce ne-a zis Dungă Cenușie. Dungă Neagră i-a dat să mănânce fructele-morții. Așadar, Dungă Neagră, ce ai de spus în apărarea ta?

— Minte!

Mai multe pisici au șuierat furioase, iar motanul a adăugat speriat:

— Sau s-a înșelat. Puii n-ascultă niciodată de nimeni. E clar că nu m-a auzit bine când i-am spus să nu le mănânce.

— Nu minte și nici nu se înșală, a mieunat Stea de Foc. Mi-a povestit ceva și mai interesant: motivul pentru care i-ai dat fructele-morții. Te-a văzut întâlnindu-te cu Picior Negru,

secundul Clanului Umbrelor, pe teritoriul nostru. Vrei să ne spui despre ce era vorba?

Din rândul pisicilor s-au auzit și mai multe mârâieli furioase, iar de undeva, din spate, a răsunat o voce care a strigat „Trădătorul!“. Stea de Foc a făcut semn din coadă să se facă liniște și a așteptat un pic până când strigătele indignate au luat sfârșit.

Dungă Neagră a răspuns doar după ce s-a asigurat că va putea fi auzit:

— Eu nu dau socoteală în fața unui pisoi de casă, a mârâit el.

Ghearele lui Stea de Foc au zgâriat Piatra Mare, iar senzația l-a calmat un pic pe lider.

— Ba exact asta trebuie să faci! Vreau să știu ce puneți la cale tu și Stea de Tigru, a rostit el, străduindu-se să învingă panica ce începea să-l cuprindă. Dungă Neagră, știi foarte bine ce a încercat Stea de Tigru să ne facă. Haita de câini ne-ar fi sfâșiat pe toți. Cum poți să-ți mai dorești să-l urmezi, după toate astea?

Dungă Neagră l-a privit dușmănos, însă nu a răspuns nimic. Stea de Foc și-a amintit că în dimineața atacului haitei îl prinsese încercând să fugă din tabără cu puii lui Stea de Tigru. Știuse foarte bine că aliatul lui punea ceva la cale; ar fi abandonat clanul, lăsând toate pisicile să moară înfiorător, fără a încerca măcar să le avertizeze. Asta îi era loialitatea față de Clanul Tunetului!

Stea de Foc voia să fie corect, pentru ca nicio pisică, nici măcar Dungă Neagră, să nu-l poată acuza că persecuta foștii aliați ai lui Stea de Tigru. Ba mai mult, se temea de ce-ar fi putut face Dungă Neagră dacă ar fi plecat din Clanul Tunetului, liber să i se alăture lui Stea de Tigru. Însă acum nu mai avea de ales. Exilul era singura posibilă sentință pentru o pisică vinovată de crimele săvârșite de Dungă Neagră.

— Ai fi putut fi un războinic valoros, i-a spus el. Ți-am dat atâtea ocazii să-ți dovedești loialitatea. Credeam că pot avea

încredere în tine, dar…

— Să ai încredere în mine? l-a întrerupt Dungă Neagră. Niciodată n-ai avut încredere în mine. Crezi că n-am știut că l-ai pus pe prostovanul ăla roșcat să mă supravegheze?

Cuvintele din urmă le scuipase spre Blană de Ferigă, care încă ședea lângă el.

— Doar nu te așteptai să-mi duc tot restul vieții urmărit de o umbră.

— Nu, ceea ce așteptam de la tine era să-ți demonstrezi loialitatea.

Stea de Foc s-a așezat pe vine și a privit neclintit în ochii mânioși ai lui Dungă Neagră.

— Ăsta e clanul în care te-ai născut, astea sunt pisicile alături de care ai crescut. Nu înseamnă nimic pentru tine? Codul războinicilor spune că ar trebui să le protejezi chiar și cu prețul vieții!

Când Dungă Neagră s-a ridicat în picioare, lui Stea de Foc i s-a părut că zărește în privirea lui o urmă de spaimă, ca și cum războinicul întunecat nu avusese de gând să se despartă definitiv de Clanul Tunetului. Până la urmă, nu avea certitudinea că Stea de Tigru l-ar fi primit cu brațele deschise; refuzase să îl urmeze în exil și nu reușise să îi ducă pe Labă de Mărăcine și Labă Roșcată la tatăl lor înainte de atacul câinilor. Stea de Tigru nu era iertător din fire.

Însă când a început să vorbească, în vocea lui Dungă Neagră nu era nici urmă de teamă sau de regret.

— Ăsta nu este clanul meu, a șuierat el dușmănos, stârnind uluirea pisicilor ce-l ascultau. Nu mai este clanul meu. Clanul Tunetului e condus de un pisoi de casă și nu mai am pentru ce să lupt. Nu simt niciun fel de loialitate față de Clanul Tunetului. Din toată pădurea, singura pisică ce merită să o urmez este Stea de Tigru.

— Atunci urmează-l, i-a replicat Stea de Foc. Nu mai ești

războinic al Clanului Tunetului. Dacă te prindem pe teritoriul nostru după apusul zilei de azi, te vom trata ca pe un dușman. Acum pleacă!

Privirea arzătoare a lui Dungă Neagră a mai zăbovit o clipă asupra lui Stea de Foc, însă motanul nu a răspuns. Fără să se grăbească, s-a întors cu spatele spre liderul clanului și a pornit mândru spre ieșirea din tabără. Pisicile din apropiere făceau câte un pas în spate când trecea pe lângă ele.

— Știi ce te așteaptă dacă încerci să te întorci, a mârâit Coadă de Nor, dezvelindu-și colții.

Blană Albastră nu a spus nimic, însă l-a scuipat, cu blana zburlită. Imediat ce Dungă Neagră a dispărut în tunel, nemaivăzându-i-se nici vârful cozii, din mulțimea de pisici s-a ridicat un murmur întrebător. O voce s-a auzit mai clar, acoperindu-le pe celelalte.

— Dungă Neagră a plecat în Clanul Umbrelor? a întrebat Labă Roșcată.

Ea nu se alăturase strigătelor indignate ale clanului când Stea de Foc încercase să îl forțeze pe Dungă Neagră să-și recunoască vina. Dimpotrivă, privise totul fascinată, urmărind fiecare pas făcut de războinicul întunecat spre ieșirea din tabără. Părea șocată și dezgustată, însă în privirea ei se mai citea ceva, un sentiment pe care Stea de Foc nu reușea să-l identifice.

Liderul a înmărmurit când a auzit întrebarea tinerei pisici. Ucenica știa că tatăl ei era liderul Clanului Umbrelor. Oare înțelegea adevărata semnificație a trădării lui Dungă Neagră?

— Nu știu, a recunoscut el. Dungă Neagră n-are decât să se ducă unde vrea el. Din clipa asta nu mai este membru al Clanului Tunetului.

— Asta înseamnă că îl putem goni dacă-l întâlnim pe teritoriul nostru? a întrebat Vifor Alb.

— Da, exact, i-a răspuns Stea de Foc și a continuat, adresându-se tuturor pisicilor: dacă îi simțiți mirosul, al lui sau al

altor pisici din Clanul Umbrelor, anunțați-ne pe mine sau pe Vifor Alb. Și să nu uit – în dimineața asta, Gheară Ascuțită a adulmecat pisici vagaboande pe teritoriul nostru. Fiți cu ochii în patru și după ele și raportați tot ce descoperiți.

Ordinele pe care tocmai le dăduse l-au mai calmat un pic. Se simțea ușurat că scăpase, în sfârșit, de Dungă Neagră. Scăpase de tachinările despre pisoii de casă, de grija că tot ce se întâmpla în clan avea să ajungă la urechile lui Stea de Tigru. Cu toate că se temea de ce-ar fi putut Dungă Neagră să facă acum, plecarea războinicului avea mai multe avantaje decât dezavantaje. Cu toate astea, Stea de Foc regreta că nu reușise să-i câștige loialitatea.

— Hei, Stea de Foc! i-a întrerupt Blană Pământie gândurile. Cum rămâne cu Labă de Frunză? A rămas fără mentor.

— Mulțumesc, Blană Pământie, mă ocup imediat și de asta. Labă de Frunză, vino lângă Piatra Mare.

Ucenica l-a ascultat, ridicându-se de lângă Blană Pământie. A pășit delicat printre pisici până a ajuns la poalele stâncii.

Stea de Foc s-a uitat în jur, pentru a se asigura că pisica la care se gândea era prezentă. Apoi a rostit imediat cuvintele:

— Coadă Lungă, tu nu ai ucenic de când a murit Labă Iute. I-ai fost un mentor excelent și sunt sigur că o vei învăța pe Labă de Frunză tot ce știi, pentru restul uceniciei ei.

Coadă Lungă a sărit în picioare, cu ochii măriți de uimire și de recunoștință. Stea de Foc l-a chemat cu o mișcare din coadă, sperând că odată cu plecarea lui Dungă Neagră avea să dispară și ultima umbră de ostilitate dintre el și Coadă Lungă. Războinicul tărcat putea fi un membru strălucit al clanului.

Cu aceeași expresie siderată, Coadă Lungă a mers lângă Labă de Frunză și și-a lipit botul de-al ei. La rândul ei, ucenica a plecat capul și cele două pisici s-au retras împreună în locul unde ședeau Blană Pământie și Labă de Cenușă.

Stea de Foc s-a dat jos de pe Piatra Mare. Acum că totul se

terminase, oboseala l-a lovit asemenea unei labe uriașe de bursuc. Tot ce-și dorea era să se poată cuibări împreună cu prietenii lui în vizuina războinicilor, să împărtășească ritualul spălării și să doarmă. Însă era liderul clanului și nu putea să facă asta.

Trădarea lui Dungă Neagră și faptul că pe teritoriul lui se aflaseră pisici din Clanul Umbrelor îi reamintiseră despre ceremonia în care își primise cele nouă vieți. De ce îi apăruseră în vis muntele acela de oase și râul de sânge care curgea din el? Ce însemna profeția rostită de Stea Albastră?

Disperat să găsească un răspuns, Stea de Foc a hotărât să stea de vorbă cu Blană Fumurie, pentru a afla dacă primise vreun sfat de la Clanul Stelelor.

Spre ușurarea lui, Furtună de Nisip nu mai era de pază; nu ar fi vrut ca pisica roșcată să-l vadă în starea aceea. Măcrișor dormea în cuibul ei, iar de la intrarea în stânca despicată se auzeau niște sunete ca și cum înăuntru s-ar fi mișcat Blană Fumurie. Stea de Foc s-a apropiat și a văzut că pisica făcea ordine în grămezile de ierburi și de fructe pe care le ținea acolo.

— Aproape că s-a terminat ienupărul, a mormăit ea și apoi l-a văzut pe Stea de Foc. Ce e? Ce s-a mai întâmplat?

A ieșit din vizuină șchiopătând și l-a împins ușor cu botul, simțind mirosul spaimei pe trupul lui.

— Stea de Foc, ce s-a întâmplat?

Motanul a scuturat din cap, ca și cum ar fi vrut să risipească groaza ce-l cuprinsese. S-a simțit ușurat luând totul de la început, povestindu-i lui Blană Fumurie despre visul pe care îl avusese la Piatra Lunii.

Pisica-vraci s-a așezat lângă el și l-a ascultat în tăcere, privindu-i neîncetat figura.

— Stea Albastră mi-a zis: „Cele patru vor deveni două. Leul și tigrul se vor întâlni în luptă, iar sângele va domni în pădure“, a încheiat motanul. Apoi a început să iasă sânge din muntele de

oase și a inundat poiana. Era sânge peste tot… Blană Fumurie, ce înseamnă toate astea?

— Nu știu, i-a mărturisit pisica. Clanul Stelelor nu mi-a arătat nimic din ce spui tu. Așa cum au puterea de a-mi arăta ce se va întâmpla, pot decide și să nu-mi arate. Îmi pare rău, Stea de Foc, dar să știi că am să mă mai gândesc și poate că se va întâmpla ceva care ne va ajuta să înțelegem mai bine ce a însemnat visul tău.

Și-a lipit botul de blana lui Stea de Foc pentru a-l consola, însă, cu toate că îi era recunoscător, liderul nu putea scăpa de groaza pe care i-o provocase acel vis. Ce soartă înspăimântătoare îl aștepta? Și dacă nici Blană Fumurie nu știa răspunsul, ce speranță mai avea Clanul Tunetului?

CAPITOLUL 11

Stea de Foc a ieșit din pădure în apropiere de Pietrele Însorite și s-a oprit să adulmece aerul. Soarele răsărea în spatele lui, trimițând umbre lungi între pădure și râu. Trecuseră mai multe zile de când Dungă Neagră plecase din clan, iar până acum patrulele nu aduseseră nicio veste despre el, și nici nu mai fusese simțită prezența Clanului Umbrelor pe teritoriul lor. Însă visul acela îl urmărea la fiecare pas, iar lui Stea de Foc îi era greu să creadă că amenințarea clanului de dincolo de Calea Tunetului luase sfârșit.

Dungă Cenușie și Gheară Ascuțită au ieșit dintre copaci în spatele lui.

— Haide, simți vreun miros? a întrebat Dungă Cenușie.

Stea de Foc a ridicat din umeri.

— Doar mirosul Clanului Râului. Nu mai puternic decât mă așteptam, fiind atât de aproape de graniță. Dar vreau să mă asigur că n-au fost pe lângă Pietrele Însorite.

— O să reîmprospătăm marcajele de miros, a mieunat Dungă Cenușie. Haide, Gheară Ascuțită!

În timp ce prietenii săi au dispărut în viroagele de printre pietre, Stea de Foc a rămas pe loc, adulmecând atent aerul. Cu toate că era îngrijorat în legătură cu Clanul Umbrelor, nu uitase nici de pisicile din Clanul Râului sau de ambițioasa lor lideră, Stea de Leopard. Nu cu multă vreme înainte, voise să pună

stăpânire pe Pietrele Însorite, iar Stea de Foc nu ar fi fost surprins dacă ar fi încercat din nou.

În câteva clipe a simțit un miros proaspăt, specific Clanului Râului. Devenind imediat bănuitor, a dat înconjurul pietrelor, liniștindu-se o clipă mai târziu, când a zărit-o pe Labă de Ceață. Era singură și stătea aplecată la marginea râului, iar Stea de Foc a văzut-o prinzând un pește din apă și ucigându-l cu o lovitură rapidă de labă.

— Bună mișcare! a strigat motanul.

Labă de Ceață s-a întors, l-a văzut și a început să urce pe malul râului, până la graniță. Stea de Foc a întâmpinat-o, bucurându-se să constate că părea încă prietenoasă, în ciuda felului în care părăsise tabăra Clanului Tunetului. Dar l-a îngrijorat faptul că Labă de Ceață era mult mai slabă decât ultima oară când o văzuse el. S-a întrebat dacă nu cumva se întâmplase ceva rău după momentul în care aceasta aflase că Stea Albastră era mama ei.

— Ce mai faci, Labă de Ceață? Sper că n-ați avut vreo problemă.

— Eu și Blană de Piatră? i-a răspuns pisica, bănuind la ce se referea. Fratele meu a spus întregului clan că Stea Albastră ne este mamă. Unora nu le-a convenit. O pisică sau două nu ne mai vorbesc deloc, iar cele mai multe sunt încă un pic stinghere în preajma noastră.

— Îmi pare rău să aud asta, a mieunat Stea de Foc. Și Stea de Leopard? Ea ce a zis?

— S-a văzut clar că nu a fost încântată. Ne-a sprijinit în fața clanului, dar cred că stă cu ochii pe noi în permanență, ca să fie sigură că-i suntem în continuare loiali.

— Bineînțeles că sunteți loiali! a exclamat Stea de Foc indignat.

— Da, iar până la urmă vor înțelege asta și celelalte pisici din clan. În plus… a continuat ea ezitând, nu asta e cea mai mare

problemă a noastră.

— Cum adică?

— Stea de Tigru, i-a răspuns pisica străbătută de un fior. O vizitează în mod regulat pe Stea de Leopard și nu-mi dau seama de ce. Sunt sigură că pun ceva la cale.

Stea de Foc s-a cutremurat de spaimă.

— Ce să pună la cale?

Labă de Ceață a fremătat din urechi.

— Habar n-am. Stea de Leopard nu i-a spus nimic lui Blană de Piatră, cu toate că îi este secund. Dar sunt în permanență câțiva războinici din Clanul Umbrelor staționați la noi în tabără.

— *Poftim*? Așa ceva n-ar trebui să se întâmple! E o încălcare a codului războinicilor!

Labă de Ceață a ridicat din umeri, cu o expresie învinsă.

— Încearcă să îi explici asta lui Stea de Leopard.

— Dar ce caută acolo?

— Stea de Leopard zice că au venit pentru ca cele două clanuri să poată face schimb de metode și tehnici de antrenament, dar n-am prea văzut să se întâmple asta. Tot ce fac este să ne urmărească… E ca și cum vor să afle totul despre noi, să ne afle secretele și slăbiciunile.

Lui Labă de Ceață i s-a zburlit blana, ca și cum și-ar fi văzut în momentul ăla toți dușmanii.

— De asta am venit să vânez aici, ca să mai scap un pic de ei.

— E groaznic, a mieunat Stea de Foc. Ce-o fi în mintea lui Stea de Leopard?

— Știi ce cred eu? Vrea să facă ce e mai bine pentru clanul ei și crede că Stea de Tigru e liderul cel mai puternic din pădure, așa că și-a propus să-i fie aliată.

— Nu cred că Stea de Tigru are aliați, a avertizat-o Stea de Foc. Cred că are doar adepți.

— Știu, a aprobat Labă de Ceață.

S-a așezat, și-a lins o labă și apoi a trecut-o de câteva ori peste

ureche.

Stea de Foc se întreba dacă pisica avea remușcări că dezvăluise atât de multe în fața unui războinic din alt clan.

— Cu prada cum stați? a întrebat el, sperând să-i schimbe gândurile. Măcar n-a înghețat râul încă.

— Nu încă. Prada e rară, dar ăsta nu e un lucru nou, a rostit Labă de Ceață resemnată. Până la urmă, e iarnă. Iar cei doi războinici ai lui Stea de Tigru nu sunt de niciun ajutor. Stau în tabără și se îndoapă, dar nu participă niciodată la vânătoare.

S-a întrerupt, auzindu-și numele strigat de Dungă Cenușie. Când s-a întors, Stea de Foc și-a văzut prietenul coborând în fugă spre mal, urmat îndeaproape de Gheară Ascuțită.

— Bună, Labă de Ceață, a salutat-o Dungă Cenușie gâfâind. Ce mai fac Labă de Pană și Labă de Furtună?

— Fac bine, Dungă Cenușie, i-a răspuns pisica torcând drept întâmpinare bucurându-se să-și vadă fostul tovarăș de clan.

Cu toate că șederea lui Dungă Cenușie în Clanul Râului fusese scurtă, cei doi deveniseră buni prieteni și Labă de Ceață era întotdeauna dispusă să-i povestească toate noutățile despre puii lui.

— Labă de Pană se transformă într-o mare luptătoare. Clanul Tunetului ar face bine să se ferească atunci când va deveni războinică.

Dungă Cenușie a început să toarcă zgomotos.

— Nici nu se putea altfel, cu un asemenea mentor.

Stea de Foc s-a retras în timp ce ei doi discutau despre micii ucenici. Gheară Ascuțită s-a apropiat de el și a mieunat:

— Am împrospătat marcajele de miros, Stea de Foc. N-am simțit nicio urmă proaspătă a Clanului Râului în jurul pietrelor.

— Foarte bine, i-a răspuns Stea de Foc, cu toate că nu se concentrase prea tare pe spusele tânărului războinic.

Veștile primite de la Labă de Ceață îl îngrijoraseră profund. Părea că cele două clanuri adverse erau aliate mai strâns ca

niciodată. Iar dacă Stea de Tigru decidea să pornească un război, Clanul Tunetului ar fi fost prins între cele două teritorii.

„Vai, Clan al Stelelor“, a murmurat Stea de Foc. „Arată-mi ce trebuie să fac.“

În urma conversației cu Labă de Ceață, Stea de Foc a poruncit organizarea unor patrule suplimentare, însă nicio pisică nu a raportat nimic neobișnuit. Zilele au trecut în liniște până la următoarea Adunare a clanurilor.

În timp ce soarele apunea în spatele tufișurilor, Stea de Foc ședea cu Vifor Alb lângă urzici, mâncând împreună înainte de a porni în călătorie.

— Pe cine ai să iei la Adunare? l-a întrebat războinicul alb.

Stea de Foc a luat o îmbucătură mare de veveriță.

— Pe tine nu cred că te voi lua, i-a răspuns el. Sunt sigur că Stea de Tigru are un plan, așa că vreau ca tu să păzești tabăra. Am să-ți las și câțiva războinici puternici.

— Ai dreptate, a rostit Vifor Alb, spălându-se pe bot după ce a terminat șobolanul de câmp. Poate că Stea de Tigru a dat greș cu haita de câini, dar cu siguranță va încerca altceva.

— Am să-i iau pe Labă de Frunză și pe Labă de Cenușă, a hotărât Stea de Foc. Și pe Gheară Ascuțită. Sigur așteaptă cu nerăbdare să meargă la prima lui Adunare ca războinic. Mă vor însoți și Furtună de Nisip, Dungă Cenușie și Blană de Zăpadă. În felul ăsta ar trebui să-ți rămână destui războinici, în caz că Stea de Tigru își trimite pisicile la atac.

— Crezi că va încălca armistițiul?

— Tu ce crezi? A vrut să aducă haita de câini până la noi ca să ne ucidă… Crezi că voința Clanului Stelelor, care este pentru el un flecușteț, l-ar putea opri?

— Clanul Stelelor? a pufnit Vifor Alb. Stea de Tigru se poartă ca și cum nici n-a auzit de el. Și cum rămâne cu cei doi tineri ucenici… puii lui Stea de Tigru? Vrei să-i iei cu tine?

Stea de Foc a clătinat din cap.

— Nici gând. Îți dai seama ce s-ar întâmpla, nu? Stea de Tigru îi vrea. La ultima Adunare, i-a dat lui Stea Albastră termen de o lună pentru a-i da pe laba lui. Răgazul expiră acum. Dacă Labă de Mărăcine și Labă Roșcată ar fi acolo, nu bag laba în foc că n-ar încerca să îi ia chiar în timpul Adunării.

— Nici eu, a mormăit aprobator Vifor Alb. Deci crezi c-ar trebui să-i păstrăm?

— Tu nu crezi? l-a întrebat Stea de Foc surprins.

Pornise de la ideea că pisicile din Clanul Tunetului aveau să insiste asupra dreptului lor de a păstra cei doi ucenici, însă dacă secundul lui era de părere c-ar fi fost mai bine să încredințeze cele două tinere pisici tatălui lor, Stea de Foc avea să analizeze această posibilitate cu atenție.

Însă Vifor Alb încuviința ușor din cap.

— Nu încape îndoială că sunt pui ai Clanului Tunetului. Mama lor face parte din clanul nostru, așa cum făcea și tatăl lor atunci când s-au născut. Faptul că Stea de Tigru a trecut în Clanul Umbrelor nu schimbă lucrurile cu nimic. Dar dacă vrem să-i păstrăm, va trebui să luptăm pentru ei.

— Atunci vom lupta, a mieunat Stea de Foc hotărât. În plus, dacă îi cedăm pur și simplu, Stea de Tigru va considera asta o dovadă de slăbiciune. O să înceapă să ceară și alte lucruri cât ai zice „șoarece“.

— Așa este.

Stea de Foc a mai luat o gură de veveriță, gândindu-se la Adunarea ce urma să aibă loc.

— Știi, Vifor Alb, Stea de Tigru nu prea o să-și poată face de cap la Adunare. Cum crezi că vor reacționa celelalte clanuri când am să povestesc că Stea de Tigru a încercat să folosească haita de câini pentru a ne distruge? Nici măcar Coadă Ruptă nu era atât de lipsit de scrupule. Și propriul clan se va ridica împotriva lui. Poate chiar îl vor goni din pădure și atunci scăpăm de el

definitiv.

Vifor Alb a zvâcnit din urechi; spre surprinderea lui Stea de Foc, nu părea atât de optimist pe cât se așteptase el.

— Poate, a mieunat el, dar să nu fii surprins dacă nu se va întâmpla așa.

Stea Albastră îl privea siderat.

— Tu crezi că regulile codului războinicilor permit ca o pisică să comploteze pentru ca un alt clan să fie sfâșiat de câini?

— Nu, sigur că nu. Dar Stea de Tigru poate oricând să nege totul. Ce dovezi avem?

Cuvintele secundului său l-au pus pe gânduri. O pisică – Coadă Lungă – îl văzuse pe Stea de Tigru oferind haitei un iepure. Mai mulți membri ai clanului simțiseră mirosul lui Stea de Tigru pe cărarea marcată de iepuri. Și însuși liderul inamic îl atacase pe Stea de Foc aproape de defileu, pentru a se asigura că haita îl va prinde și-l va ucide. Doar apariția bruscă a lui Stea Albastră îl salvase.

Era adevărat că Labă de Ceață și Blană de Piatră fuseseră, în ziua aceea, martori ai prezenței lui Stea de Tigru lângă râu, însă ei aveau deja probleme cu propriul clan. Era posibil ca, în cazul în care s-ar fi ridicat împotriva lui Stea de Tigru, tovarășii lor să nu le dea crezare. Stea de Foc și-a dat seama că nu era corect să le ceară să depună mărturie, sporindu-le astfel necazurile.

Iar toate celelalte dovezi se bazau pe cuvântul pisicilor din Clanul Tunetului. Clanul Vântului și Clanul Râului știau că între Stea de Tigru și clanul în care se născuse acesta exista un conflict grav. Motanul ar fi putut face să pară că pisicile din Clanul Tunetului mințeau.

— Atunci vom vedea pe cine or să creadă, a insistat Stea de Foc mânios. Nu sunt chiar toate pisicile de părere că Stea de Tigru e o mană cerească. Nu poate să meargă chiar totul așa cum vrea el.

— Să sperăm că nu, i-a răspuns Vifor Alb, ridicându-se în

picioare și întinzându-se. O să ai o noapte grea, Stea de Foc. Mă duc să-i anunț pe războinicii pe care i-ai ales.

În timp ce el se îndepărta, Stea de Foc s-a așezat pe vine lângă tufișul de urzici și a terminat de mâncat veverița. La Adunarea din seara aceea aveau să fie multe probleme, nu încăpea îndoială. Era clar că Stea de Tigru urma să-și revendice iarăși puii, iar Stea de Foc bănuia că motanul viclean avea să profite de ocazie pentru a dezvălui secretul lui Stea Albastră, dar și pentru a spune tuturor că Labă de Ceață și Blană de Piatră făceau parte doar pe jumătate din Clanul Râului.

„Dar am și eu destule de spus“, s-a gândit el, gonind îndoielile provocate de Vifor Alb. „După ce termin eu de spus ce am pe suflet, nicio pisică din pădure – nici măcar propriul clan – nu va mai avea încredere în Stea de Tigru.“

CAPITOLUL 12

Stea de Foc s-a oprit în vârful vâlcelei înainte de a-și conduce pisicile spre Adunare. Aerul nopții era neclintit. Norii se adunau la orizont, așa că Stea de Foc începuse să se întrebe dacă nu cumva spiritele din Clanul Stelelor aveau să ascundă luna, arătând astfel că nu voiau ca Adunarea să aibă loc.

Însă luna s-a ridicat deasupra norilor, iar mirosul de pisici a ajuns până la nasul lui Stea de Foc.

— Până acum au sosit doar cei din Clanul Vântului, a murmurat Dungă Cenușie, care ședea lângă Stea de Foc. De ce-or fi întârziind ceilalți?

Stea de Foc a ridicat din umeri.

— Clanul Stelelor știe. Sincer, nu m-ar deranja dacă Stea de Tigru nu ar veni deloc.

A făcut semn din coadă și războinicii l-au urmat în fugă, coborând printre tufișuri și făcându-și intrarea în vâlcea. După cum spusese Dungă Cenușie, erau acolo doar pisici din Clanul Vântului. Stea de Foc l-a zărit pe liderul lor, Stea Înaltă, care ședea împreună cu secundul lui, Șchiopul, aproape de Piatra Înaltă.

— Salutare, Stea de Foc, a mieunat Stea Înaltă, plecându-și respectuos capul. Ureche Sfâșiată mi-a spus că v-ați întâlnit când mergeai spre Pietrele Înalte. O jelim cu toții pe Stea Albastră.

— Și clanul ei o jelește, a răspuns Stea de Foc, plecând și el

capul curtenitor. A fost o lideră nobilă.

— Iar tu îi vei fi un urmaș pe măsură, a mieunat motanul alb-negru, cu un ton surprinzător de calm. Ți-ai slujit foarte bine clanul.

— S… sper să-l slujesc și mai bine pe viitor, s-a bâlbâit Stea de Foc.

Stea Înaltă a mai plecat o dată capul și apoi a sărit pe stâncă. Înainte de a-l urma, Stea de Foc și-a privit pisicile. Se amestecaseră deja cu războinicii din Clanul Vântului și fiecare povestea ce mai era nou. Stea de Foc a constatat mulțumit că cele două clanuri se comportau prietenos, în ciuda recentei ciocniri din cauza lipsei de pradă. Întrucât era îngrijorat de Clanul Umbrelor și al Râului, era bine să știe că-i putea avea drept aliați pe cei din Clanul Vântului.

Făcând un semn din coadă spre Mustăcioară și spre ucenicul acestuia, Labă de Orz, care tocmai se așezau să discute cu Furtună de Nisip, Stea de Foc a sărit pe Piatra Înaltă, lângă liderul Clanului Vântului.

Se mai aflase acolo o dată, când îi ținuse locul lui Stea Albastră, după ce aceasta se îmbolnăvise în urma focului, dar încă nu se obișnuise să-și privească tovarășii de la o asemenea înălțime, nici să le vadă ochii sclipind în lumina lunii în timp ce-l priveau. S-a simțit și mai încordat gândindu-se la ce avea să urmeze, la confruntarea cu Stea de Tigru, imposibil de evitat până la apusul lunii.

— Clanul Umbrelor și Clanul Râului întârzie, a observat el.

Stea Înaltă a dat din urechi, aprobând.

— Norii amenință luna. Poate că spiritele sunt mânioase, a rostit el cu o expresie îngrijorată.

Ridicând privirea, Stea de Foc a văzut că norii pe care îi observase și el se întinseseră și mai mult pe cer.

Aerul părea umed, iar blana motanului era zbârlită de nerăbdare. Ce-ar fi însemnat, se întreba Stea de Foc, dacă

spiritele ascundeau luna și Stea de Tigru era lăsat să comploteze în secret până la următoarea Adunare?

— Stea Înaltă, a început el, hotărând că a sosit momentul să se încreadă în el și să-i ceară sfatul. Mă îngrijorează ce pune la cale Stea de Tigru cu…

N-a apucat să termine. A fost întrerupt de un strigăt triumfător ce răsuna din vârful vâlcelei, iar în clipa următoare un val de pisici a inundat poiana: Clanul Umbrelor și al Râului își făceau apariția. Stea de Tigru s-a urcat dintr-o săritură pe Piatra Înaltă, iar Stea de Leopard l-a urmat.

— Pisici din toate clanurile! a strigat Stea de Tigru, fără să-i mai salute pe Stea Înaltă și pe Stea de Foc, sau să aștepte să se hotărască ce lider avea să ia primul cuvântul. Aduc vești mari. Căscați urechile, în pădure se petrec schimbări importante.

Stea de Foc îl privea nedumerit. Când liderul Clanului Umbrelor a pronunțat cuvântul „vești“, a crezut preț de o clipă că se referea la dubla moștenire a lui Labă de Ceață și a lui Blană de Piatră. Însă lucrul ăsta nu ar fi justificat o asemenea intrare dramatică și nici nu ar fi adus o schimbare importantă.

Sub ei, în vâlcea, se lăsase o tăcere mormântală. Toate pisicile priveau cu ochii mari spre Piatra Înaltă, așteptând explicația lui Stea de Tigru. Stea de Foc simțea că i se zburlește fiecare fir de blană și nu știa dacă era din cauza tensiunii dintre războinicii adunați acolo sau din cauza norilor amenințători.

— O foarte importantă schimbare, a repetat Stea de Tigru. Iar Clanul Stelelor mi-a arătat că este de datoria noastră, a celor din Clanul Umbrelor, să ajutăm toate pisicile din pădure să se pregătească pentru această schimbare.

— Toate pisicile? a auzit Stea de Foc mormăitul lui Stea Înaltă.

Liderul Clanului Vântului a făcut un pas în față.

— Stea de Tigru…

— Clanul Umbrelor se bucură în mod deosebit de sprijinul

Clanului Stelelor, a continuat Stea de Tigru, ignorând întreruperea. Am fost binecuvântați, întrucât am supraviețuit bolii, iar eu am primit binecuvântarea străbunilor războinici, mai presus de oricine altcineva, pentru că aveam datoria de a reface clanul și de a-i aduce din nou gloria de pe vremuri.

„Ah, da?“, și-a spus Stea de Foc. Refuza să creadă că Stea de Tigru se bucura de aprecierea străbunilor, după tot ce făcuse clanului în care se născuse. Plimbându-și privirea prin vâlcea, l-a căutat pe Mucea. Pisica-vraci a Clanului Umbrelor făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-și ajuta clanul în timpul domniei nefericite a lui Blană Întunecată, iar Stea de Foc știa că nu era mulțumit de faptul că Stea de Tigru era urmașul bătrânului lider. Se întreba ce părere avea Mucea despre anunțul pe care tocmai îl făcuse liderul lui, însă nu a reușit să-l găsească pe motan în mulțime.

„L-a lăsat acasă“, s-a întrebat Stea de Foc, „ca să nu poată nega ce susține Stea de Tigru?“.

În același timp, a observat că lipsea și Blană de Piatră, întrebându-se dacă secundul Clanului Râului avea probleme fiindcă se aflase identitatea mamei lui, dar și ce părere avea el despre decizia liderei sale de a se alia cu Stea de Tigru.

Însă l-a zărit în vâlcea pe Dungă Neagră. Fostul războinic al Clanului Tunetului ședea lângă Picior Negru, secundul Clanului Umbrelor, iar ochii îi străluceau de admirație când îl privea pe Stea de Tigru. Era clar că se dusese direct la fostul lui aliat, după ce fusese izgonit din Clanul Tunetului.

— După cum știți cu toții, a continuat Stea de Tigru, au avut deja loc schimbări, schimbări nedorite, care nu au depins de noi. În toamna trecută, mare parte din pădure a fost afectată de potop. Teritoriul Clanului Tunetului a fost devastat de foc.

Când a pomenit despre foc, a aruncat o privire fulgerătoare spre Stea de Foc, căruia i-ar fi plăcut să-i ardă vreo două gheare și să-l vindece de aroganța lui fără limite.

— Două-Picioare ne acaparează teritoriul tot mai mult. Viața e din ce în ce mai dificilă. Pădurea se transformă în jurul nostru, și trebuie să ne schimbăm și noi, pentru a-i face față.

De sub ei au răsunat strigăte aprobatoare, iar Stea de Foc a remarcat că erau doar strigătele pisicilor din Clanul Umbrelor și din Clanul Râului. Războinicii din Clanul Tunetului și din Clanul Vântului se priveau unii pe alții uluiți, ca și cum nu reușeau să-și dea seama ce voia să spună Stea de Tigru. Stea de Foc era la fel de șocat ca și ei. Fusese atât de sigur că rivalul său avea să scoată la iveală secretul lui Labă de Ceață și al lui Blană de Piatră, ca apoi să-și revendice puii, încât se pregătise doar pentru asta, iar acum nu știa cum să reacționeze în fața unei noi provocări.

— Clanul Stelelor mi-a arătat ce avem de făcut, a mieunat Stea de Tigru, aruncând o privire spre cer și observând norii de furtună care se adunau tot mai amenințători. Ne așteaptă vremuri grele și trebuie să ne unim pentru a supraviețui. Fiind patru clanuri, ne irosim energia luptându-ne între noi. Ca un singur clan, am fi cu adevărat puternici. Trebuie să ne unim!

După cuvintele lui a urmat o tăcere mormântală. Stea de Foc auzea foșnetul slab al crengilor golașe ale Stejarilor, precum și bubuitul îndepărtat al unui tunet. L-a privit cu botul căscat pe Stea de Tigru. Să fie un singur clan în pădure? Când Clanul Stelelor stabilise pentru totdeauna că trebuia să existe patru?

— Stea de Leopard a fost deja de acord ca pisicile din Clanul Râului să se unească imediat cu cele din Clanul Umbrelor, a continuat el. Vom fi amândoi lideri ai unui clan mai mare, care va purta numele de Clanul Tigrilor.

„Amândoi lideri?“ Stea de Foc nu îl credea nici cât negru sub gheară. Stea de Tigru n-ar fi împărțit conducerea cu nimeni.

Apoi, liderul Clanului Umbrelor s-a întors spre Stea de Foc și spre Stea Înaltă.

— Am venit aici pentru a vă invita să vă alăturați noului clan, a mieunat el cu ochii lui strălucitori, de chihlimbar. Să conducem

pădurea împreună, în prietenie și pace.

Înainte ca el să fi terminat de vorbit, Stea Înaltă a pășit în față cu blana zburlită. Dar nu i-a răspuns lui Stea de Tigru, ci li s-a adresat pisicilor adunate în vâlcea.

— Clanul Tigrilor a fot numele purtat de unul dintre marile clanuri din vremurile străvechi.

Vocea lui Stea Înaltă era clară și puternică, de parcă era iarăși tânăr.

— Stea de Tigru nu are niciun drept să folosească acum numele acesta. Așa cum nu are nici dreptul de a schimba numărul clanurilor din pădure. Am trăit ca patru clanuri de nenumărate anotimpuri, respectând codul războinicilor, primit de la Clanul Stelelor. Dacă am renunța la aceste legi străvechi, am provoca un dezastru.

Întorcându-se spre Stea de Tigru, a șuierat:

— Mai bine mor decât să-mi unesc clanul cu al tău!

Stea de Tigru a clipit încet. Stea de Foc a văzut o sclipire periculoasă în ochii lui, dar acesta a continuat calm:

— Te înțeleg, Stea Înaltă. Astea sunt chestiuni importante și o pisică bătrână, ca tine, are nevoie de mai mult timp pentru a-și da seama că ceea ce propun eu este spre binele tuturor clanurilor.

— Nu sunt atât de bătrân încât să-mi fi pierdut mințile, vulpe mizerabilă ce ești! a mârâit Stea Înaltă.

Stea de Tigru a dat urechile pe spate, dar nu și-a pierdut calmul.

— Și noul lider al Clanului Tunetului ce părere are despre asta?

Toată ura pe care i-o purta războinicului de culoarea flăcărilor se simțea în întrebarea asta! Până și aerul dintre ei părea pârjolit!

Imaginându-și viitorul, Stea de Foc simțea că sângele i se transformă în gheață. Teritoriul său și cel al lui Stea Înaltă se

aflau între teritoriile lui Stea de Tigru și Stea de Leopard. Clanul Umbrelor și Clanul Râului fiind aliate, celelalte două clanuri ar fi fost zdrobite între ele.

Coborând privirea, Stea de Foc a văzut cum neliniștea se răspândea în rândul pisicilor din Clanul Tunetului și din Clanul Vântului. Furtună de Nisip era în picioare, urlând furioasă: „Niciodată, Stea de Foc, niciodată!“, dar unele dintre pisicile din Clanul Vântului șușoteau preocupate, ca și cum ar fi luat în considerare propunerea lui Stea de Tigru. Stea de Foc și-a dat seama că vicleanul motan procedase inteligent. Mare parte din ceea ce spusese era cât se poate de adevărat – viața devenea tot mai grea, și motivele erau chiar cele enumerate de el. Poate că unele dintre pisici aveau să creadă până la urmă că soluția era să se unească într-un singur clan. Însă motanul roșcat era convins că pisicile din pădure nu își puteau îndeplini destinul decât dacă rămâneau împărțite în patru clanuri. Și chiar dacă s-ar fi gândit, chiar și pentru o clipă, la posibilitatea de a se uni într-un singur clan, nu ar fi făcut-o dacă Stea de Tigru avea să fie liderul.

— Ei bine, Stea de Foc? a insistat Stea de Tigru, privind din nou cerul înnorat. Ți-a pierit graiul?

Stea de Foc a făcut câțiva pași, mergând lângă Stea Înaltă.

— Nu am să te las niciodată la conducerea clanului meu, a scuipat el.

— N-ai decât să ne forțezi, l-a provocat și Stea Înaltă. Dacă poți.

— Să vă forțez? a răspuns Stea de Tigru cu ochii mari, părând, preț de o clipă, sincer jignit. Am venit aici cu gânduri de pace și cu un plan care să ne ajute pe toți. Stea Înaltă, Stea de Foc, vreau să înțelegeți că asta e decizia cea bună și să veniți la mine de bunăvoie. Dar nu amânați prea mult, a adăugat el, cu o undă de amenințare în voce. Clanul Stelelor nu va aștepta la infinit.

Stea de Foc se sufoca de furie. Cum îndrăznea Stea de Tigru să susțină că încercarea lui de a pune stăpânire pe pădure

reprezenta dorința Clanului Stelelor?

Răsucindu-se pe loc, i-a întors spatele liderului Clanului Umbrelor și a pășit spre marginea stâncii, de unde vedea toate pisicile adunate acolo. Venise momentul să vorbească și el. La finalul poveștii sale, Stea de Tigru avea să fie demascat: un criminal gata să verse sângele multor pisici pentru a obține ce vrea. Să vadă și Stea de Leopard în ce pisică avusese încredere!

— Pisici din Clanul Vântului, din Clanul Râului și din Clanul Umbrelor! a strigat el. Nu mai pot păstra tăcerea. Nu trebuie să aveți încredere în Stea de Tigru nici cât într-un bursuc încolțit.

Cu colțul ochiului, a văzut o mișcare la Stea de Tigru, o încordare a mușchilor de sub blana fumurie a liderului. Însă când Stea de Tigru a ridicat din nou privirea spre cer, era calm, de o indiferență ostentativă.

— Știu că mulți dintre voi v-ați întrebat de ce Stea de Tigru a părăsit Clanul Tunetului, a continuat Stea de Foc. Vreți să știți adevărul? Pisica asta este avidă de putere, și periculoasă, e în stare să ucidă pe oricine pentru a obține tot ce vrea.

S-a oprit când un fulger a despicat cerul, ca o gheară strălucitoare ce a trecut prin pădure. Deasupra lor se auzea bubuitul tunetelor, acoperind cuvintele lui Stea de Foc. Se auzea de parcă însăși Piatra Înaltă se spărsese.

— Un semn! Un semn! a strigat Stea de Tigru.

A ridicat privirea spre cer, iar ochii lui gălbui sclipeau în lumina lunii, ce încă se întrezărea printre norii de furtună.

— Îți mulțumesc, Clan al Stelelor, că ne-ai arătat care este voința ta. Adunarea aceasta a luat sfârșit.

Poruncindu-le pisicilor lui să-l urmeze, s-a încordat, pregătindu-se să sară jos. Însă înainte de a face saltul, a întors capul, cu ochii mijiți de ură.

— Văd că ai ghinion, pisoiule de casă, a scuipat el. Gândește-te la propunerea mea. E ultima ta șansă de a salva amărâtele alea de pisici.

Înainte ca Stea de Foc să fi apucat să-i răspundă, liderul Clanului Umbrelor a sărit de pe Piatra Înaltă și a dispărut în tufișurile ce împrejmuiau vâlceaua. Pisicile din Clanul Umbrelor s-au repezit după el, iar Stea de Leopard a coborât și ea, adunând războinicii din Clanul Râului.

Stea de Foc și Stea Înaltă au rămas față în față, privindu-se șocați, uluiți. Trăsnetul a lovit din nou. O rafală de vânt a trecut pe deasupra stâncii, aproape dărâmându-l pe Stea de Foc, iar apoi a început să plouă cu bulbuci; începuse furtuna.

Aproape orbit de ploaia ce cădea necontenit, Stea de Foc a sărit de pe stâncă cu o mișcare fluidă, fugind spre adăpostul tufișurilor și chemându-și războinicii din mers. Câteva clipe mai târziu, se afla sub un tufiș de păducel, având-i aproape pe Dungă Cenușie și pe Furtună de Nisip. Scuturându-se de apă, s-a uitat în jur după Stea Înaltă, însă liderul Clanului Vântului nu îl urmase.

Ploaia lovea pământul cu atâta putere, încât stropii se spărgeau în picături minuscule. Stejarii se zbăteau și gemeau în vânt. Iarba și ferigile erau făcute una cu pământul de furia furtunii. Însă haosul din vâlcea nu era cu nimic mai prejos decât cel din mintea lui Stea de Foc.

— Nu-mi vine să cred! a exclamat el, ridicând vocea peste urletul vântului. Nu l-aș fi crezut nici măcar pe Stea de Tigru în stare să revendice conducerea întregii păduri.

— Dar ce putem face? a întrebat Dungă Cenușie. N-ai apucat să spui tuturor adevărul despre el.

— Nu e vina lui Stea de Foc că a izbucnit furtuna, a subliniat Furtună de Nisip, zburlindu-și blana de pe spinare.

— E prea târziu ca să ne mai gândim la asta, le-a spus Stea de Foc. Trebuie să decidem ce vom face de acum înainte.

— Ce mai e de hotărât? a mârâit Furtună de Nisip, cu lumina războiului sclipindu-i în ochii verzi. Luptăm, evident, până gonim din pădure, pentru totdeauna, hrana aia pentru ciori.

Stea de Foc a dat din cap. Cu toate că nu a spus nimic, se gândea la profeția lui Stea Albastră, din visul pe care-l avusese la Piatra Lunii. „Cele patru vor deveni două. Leul și tigrul se vor întâlni în luptă“.

„Tigrul“ era probabil noul Clan al Tigrilor, dar care să fi fost „leul“? Stea de Foc a lăsat întrebările pentru mai târziu, amintindu-și amenințătoarele cuvinte de rămas-bun ale lui Stea Albastră: „Sângele va domni în pădure“.

CAPITOLUL 13

Potopul n-a durat prea mult. Stea de Foc și-a condus pisicile spre casă prin pădurea în care fiecare frunză și fiecare creangă musteau de apă, sub cerul tot mai senin. Blana Argintie strălucea încântător, iar Stea de Foc și-a ridicat privirea spre cer, cu o rugăciune nerostită: „Mare Clan al Stelelor, arată-mi ce este de făcut“.

A început să-și facă griji, întrebându-se dacă nu cumva Stea de Tigru trimisese războinici care să atace tabăra în timp ce liderul și însoțitorii săi erau la Adunare. Ar fi fost o modalitate de a slăbi puterea Clanului Tunetului, astfel încât Stea de Foc să nu aibă de ales și să fie nevoit să unească ce mai rămânea din clan cu Clanul Tigrilor. A răsuflat ușurat când, trecând prin tunelul de orz sălbatic, a văzut că în luminiș domnea liniștea.

Vifor Alb, care stătuse de gardă în fața vizuinii războinicilor, s-a ridicat și a venit spre el. L-a privit în ochi pe Stea de Foc și i-a spus:

— V-ați întors devreme. Chiar mă întrebam dacă norii ăia de furtună aveau să acopere luna.

— Da, dar a fost mult mai grav decât atât, i-a răspuns Stea de Foc.

— Mai grav?

Ochii lui Vifor Alb erau măriți de uluire în timp ce Stea de Foc îi povestea ce se întâmplase la Adunare, înainte ca tunetele și

fulgerele să-l împiedice să dezvăluie adevărul. Li s-au alăturat mai multe pisici, iar Stea de Foc le auzea mieunăturile speriate, pe măsură ce clanul lui afla ce plănuia Stea de Tigru.

— Când a izbucnit furtuna, a încheiat Stea de Foc, Stea de Tigru a spus că era un semn al faptului că este favoritul Clanului Stelelor. El și Stea de Leopard au plecat, așa că Adunarea s-a risipit.

— E foarte posibil să fi fost un semn, a mieunat Vifor Alb gânditor, însă un semn al furiei Clanului Stelelor față de Stea de Tigru.

— Blană Fumurie, tu ce crezi? a întrebat-o Stea de Foc pe micuța pisică-vraci care ascultase povestirea cu o adâncă îngrijorare în ochii ei albaștri.

— Nu știu ce să cred, a recunoscut ea. Dacă a fost un semn, atunci spiritele din Clanul Stelelor te-au oprit din a spune adevărul despre Stea de Tigru, și îmi vine greu să cred una ca asta, a continuat ea și apoi a ridicat din umeri. Uneori, o furtună e doar o furtună.

— Atunci înseamnă că a fost una cu mare ghinion pentru Clanul Tunetului, a bombănit Coadă Lungă.

— Păcat că n-am fost acolo, a mârâit Coadă de Nor. I-aș fi tăiat beregata lui Stea de Tigru. Imediat rezolvam problema!

— În cazul ăsta, e bine că n-ai fost acolo, i-a replicat Stea de Foc. Să ataci un lider de clan în timpul unei Adunări? Asta sigur ar înfuria Clanul Stelelor.

Coadă de Nor a mijit ochii la Stea de Foc, în privirea lui citindu-se clar provocarea.

— Atunci de ce nu ne ajută cumva Clanul Stelelor, dacă tot e așa de puternic?

— Poate chiar o să ne ajute, a sugerat domol Inimă Luminoasă.

— Și acum ce facem? a intervenit Blană de Șoarece, trecând neliniștită de pe o labă pe alta, ca și cum ar fi vrut să dea fuga

imediat și să se răfuiască cu inamicii. Doar nu te gândești să intrăm… în clanul ăsta al tigrilor, nu?

— Niciodată, a asigurat-o Stea de Foc. Dar ne trebuie un pic de timp să chibzuim și să ne odihnim.

După ce a căscat și s-a întins, a continuat:

— Deocamdată ne trebuie câteva patrule suplimentare. Cine se oferă pentru patrula de la răsărit?

— Eu, a răspuns pe nerăsuflate Blană de Șoarece.

— Mulțumesc, a mieunat Stea de Foc. Să fii cu ochii în patru pe lângă granița cu Clanul Umbrelor. Și dacă dai peste vreun războinic al lui Stea de Tigru, știi ce să faci.

— O, da, a răspuns Coadă de Nor nerăbdător. Vin și eu cu tine, Blană de Șoarece. Mi-ar prinde bine niște blană de pisică din Clanul Umbrelor, să-mi căptușesc cuibul.

Stea de Foc n-a încercat să domolească ostilitatea tânărului războinic. Oricât de disprețuitor ar fi fost față de Clanul Stelelor și de codul războinicilor, nimeni nu putea pune la îndoială loialitatea lui față de Clanul Tunetului.

Vifor Alb i-a mai numit și pe Blană de Ferigă și Gheară Ascuțită, ce aveau să se alăture patrulei de la răsărit. Cele patru pisici s-au dus să se odihnească înainte de a porni în misiune. Una câte una, celelalte pisici din clan s-au îndreptat spre vizuinile lor. Stea de Foc era conștient de șocul pe care-l trăiseră cu toții, și nu prea reușeau să-și ascundă spaima.

În cele din urmă, au rămas doar el și Blană Fumurie, așezați unul lângă altul. Motanul a oftat adânc.

— Oare o să se termine vreodată? a murmurat el.

Blană Fumurie și-a lipit duioasă botul de nasul lui.

— Nu știu. Asta este în labele Clanului Stelelor.

Mijind ochii, pisica-vraci a continuat:

— Dar, uneori, am impresia că până nu moare Stea de Tigru, în pădure n-o să fie pace.

— Așa, a mieunat Stea de Foc. Acum, atacă-mă!

La câteva lungimi de vulpe, Labă de Mărăcine se ghemuise la pământ. Stea de Foc a așteptat, în vreme ce ucenicul începea să se furișeze spre el, iar ochii lui de chihlimbar se mișcau dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi vrut să găsească cel mai bun loc în care să lovească.

O clipă mai târziu, ucenicul s-a lansat în salt. Dar Stea de Foc era pregătit. Lăsându-se repede într-o parte, l-a lovit pe Labă de Mărăcine în crupă, în timp ce acesta se lăsa din nou spre pământ, iar tânărul și-a pierdut echilibrul și s-a rostogolit ridicând nori de praf.

— Va trebui să fii mai rapid de atât, i-a spus Stea de Foc. Nu-i da dușmanului răgaz să stea pe gânduri.

Labă de Mărăcine s-a ridicat în picioare, scuipând nisip, și a atacat din nou. Labele lui întinse l-au atins pe Stea de Foc pe o latură a capului, împingându-l într-o parte, iar motanul s-a prăbușit. Labă de Mărăcine l-a țintuit jos, cu nasul aproape lipit de al mentorului său.

— Adică așa?

Stea de Foc l-a împins la o parte.

— Lasă-mă să mă ridic, ghem de blană!

Scuturându-și nisipul din blană, a adăugat:

— Da, adică exact așa. Te descurci foarte bine, Labă de Mărăcine.

Ochii ucenicului au sclipit de bucurie și Stea de Foc a avut dintr-odată senzația că avea în fața sa un Stea de Tigru tânăr – însă un Stea de Tigru așa cum ar fi trebuit să fie: puternic, abil, curajos și, da, ambițios. Însă pentru Labă de Mărăcine, toată ambiția părea să fie concentrată asupra dorinței de a deveni cel mai bun războinic, în slujba clanului său.

Stea de Foc a tors mulțumit. Cu toate necazurile care loviseră Clanul Tunetului, era o ușurare să evadeze uneori, scoțându-și ucenicul la antrenament.

Însă următoarea replică a lui Labă de Mărăcine i-a amintit de marea lui responsabilitate.

— Stea de Foc, voiam să te întreb… De ce crede toată lumea c-ar fi un lucru atât de rău să facem parte din Clanul Tigrilor?

— Poftim?

Stea de Foc simțea cum crește în el un val de mânie. Nu-i venea să creadă că ucenicul lui îl întrebase așa ceva.

Labă de Mărăcine a tresărit temător, însă a continuat, privindu-și mentorul în ochi:

— Labă de Cenușă mi-a povestit ce-a zis Stea de Tigru. Și e adevărat că trăim vremuri grele. Toate pisicile se plâng întruna de cât de puțină pradă e și că prin pădure umblă tot mai mulți Două-Picioare. În plus, Clanul Tigrilor o să fie cel mai puternic din pădure, dacă se unesc Clanul Umbrelor și Clanul Râului. N-ar fi mai bine să ne unim și noi cu ei?

Stea de Foc a tras adânc aer în piept. În fond, și el își pusese asemenea întrebări când sosise în pădure, neînțelegând de ce trebuia să existe rivalitate și lupte între clanuri. S-a așezat lângă Labă de Mărăcine.

— Nu e atât de simplu pe cât pare, a mieunat el. În primul rând, întotdeauna au existat patru clanuri în pădure. În al doilea rând, ar însemna sfârșitul Clanului Tunetului.

— De ce?

— Fiindcă nu putem să avem încredere în Stea de Tigru atunci când spune că cei patru lideri vor conduce cu drepturi egale.

Stea de Foc încerca să-i explice cu blândețe, știind că era vorba despre tatăl tânărului, însă nu-i putea ascunde sumbrul adevăr.

— Stea de Tigru ar prelua controlul. Am pierde toate lucrurile care fac Clanul Tunetului special.

Câteva momente, Labă de Mărăcine nu a spus nimic. Apoi a mieunat:

— Am înțeles, mulțumesc, Stea de Foc. Asta voiam să știu.

— Atunci să ne vedem de treabă, l-a îndemnat Stea de Foc sărind în picioare. Mai am să-ți arăt o mișcare foarte folositoare…

Însă în timp ce continua antrenamentul, și-a dat seama că optimismul față de loialitatea tânărului motan nu mai era la fel de mare.

După ce au terminat antrenamentul, Stea de Foc l-a trimis pe Labă de Mărăcine să vâneze pentru bătrâni. Tocmai se pregătea să se întoarcă în tabără, când Coadă de Nor a sărit în goană peste marginea vâlcelei pentru antrenamente, urmat de Inimă Luminoasă.

— Stea de Foc! Noi o să exersăm mișcările de luptă ale lui Inimă Luminoasă. Vrei să vezi cum a progresat?

— Da, sigur… Dați-i drumul.

Cu toate că rănile tinerei pisici se vindecaseră, lui Stea de Foc îi venea greu să se gândească la ea ca la o luptătoare. Nu și-o putea imagina capabilă să intre într-o bătălie alături de clanul ei. Însă de la schimbarea numelui, părea mult mai fericită și mai încrezătoare, iar liderul voia s-o încurajeze cât de mult putea.

Coadă de Nor și Inimă Luminoasă au alergat până în mijlocul vâlcelei. Câteva momente și-au dat târcoale, apoi Coadă de Nor s-a repezit și i-a tras lui Inimă Luminoasă câteva lovituri de labă, fără să-și folosească ghearele, pe partea cu care nu mai vedea. Pisica s-a rostogolit pe pământ, sub impactul loviturilor, iar Stea de Foc s-a încordat imaginându-și cât rău i-ar fi făcut loviturile acelea dacă ar fi venit de la un inamic cu ghearele scoase și cu toată puterea labelor musculoase.

Însă în loc să se rostogolească, îndepărtându-se de Coadă de Nor, Inimă Luminoasă s-a rostogolit spre el, băgându-și labele printre ale lui și făcându-l să-și piardă echilibrul. Foarte atent, Stea de Foc a ciulit urechile, timp în care cele două pisici se

zvârcoleau la pământ. Dintr-odată, Inimă Luminoasă se afla deasupra, țintuindu-l pe Coadă de Nor la pământ, cu o labă pe gâtul lui.

— N-am mai văzut niciodată mișcarea asta, a mieunat Stea de Foc, mergând spre ei, în timp ce Inimă Luminoasă îl elibera pe motan, iar acesta sărea în picioare, scuturându-se de nisip. Inimă Luminoasă, ia încearc-o și cu mine!

Emoționată, tânăra pisică s-a pregătit să-l înfrunte. Lui Stea de Foc i-a venit greu s-o atace pe partea cu ochiul bolnav; tânăra pisică se mișca întruna în față și în spate, așa că a fost nevoit de mai multe ori să-și schimbe poziția. Când, în cele din urmă, a sărit pe ea, pisica s-a strecurat pe sub labele lui întinse și i-a pus piedică în același fel în care îl surprinsese și pe Coadă de Nor. Câteva clipe, s-au luptat corp la corp, la pământ, până când Stea de Foc a reușit să o domine.

— E mai greu decât pare, nu-i așa? a mieunat Coadă de Nor, venind lângă ei cu o expresie încântată.

— Chiar că e. Bravo, Inimă Luminoasă!

Stea de Foc a lăsat tânăra războinică să se ridice. Ochiul sănătos îi sclipea de bucurie. Pentru prima oară, liderul începea să se întrebe dacă nu cumva pisica avea, totuși, un viitor ca luptătoare în slujba clanului.

— Continuă-ți antrenamentele, i-a spus el. Și mai cheamă-mă să văd cum merg. Cred că pisicile din clan ar putea învăța niște lucruri importante de la tine.

După furtună, vremea s-a răcit din nou. În fiecare dimineață, iarba și ferigile erau pline de brumă, apoi a mai nins o dată, puțin. Prada a devenit și mai rară, iar animalele pe care vânătorii reușeau să le prindă erau slăbănoage și mici, și nu ajungeau nici pe o măsea unei pisici înfometate.

— Dacă nu am parte de o masă sănătoasă prea curând, o să ajung o slăbătură, s-a plâns Dungă Cenușie.

El și Stea de Foc patrulau în apropiere de Patru Stejari, împreună cu Coadă Lungă și cu Gheară Ascuțită. Stea de Foc sperase că un pic mai departe de tabără aveau să găsească mai multă pradă, în locurile unde nu ajunsese focul, însă nu prea aveau cu ce să se laude.

— Eu am să încerc și jos, lângă pârâu, a mieunat Stea de Foc.

A pornit în josul povârnișului, unde un șir de tufișuri mai stufoase marca traseul pârâului. Când s-a oprit să adulmece aerul, mirosul de pradă era slab. Nu auzea niciunul dintre micile zgomote care ar fi putut da de gol animalele ce se strecurau prin iarbă.

Cu atât de puțină pradă, clanul avea să fie din ce în ce mai slăbit, cu fiecare zi. Era suficient de dificil și să supraviețuiască iernii, iar acum exista, pe deasupra, și noua amenințare a Clanului Tigrilor. Oare erau suficient de puternici ca să facă față? Se puteau apăra?

Labele l-au purtat din instinct în jos, spre pârâu, iar motanul s-a lăsat pe vine ca să bea apă, împungând gheața subțire de la margine și scuturându-și labele de picăturile reci, formate atunci când pojghița a cedat.

Când Stea de Foc a lăsat capul în jos ca să lipăie apa, soarele a răsărit în spatele lui, trimițându-și razele printre ramuri. Lumina a ajuns la apă și a înconjurat cu raze aurii reflecția lui Stea de Foc. Pentru o clipă, imaginea chipului său a dispărut, fiind înlocuită de cea a unui leu care răgea. Era animalul legendar a cărui descriere o auzise Stea de Foc de atâtea ori în poveștile bătrânilor. Blana de culoarea flăcărilor îi era o coamă luxuriantă, iar în ochi îi străluceau o hotărâre și o putere nesfârșite.

Speriat, Stea de Foc a sărit înapoi. I-a scăpat un țipăt fiindcă s-a lovit de un copac, iar apoi s-a împleticit, căzând printre frunzele uscate de la poalele lui. Când s-a uitat în sus, a văzut că Frunză Ruginie îl privea de pe partea cealaltă a pârâului.

Ochii ei încântători sclipeau de amuzament.

— Frunză Ruginie! a exclamat în șoaptă Stea de Foc.

Nu i se mai arătase niciodată când era treaz, iar motanul se întreba ce însemna faptul că i se înfățișase acum. A sărit în picioare, gata să se bălăcească prin pârâu pentru a ajunge la ea, însă pisica i-a făcut semn din coadă să rămână unde era.

— Ia aminte la ceea ce ai văzut, Stea de Foc, i-a spus ea, buna ei dispoziție dispărând asemenea brumei de dimineață. Ține minte ce trebuie să fii.

— Cum adică? a întrebat-o motanul grăbit.

Însă pisica-vraci începuse să dispară chiar dinainte de a fi terminat de vorbit. Ochii ei au rămas ațintiți asupra lui, plini de iubire, iar trupul a început să îi dispară încetișor, parcă evaporându-se, până ce Stea de Foc a putut să vadă malul râului prin el.

— Frunză Ruginie, nu mă părăsi, a implorat-o el. Am nevoie de tine.

Însă ochii ei au mai strălucit doar o clipă, iar apoi a dispărut cu totul.

— Stea de Foc!

Era vocea lui Dungă Cenușie. Liderul a scuturat din cap, ca pentru a-și limpezi gândurile, iar apoi s-a întors spre prietenul său, care cobora spre mal.

— Ești bine? l-a întrebat Dungă Cenușie. Ai strigat așa de tare că ai gonit prada de aici și până la Patru Stejari!

— Sunt bine, i-a răspuns Stea de Foc. M-a speriat ceva, atâta tot.

Dungă Cenușie l-a mai studiat o clipă, ca și cum n-ar fi fost mulțumit de explicația pe care i-o dăduse liderul, iar apoi s-a întors cu spatele.

— Dacă zici tu, a mieunat el, urcând înapoi povârnișul. Hai să vezi iepurele pe care l-a prins Coadă Lungă… E mare cât o vulpe!

Stea de Foc a rămas pe loc. Încă tremura, zguduit de viziunea pe care o avusese. Se văzuse ca pe unul dintre marii războinici

de pe vremuri, ca pe un membru al Clanului Leilor. Profeția lui Stea Albastră îi răsuna din nou în minte: „Leul și tigrul se vor întâlni în luptă“.

Oare asta însemna că un nou clan – Clanul Leilor – avea să se ridice pentru a înfrunta Clanul Tigrilor? Și oare spiritele din Clanul Stelelor voiau ca Stea de Foc să îl conducă?

CAPITOLUL 14

— Stea de Foc, a mieunat Dungă Cenușie. Vreau să te întreb ceva.

Stea de Foc ședea sub tufișul de urzici. Tocmai îl văzuse pe Blană de Ferigă plecând în fruntea patrulei de seară, iar acum își mânca porția de pradă înainte de a porni el însuși cu o patrulă, pentru o verificare suplimentară a graniței cu Clanul Umbrelor.

— Sigur, i-a răspuns el. Ce este?

Dungă Cenușie s-a așezat lângă el, însă înainte să rostească vreun cuvânt, Labă Roșcată a ieșit grăbită din vizuina bătrânilor, cu botul și cu coada pe sus, îndreptându-se direct spre ieșirea din tabără. Ochii ei de ambră aruncau fulgere mânioase. După ea a ieșit de la bătrâni și Labă de Mărăcine, cu fălcile încleștate pe un așternut din mușchi. Părea îngrijorat.

— Labă Roșcată! a strigat-o Stea de Foc. Ce s-a întâmplat?

Pentru o clipă, a crezut că ucenica avea să îl ignore, dar ea s-a întors din drum și s-a proțăpit în fața lui.

— Urechiușă! a scuipat ea. Jur că pisica asta vrea să-i fie smulsă blana, o caută cu lumânarea și…

— Nu e frumos să vorbești așa despre un bătrân, a dojenit-o Stea de Foc. Urechiușă și-a slujit bine clanul și trebuie să-l respectăm.

— Și pe mine chiar nu trebuie să mă respecte deloc?

Labă Roșcată era atât de nervoasă, încât parcă uitase cu cine

stătea de vorbă.

— Doar fiindcă am întârziat puțin când trebuia să-i schimb așternutul, Urechiușă a zis că nici Stea de Tigru n-a vrut niciodată să aibă grijă de bătrâni și că vede el clar c-o să ajung exact ca tatăl meu.

Își înfigea ghearele în pământul nisipos al luminișului, ca și cum ar fi fost blana bătrânului motan.

— Și nici nu e prima oară când îmi zice din astea. Nu văd de ce ar trebui să-l suport!

În timp ce ea vorbea, Labă de Mărăcine venise până lângă ei și lăsase jos bucata de mușchi.

— Știi că pe Urechiușă îl dor încheieturile din cauza frigului, a mieunat el.

— Nu ești mentorul meu! s-a repezit Labă Roșcată la fratele ei. Nu-mi spui tu ce să fac!

— Liniștește-te, Labă Roșcată, a intervenit Stea de Foc.

Voia s-o încurajeze, spunându-i că nicio pisică nu credea că va ajunge o ucigașă și o trădătoare, ca tatăl ei, dar știa că nu era întru totul adevărat.

— Ești o ucenică foarte bună și ai să devii o războinică excelentă. Mai devreme sau mai târziu, tot clanul va vedea asta.

— Asta i-am tot spus și eu, a mieunat Labă de Mărăcine, adăugând către sora lui: trebuie să compensăm pentru ceea ce a făcut Stea de Tigru. Doar așa clanul va crede în loialitatea noastră.

— Unele pisici deja cred în noi, a mieunat Dungă Cenușie, iar Labă de Mărăcine i-a aruncat o privire recunoscătoare.

Focul cel mare al mâniei ucenicei începea să se stingă, însă ochii tot îi mai scăpărau. Întorcând demonstrativ capul, ea s-a îndepărtat, aruncând ultimele cuvinte peste umăr:

— Mă duc să mai aduc niște licheni.

— Îmi pare rău, Stea de Foc, a murmurat Labă de Mărăcine, după ce ea plecase deja. Labă Roșcată are tot dreptul să fie

supărată.

— Știu, l-a asigurat Stea de Foc. Dacă îl prind pe Urechiușă într-o toană bună, stau eu de vorbă cu el.

— Mulțumesc, Stea de Foc.

Labă de Mărăcine a plecat capul recunoscător, și-a luat așternutul și a pornit grăbit după sora lui.

Stea de Foc a privit cu îngrijorare în urma celor doi ucenici. A decis că trebuia să stea de vorbă cu Urechiușă, și asta curând. Nu aveau cum să se asigure de loialitatea celor doi tineri pentru Clanului Tunetului doar luându-i întruna peste picior în legătură cu tatăl lor.

Dându-și seama că Dungă Cenușie aștepta răbdător lângă el, a mieunat:

— În regulă, spune-mi despre ce e vorba.

— Despre puii mei, a mărturisit Dungă Cenușie. Încă de la Adunare, nu reușesc să mi-i scot din minte. Labă de Ceață și Blană de Piatră nu erau acolo, așa că n-am avut cum să-i întreb ce mai fac, dar dacă Stea de Tigru preia, practic, Clanul Râului, sunt sigur că puii mei vor fi în pericol.

Stea de Foc a luat o gură de șobolan de câmp și a mestecat-o gânditor.

— Nu văd de ce ar fi în mai mare pericol decât alte pisici, a rostit el, înghițind îmbucătura. Stea de Tigru va avea grijă de toți ucenicii, ca să-și asigure o forță de luptă cât mai mare.

Dungă Cenușie nu părea convins.

— Dar știe cine este tatăl lor, a insistat el. Mă urăște și mi-e teamă că se va răzbuna pe Labă de Pană și pe Labă de Furtună.

Stea de Foc și-a dat seama că Dungă Cenușie avea dreptate în legătură cu dușmănia purtată de Stea de Tigru.

— Ce-ai vrea să facem?

Dungă Cenușie a clipit tulburat.

— Aș vrea să vii cu mine peste râu și împreună să-i aducem înapoi în Clanul Tunetului.

Stea de Foc și-a privit uluit prietenul.

— Ai înnebunit de tot? Îi ceri liderului clanului tău să intre pe teritoriul Clanului Râului și să fure doi ucenici?

Dungă Cenușie a zgâriat pământul cu laba, stânjenit.

— Bine, dacă pui problema așa…

— Tu cum ai pune problema?

Stea de Foc încerca să-și stăpânească uimirea, dar propunerea lui Dungă Cenușie prea semăna cu vechea greșeală a lui Coadă Ruptă, de a fura pui. Dacă Stea de Foc ar fi fost de acord și Clanul Râului ar fi aflat despre gestul lor, ar fi fost îndreptățiți să atace Clanul Tunetului. Și, având ajutorul Clanului Umbrelor, nu puteau fi decât niște dușmani mult prea periculoși.

— Știam că n-o să vrei să mă asculți, a rostit Dungă Cenușie, întorcându-se și pleoștindu-și coada, pregătindu-se să plece.

— Dar te ascult, Dungă Cenușie, întoarce-te și hai să ne gândim amândoi.

Văzând că Dungă Cenușie s-a oprit, liderul a continuat:

— Nu știi, cu siguranță, că Labă de Pană și Labă de Furtună sunt în pericol. Iar acum sunt ucenici, nu pui. Au dreptul să-și hotărască propriul viitor. Dacă vor să rămână în Clanul Râului?

— Știu, a răspuns Dungă Cenușie, pe un ton disperat. Stai liniștit, Stea de Foc. Știu că nu mă poți ajuta cu nimic.

— N-am spus asta.

În ciuda a ceea ce îi dicta rațiunea, Stea de Foc știa că nu putea sta deoparte, fără să-și ajute prietenul.

Dungă Cenușie a ciulit urechile, recăpătându-și cât de cât speranța.

— Ce-ar fi să mergem acolo pe tăcute, doar noi doi, și să vedem cum se simt? Dacă sunt bine, nu mai ai de ce să-ți faci griji. Iar dacă nu sunt, îi voi asigura că vor fi primiți cu inimile deschise în Clanul Tunetului, dacă doresc să vină aici.

Ochii galbeni ai lui Dungă Cenușie au sclipit de bucurie.

— E grozav, Stea de Foc. Putem să mergem chiar acum?

— Dacă vrei. Lasă-mă să termin întâi șobolanul ăsta de câmp. Tu mergi după Vifor Alb și spune-i că tabăra rămâne în grija lui, dar nu-i spune unde mergem, a adăugat el grăbit.

Dungă Cenușie a pornit în grabă spre vizuina războinicilor, în timp ce Stea de Foc a înghițit ultimele guri de șobolan și s-a spălat pe bot. Când a terminat, și-a făcut apariția și Dungă Cenușie, iar cei doi prieteni au pornit spre ieșirea din tabără. Însă s-au oprit din drum, văzând o siluetă întunecată ce tocmai își făcea intrarea în luminiș.

— Labă Neagră! a exclamat Stea de Foc fericit. Mă bucur să te văd.

— Și eu mă bucur să vă văd, i-a răspuns Labă Neagră, atingându-și botul de-al lui Stea de Foc și apoi de-al motanului cenușiu. Dungă Cenușie, pe tine nu te-am mai văzut de luni întregi! Ce mai faci?

— Sunt bine. Iar ție se vede clar că îți merge grozav, a adăugat el, privind admirativ blana neagră, strălucitoare a motanului.

— Am venit să-mi iau rămas-bun de la Stea Albastră, a explicat Labă Neagră. Mai știi, Stea de Foc, ai zis că pot să vin.

— Da, sigur că da.

A tras cu ochiul spre Dungă Cenușie, care frământa pământul cu labele, grăbit să pornească.

— Labă Neagră, crezi că ai putea s-o cauți tu pe Blană Fumurie? O să-ți arate ea locul în care este îngropată Stea Albastră. Dungă Cenușie și cu mine tocmai porneam într-o misiune.

— Asta sună ca o aventură de pe vremea mea, a mieunat Labă Neagră, un pic gelos. Unde vă duceți?

— Mergem până la Clanul Râului să vedem dacă puii mei sunt în regulă, i-a răspuns în grabă Dungă Cenușie. Îmi fac griji pentru ei, acum că Stea de Tigru a preluat clanul.

Expresia uluită a lui Labă Neagră i-a amintit lui Stea de Foc

că acesta nu știa nimic despre ultimele evenimente din pădure. I-a explicat rapid ce anunțase Stea de Tigru la ultima Adunare.

— Dar e o nenorocire! a șuierat Labă Neagră. Pot să vă ajut cu ceva? Aș putea să vă însoțesc acum.

Ochii îi străluceau. Stea de Foc bănuia că Labă Neagră era entuziasmat de ideea că avea să participe la o mare aventură. Cât de mult se schimbase față de ucenicul temător de pe vremuri, chinuit și terorizat de mentorul lui, Stea de Tigru!

— În regulă, a mieunat el, încrezându-se în instinctul ce-i spunea că era bine să-l aibă pe Labă Neagră alături. Ne bucurăm că vii cu noi.

În timp ce alerga prin pădure, alături de cei mai vechi prieteni ai lui, Stea de Foc s-a lăsat copleșit de amintirea zilelor în care se antrenau și vânau împreună, ucenici fiind. Pentru o clipă, aproape că își putea imagina că vremurile acelea se întorseseră, că se descotorosise de răspunderile lui ca de niște frunze uscate, că era din nou tânăr și lipsit de griji.

Dar știa că era imposibil. Acum era lider de clan și nu putea fugi de răspunderea pe care o avea față de pisicile ce se bazau pe el.

Soarele apusese când Stea de Foc și prietenii lui au ajuns la marginea pădurii. Avertizându-i pe Dungă Cenușie și pe Labă Neagră să rămână ascunși, Stea de Foc s-a târât încetișor prin buruieni până când a văzut râul.

În fața lui se aflau pietrele de trecere, cea mai ușoară cale de a pătrunde pe teritoriul Clanului Râului. În timp ce scruta cu privirea întinderea apei reci, cenușii, a simțit mirosul puternic al mai multor pisici din Clanul Râului și din Clanul Umbrelor, amestecate. Pe malul de vizavi își croia drum o patrulă. Erau prea departe pentru ca Stea de Foc să-și dea seama ce pisici erau, însă nu a zărit nicăieri blana cenușiu-albăstruie a lui Labă de Ceață și Blană de Piatră.

Liderul era dezamăgit. Dacă vreunul dintre prietenii lor s-ar fi aflat în apropiere de graniță, Dungă Cenușie ar fi putut cere vești despre pui și totul s-ar fi terminat acolo. Acum erau nevoiți să pătrundă pe teritoriul Clanului Râului.

Stea de Foc știa că, intrând și ieșind neștiuți în tabăra inamicilor, risca totul. Dacă s-ar fi aflat vreodată că un lider de clan încălcase teritoriul altui clan, ar fi avut probleme mari. Dar trebuia să o facă pentru Dungă Cenușie.

Războinicul fumuriu a apărut lângă el.

— Ce s-a întâmplat? a șoptit el. De ce așteptăm aici?

Stea de Foc a făcut semn din urechi spre patrulă. O clipă mai târziu, pisicile inamice au dispărut în stufăriș și mirosul lor s-a estompat.

— În regulă, hai să mergem, a rostit Stea de Foc.

Pornind primul, a sărit de pe o piatră pe alta, pe deasupra apei întunecate ce curgea cu repeziciune. Și-a amintit de potopurile din toamna anterioară, când el și Dungă Cenușie aproape că se înecaseră salvând viața a doi dintre puii lui Labă de Ceață. În mod convenabil, Stea de Leopard uitase ce se întâmplase. Așa cum uitase și că cei doi războinici ai Clanului Tunetului ajutaseră pisicile înfometate din Clanul Râului, ducându-le pradă de pe teritoriul lor.

Însă n-avea rost să se mai gândească acum la toate astea. Ajungând pe malul opus, Stea de Foc s-a ascuns la adăpostul stufărișului și s-a asigurat din nou că nicio pisică inamică nu se află prin apropiere. Însă nu se simțeau decât urmele patrulei, din ce în ce mai estompate.

Pășind cu grijă, a pornit în amonte, spre tabăra Clanului Râului. Dungă Cenușie și Labă Neagră l-au urmat, silențioși ca niște umbre.

Dintr-odată, vântul a adus un miros nou. Stea de Foc s-a oprit, cu mustățile zvâcnindu-i. A făcut ochii mari când a recunoscut mirosul de hoit, de leșuri ce fuseseră lăsate să putrezească zile

întregi, până când duhoarea lor oribilă otrăvise aerul.

— Îh, ce pute așa? a mârâit Labă Neagră, uitând că trebuia să păstreze tăcerea.

Stea de Foc a înghițit lichidul amar al fierii, ce i se ridicase până în gâtlej.

— Nu știu. Aș fi zis că-i un bârlog de vulpe, dar nu se simte mirosul niciunei vulpi.

— Orice ar fi, duhnește îngrozitor, a bombănit Dungă Cenușie. Haide, Stea de Foc, trebuie să ne vedem de drum până nu ne prinde vreo pisică.

— Nu, a mieunat Stea de Foc. Știu că ești îngrijorat în legătură cu cei mici, Dungă Cenușie, dar e prea ciudat. Trebuie să aflăm ce se întâmplă.

La câteva lungimi de coadă în față, un pârâiaș curgea lent, vărsându-se în râu. Stea de Foc s-a întors din drum și a pornit de-a lungul lui, prin stufăriș. Duhoarea era tot mai puternică, iar pe lângă mirosul leșurilor a început să-l simtă și pe cel al unor pisici, multe pisici la un loc, atât din Clanul Umbrelor, cât și din Clanul Râului. S-a oprit și le-a făcut semn prietenilor săi să procedeze la fel; de undeva, din față, se auzeau zgomote: mișcări prin stuf și vocile multor pisici.

— Ce-o fi? a șoptit Dungă Cenușie. Tabăra e departe de aici.

Stea de Foc a făcut semn din coadă, cerându-le să păstreze tăcerea. Măcar duhoarea avea să le mascheze mirosul de pisici din Clanul Tunetului, ajutându-i să rămână ascunși.

Mai atent ca niciodată, Stea de Foc s-a târât pe burtă până ce stuful a început să se rărească, iar el a ajuns la marginea unui luminiș. Lipindu-se cu totul de pământul ud, a mai înaintat cât de mult a putut și a privit în față. În secunda următoare a trebuit să strângă tare din dinți ca să nu țipe de spaimă și mânie. Pârâul trecea pe o latură a luminișului, iar apa aproape că fusese oprită din cursul ei de rămășițele de pradă aruncate acolo neglijent și lăsate să putrezească. Pe marginea pârâului stăteau pisici care

sfâșiau prada. Dar nu asta îl mâniase cel mai tare pe motan.

Vizavi de ascunzătoarea lui, în partea opusă a luminișului, se afla un munte de oase. Străluceau în lumina palidă a apusului asemenea unor ramuri golașe; unele erau micuțe, de șoarece de câmp, doar un pic mai mari decât un colț de pisică, iar altele erau uriașe, ca piciorul unei vulpi sau al unui bursuc.

Frisoane reci ca gheața l-au zguduit pe Stea de Foc. Pentru o clipă a crezut că era în visul lui. Ținea minte sângele care supura din acel munte de oase și ar fi vrut să o ia la fugă, înspăimântat. Dar asta era mult mai rău decât visul, pentru că Stea de Foc știa că se întâmpla acum, în realitate. Așezat în vârful grămezii, cu blana întunecată scoasă în evidență de albul oaselor golașe, ședea Stea de Tigru, liderul noului clan. Stea de Foc s-a forțat să rămână în ascunziș. Trebuia să afle ce făcea Stea de Tigru. Dungă Cenușie și Labă Neagră s-au târât până lângă el, privind curioși. La vederea priveliștii, lui Labă Neagră i s-a zburlit blana, iar lui Dungă Cenușie părea că-i vine să vomite.

După șocul acela puternic, Stea de Foc a încercat să analizeze scena cu mai multă atenție. Muntele era alcătuit doar din oase de pradă, nu și din oase de pisică, ca în visul lui. De o parte ședea secundul Clanului Umbrelor, Picior Negru, iar de cealaltă se afla Stea de Leopard. Privirea ei trecea agitată dintr-o parte în cealaltă a luminișului. Stea de Foc se întreba dacă pisica regreta ce se întâmplase cu clanul ei și bănuia că ambiția ei de a-și consolida clanul o orbise în ceea ce privea caracterul lui Stea de Tigru. Însă orice ar fi simțit fosta lideră a Clanului Râului, acum era prea târziu să mai dea înapoi.

— Nu-mi văd puii, a șoptit Dungă Cenușie, cu vocea atât de joasă, încât era aproape o răsuflare.

Stea de Foc și-a dat seama că nici Labă de Ceață și nici Blană de Piatră nu erau acolo. De fapt, cele mai multe dintre pisicile prezente făceau parte din Clanul Umbrelor, însă a văzut și doi războinici din Clanul Râului. Nu se vedea niciuna dintre pisicile-

vraci, iar Stea de Foc se întreba dacă nu cumva absența lor avea o semnificație importantă.

Încă privea scena cu ochii mari, prea uluit pentru a face vreo mișcare, când Stea de Tigru s-a ridicat în picioare. Câteva oase mici s-au prăvălit pe marginea muntelui. Ochii motanului ardeau în lumina apusului, iar el a scos un strigăt triumfător.

— Pisici din Clanul Tigrilor, adunați-vă la Muntele de Oase pentru o întâlnire de clan!

Pisicile din luminiș s-au apropiat imediat de munte, ghemuindu-se respectuoase la pământ. Alte pisici au apărut de prin stuf.

— Probabil a construit muntele ăla ca să semene cu Piatra Mare, a murmurat Labă Neagră. Ca să-și poată privi de sus clanul.

Motanul tărcat a așteptat până ce toți războinicii și-au ocupat locurile și apoi a decretat:

— E timpul să începem procesul. Aduceți prizonierii!

Stea de Foc și Dungă Cenușie s-au privit siderați. Unde găsise Stea de Tigru prizonieri? Oare atacase deja Clanul Vântului?

La ordinul lui Stea de Tigru, un războinic al Clanului Umbrelor – Colț Zimțat, care fusese una dintre pisicile vagaboande ale lui Coadă Ruptă – s-a făcut nevăzut în stuf. Ceva mai târziu s-a întors, târând după el o pisică. La început, Stea de Foc nu a recunoscut războinicul cenușiu, care era îngrozitor de slab, avea blana neîngrijită, iar una dintre urechi îi era ciuntită și sângera. Apoi, când Colț Zimțat l-a împins în mijlocul pisicilor de la poalele Muntelui de Oase, Stea de Foc și-a dat seama că era Blană de Piatră.

L-a simțit pe Dungă Cenușie încordându-se și l-a țintuit pe loc cu o labă, ca să nu-i dea de gol. Urechile motanului cenușiu au zvâcnit, însă a rămas ascuns, privind atent.

Stuful s-a mișcat din nou. De data asta, Stea de Foc a recunoscut imediat pisica ce pășise în luminiș, cu blana

strălucitoare și cu capul ținut sus, cu mândrie. Era Dungă Neagră. „Trădătorul!“, și-a spus Stea de Foc, cuprins de o furie arzătoare.

O altă mișcare în stuf a precedat sosirea unui alt războinic din Clanul Umbrelor, care conducea două pisici mai mici: una tărcată cu gri și argintiu, iar cealaltă cu blană groasă și cenușie. Erau la fel de slăbănoage ca Blană de Piatră, înaintând în luminiș cu pași nesiguri, împleticiți. S-au înghesuit una într-alta, la umbra Muntelui de Oase, și au privit în jur cu ochi imenși, înspăimântați.

O încordare de gheață a pus stăpânire pe trupul lui Stea de Foc. Cele două pisici tinere erau puii lui Dungă Cenușie, Labă de Pană și Labă de Furtună.

CAPITOLUL 15

Dungă Cenușie a scos un mârâit gros și s-a încordat, gata să țâșnească.

— Nu! a șuierat disperat Stea de Foc, sărind în spinarea prietenului său, înainte ca acesta să apuce să iasă din adăpostul stufului. Dacă ne vede Stea de Tigru, suntem hrană pentru ciori!

Pe partea cealaltă a lui Dungă Cenușie, Labă Neagră l-a apucat de umăr.

— Stea de Foc are dreptate, a șuierat el. Ce șansă avem într-o luptă cu toate pisicile astea?

Dungă Cenușie se zvârcolea disperat, ca și cum nu-i auzise.

— Dați-mi drumul! a mârâit el. Îl jupoi pe nenorocit! Îi smulg inima din piept!

— Nu! a repetat Stea de Foc, într-o șoaptă chinuită. Dacă ne arătăm acum, o să fim măcelăriți. Nu îți părăsim puii, Dungă Cenușie, ți-o jur, dar trebuie să așteptăm momentul potrivit pentru a-i salva. Trebuie să gândim foarte bine fiecare mișcare pe care o facem!

Dungă Cenușie s-a mai zbătut un moment, apoi a cedat, mormăind ceva aprobator. Stea de Foc i-a dat drumul, făcându-i semn și lui Labă Neagră să-l lase.

— Ascultă, a murmurat el, hai să aflăm ce se întâmplă.

În timp ce ei îl țineau pe Dungă Cenușie, Stea de Tigru începuse să vorbească, vocea lui acoperind sunetul încăierării

din stufăriș.

— Pisici ale Clanului Tigrilor, rostea el, cunoașteți foarte bine greutățile cu care ne luptăm. Ne amenință frigul iernii. Ne amenință Două-Picioare. Celelalte două clanuri din pădure, care încă nu și-au dat seama că e mai înțelept să se alăture Clanului Tigrilor, sunt și ele o amenințare pentru noi.

Coada lui Stea de Foc a zvâcnit de mânie, iar motanul a aruncat o privire spre Dungă Cenușie. Stea de Tigru era amenințarea, nu ei! Tot ce voiau Clanul Tunetului și Clanul Vântului era să-și ducă viețile în pace, după tradițiile străvechi ale Clanului Stelelor și respectând codul războinicilor.

Însă privirea arzătoare a lui Dungă Cenușie era fixată pe puii lui, care tremurau la poalele Muntelui de Oase; nici nu a simțit privirea lui Stea de Foc.

— Tocmai pentru că suntem înconjurați de inamici, a continuat Stea de Tigru, trebuie să ne asigurăm de loialitatea propriilor războinici. În Clanul Tigrilor nu vor exista pisici care luptă cu jumătate de inimă. Nu vor exista pisici care pot ezita într-o bătălie sau, chiar mai rău, care se pot întoarce împotriva tovarășilor de clan. Clanul Tigrilor nu tolerează trădătorii!

„Cu excepția trădătorului care îl conduce“, și-a spus Stea de Foc. „Sau a lui Dungă Neagră, care ar fi fost în stare să privească liniștit în timp ce propriul clan era devorat de câini.“

Pisicile din luminiș au izbucnit în strigăte aprobatoare. Stea de Tigru le-a lăsat să aclame o vreme, iar apoi a făcut semn din coadă, cerând tăcere. Hărmălaia a încetat imediat, iar el a continuat.

— Și în mod deosebit nu vom tolera monstruozitatea pisicilor corcite între clanuri. Niciun războinic loial nu și-ar alege perechea dintr-un alt clan, întinând sângele pur pe care ni l-au lăsat strămoșii. Stea Albastră și Dungă Cenușie, din Clanul Tunetului, au batjocorit codul războinicilor atunci când și-au ales perechi din Clanul Râului. Puii născuți dintr-o asemenea uniune,

ca cei pe care îi vedeți aici, nu vor fi niciodată de încredere.

A făcut o pauză, iar secundul lui, Picior Negru, a urlat:

— Mizerii! Mizerii!

Dungă Neagră i s-a alăturat în strigăt, urmat de un cor întreg de urlete și schelălăieli. De data asta, Stea de Tigru a lăsat vacarmul să se stingă de la sine, privind satisfăcut și calm pisicile de sub el.

„El și Picior Negru au făcut repetiții pentru scena asta“, și-a dat seama Stea de Foc, îngrozit. A observat că războinicii din Clanul Umbrelor strigau cel mai tare. Pisicile din Clanul Râului li se alăturau cu mai puțin entuziasm; probabil că nu erau întru totul de acord cu liderul Clanului Umbrelor, dar nici nu îndrăzneau să nu aplaude atunci când trebuiau să o facă.

Cei doi ucenici cu părinți din clanuri diferite s-au lipit de pământ, ca și cum s-ar fi temut să nu fie luați pe sus de valul mâniei clanului. Blană de Piatră stătea aplecat asupra lor, încercând să-i protejeze, uitându-se în jur cu o privire sfidătoare.

„Unde este Labă de Ceață?“ s-a întrebat Stea de Foc. „Stea de Tigru știe că și ea a avut părinți din clanuri diferite. Ce i-a făcut?“

Stea de Tigru li s-a adresat din nou:

— Până acum au fost tolerate corciturile, dar vremea toleranței a trecut. În Clanul Tigrilor nu au ce căuta războinici care-și împart loialitatea între două clanuri. Cum am putea avea încredere că nu ne vor trăda secretele sau că nu se vor ridica împotriva noastră, ucigându-ne? Cum să ne bucurăm de ajutorul Clanului Stelelor, dacă lăsăm pisicile astea cu inima întinată să umble libere printre noi?

— Nu putem! a strigat Dungă Neagră, scoțând ghearele și dând furios din coadă.

— Nu putem, prieteni. Trebuie să scăpăm de monstruozitățile din mijlocul nostru. Abia atunci clanul nostru va fi din nou pur și putem fi siguri că vom fi favoriții Clanului Stelelor.

Blană de Piatră a țâșnit în picioare. Era atât de slăbit încât s-a

împleticit și aproape că a căzut, dar a reușit să se ridice și să stea față în față cu Stea de Tigru.

— Nicio pisică nu mi-a pus vreodată la îndoială loialitatea, a mârâit el. Ia coboară aici și fă-mă trădător în față!

Lui Stea de Foc îi venea să urle de durere văzând curajul deznădăjduit al războinicului. Stea de Tigru ar fi putut să-l mănânce din fața lui cu o lovitură de labă și, cu toate astea, Blană de Piatră rămânea sfidător.

— Labă de Ceață și cu mine nici măcar nu am știut că Stea Albastră este mama noastră până acum câteva luni, a continuat Blană de Piatră. Toată viața am fost războinici credincioși Clanului Râului. Dacă e vreo pisică de altă părere, să vină aici și s-o demonstreze!

Stea de Tigru a dat nervos din coadă spre Stea de Leopard:

— Nu ai fost prea înțeleaptă când ai ales motanul ăsta să-ți fie secund, a mârâit el. Clanul Râului e sufocat de buruienile trădării, așa că trebuie să le smulgem din rădăcini odată pentru totdeauna.

Spre indignarea lui Stea de Foc, Stea de Leopard a plecat capul. Gestul ei dezvăluia puterea lui Stea de Tigru, dacă lidera Clanului Râului, atât de fioroasă odinioară, nu putea sau nu voia să-și apere propriul secund.

Însă cuvintele motanului întunecat i-au dat speranță lui Stea de Foc. Avea impresia că voia să-i exileze pe Blană de Piatră și pe cei doi ucenici. Dacă asta urma să facă, Stea de Foc și prietenii lui îi puteau aștepta la graniță, gata să-i conducă în tabăra Clanului Tunetului, unde aveau să fie în siguranță.

Când Stea de Tigru a vorbit din nou, vocea lui era măsurată, rece.

— Blană de Piatră, am să-ți dau o ultimă șansă de a-ți dovedi loialitatea față de Clanul Tigrilor. Ucide corciturile astea două.

O liniște sinistră s-a lăsat în luminiș, întreruptă doar de țipătul înăbușit de indignare al lui Dungă Cenușie. Din fericire,

războinicii din Clanul Tigrilor erau atât de concentrați asupra scenei din fața lor, încât nu l-a auzit nimeni.

— Stea de Foc! a șoptit Dungă Cenușie. Trebuie să facem ceva!

Ghearele i s-au înfipt în pământ și mușchii i s-au încordat, însă îl privea țintă pe Stea de Foc, ca și cum nu ar fi vrut să atace fără ordinul liderului său. Labă Neagră, cu ochii îndureraţi, s-a întors și el spre Stea de Foc.

— Nu putem să stăm aici și să ne uităm cum mor!

Stea de Foc își simțea blana furnicând sub presiune. Știa că nu putea sta ascuns acolo, în timp ce puii lui Dungă Cenușie erau măcelăriți la câteva lungimi de vulpe de el. Dacă nu apărea altă soluție, era gata să-și dea viața luptând pentru a salva puii.

— Mai așteptați un moment, a murmurat el. Stați să vedem ce face Blană de Piatră.

Războinicul cenușiu-albăstrui se întorsese spre Stea de Leopard.

— De la tine primesc ordine, a mârâit el. Cu siguranță știi că e îngrozitor de nedrept. Ce vrei să fac?

Pentru că Stea de Leopard a părut nehotărâtă o clipă, Stea de Foc a sperat iarăși că lidera avea să se ridice împotriva lui Stea de Tigru, oprind distrugerea clanului său. Însă a subestimat puterea ambiției ei și încrederea nechibzuită pe care o avea în faptul că Stea de Tigru îi oferea un viitor invincibil.

— Trăim vremuri grele, a mieunat ea în cele din urmă. Ne zbatem să supraviețuim, așa că trebuie să avem încredere în fiecare tovarăș de clan. Nu au ce căuta loialitățile duplicitare. Fă ce ți-a spus Stea de Tigru.

Blană de Piatră a privit-o lung, atât de lung încât lui Stea de Foc i s-a părut că trecuseră luni întregi. Apoi s-a întors spre cei doi ucenici, care s-au dat în spate, cu o privire îngrozită.

Labă de Furtună și-a lins ușor sora, încurajând-o.

— O să ne luptăm cu el, i-a promis. Nu-l las să ne omoare.

„Curajoase cuvinte“, și-a spus Stea de Foc cu disperare. Blană de Piatră era un războinic priceput, cu experiență și, chiar și slăbit cum era, tot era o amenințare groaznică pentru cei doi pui. Aceștia nici nu-și terminaseră antrenamentele și fuseseră și ei înfometați și ținuți prizonieri.

Războinicul din Clanul Râului a dat ușor din cap spre Labă de Furtună, cum ar fi făcut orice mentor mândru de curajul ucenicului său. Apoi s-a întors din nou spre Stea de Tigru.

— Va trebui să mă ucizi întâi pe mine, a scuipat el.

Mijind ochii, Stea de Tigru a făcut un semn din coadă către Dungă Neagră.

— Prea bine. Omoară-l!

Războinicul cu dungi întunecate s-a lăsat imediat în poziția de atac, fiecare fir de blană de pe el zbârlit de bucurie că Stea de Tigru îi dăduse ocazia să-și demonstreze loialitatea față de noul său clan. Icnind de efort, s-a aruncat asupra lui Blană de Piatră.

Mila și spaima pulsau în trupul lui Stea de Foc. Știa că lupta aceea putea avea un singur deznodământ. Viteazul războinic cenușiu era atât de slăbit, încât nu-i putea face față lui Dungă Neagră. Stea de Foc ar fi vrut să sară în mijlocul luminișului și să lupte alături de Blană de Piatră, dar știa că asta ar fi însemnat să se sinucidă. Erau prea multe pisici inamice acolo. Știa că trebuia să se abțină, în speranța, oricât de slabă, că avea să poată salva ucenicii. Nu și-ar fi putut imagina o tortură mai oribilă decât ceea ce i se întâmpla acum: trebuia să rămână ascuns și să privească în tăcere cum prietenul său era măcelărit.

Dar Blană de Piatră nu-și pierduse priceperea. Rapid ca trăsnetul, s-a lăsat pe spate, așa că Dungă Neagră în loc să-i aterizeze în spinare, s-a trezit pus în fața celor patru labe ale motanului, cu ghearele scoase, gata să-i smulgă blana și pielea.

Lui Stea de Foc i s-a strâns inima. Și-a amintit o zi de antrenament din vremea când era ucenic, iar mama lui Blană de Piatră, Stea Albastră, îl învățase chiar mișcarea aceasta. „Stea

Albastră, dacă îl vezi în clipa asta, ajută-l!“, a implorat el.

Cei doi războinici se rostogoleau, zgâriindu-se și scrâșnind, pe pământul din luminiș. Celelalte pisici se dăduseră în spate, făcându-le loc, în aceeași liniște stranie. Erau cu toții atât de atenți la luptă, încât Stea de Foc s-a întrebat dacă nu ar fi fost un moment bun pentru a salva ucenicii. Dar Stea de Tigru ședea tot în vârful Muntelui de Oase, având în fața ochilor întregul luminiș, și i-ar fi văzut imediat.

Blană de Piatră își înfipsese colții în ceafa lui Dungă Neagră și încerca să-l scuture într-o parte și într-alta, dar inamicul său era mult mai mare și mai puternic. L-a scăpat din strânsoare și cei doi războinici s-au despărțit, gâfâind din greu. Lui Dungă Neagră îi curgea sânge dintr-o zgârietură de deasupra ochiului stâng, iar de pe coaste îi lipseau smocuri întregi de blană.

Părul lui Blană de Piatră era și mai zdrențuit, iar când a scuturat laba din față, pământul a fost împroșcat cu stropi de sânge.

— Pune laba și luptă, Dungă Neagră! l-a batjocorit Stea de Tigru. Te lupți ca un pisoi de casă!

Șuierând de furie, Dungă Neagră a mai lansat un atac, dar Blană de Piatră era iarăși pregătit. Lăsându-se într-o parte, și-a trecut ghearele peste coastele lui Dungă Neagră și apoi l-a lovit în piciorul din spate, reușind să-l prăbușească pe războinicul negru. În urma impactului, Blană de Piatră s-a dezechilibrat, însă și-a revenit până s-a ridicat Dungă Neagră. De data asta, războinicul din Clanul Râului a fost cel care a pornit la atac, dărâmându-l pe Dungă Neagră și înfigându-și dinții și ghearele în gâtul lui.

Stea de Foc l-a auzit pe Dungă Cenușie trăgând adânc aer în piept. Ochii lui gălbui aruncau flăcări. De partea cealaltă, Labă Neagră își înfipsese ghearele în pământ. Stea de Foc simțea că îi renaște speranța. Oare era posibil ca Blană de Piatră să câștige?

Dar Stea de Tigru n-avea de gând să-l lase să scape. În timp ce Dungă Neagră se zbătea în van să se elibereze, liderul a făcut un

semn din urechi către Picior Negru.

— Termină treaba, i-a poruncit.

Secundul Clanului Umbrelor s-a aruncat în luptă. L-a mușcat pe Blană de Piatră de umăr și l-a smuls de pe Dungă Neagră, ferindu-se ca să scape de ghearele lui. Dungă Neagră a sărit apoi pe Blană de Piatră, țintuindu-i la pământ labele din spate, în timp ce Picior Negru și-a înfipt ghearele în beregata războinicului gri-albăstrui.

Din gâtul lui Blană de Piatră a răsunat un țipăt înecat în sânge. Cele două pisici din Clanul Tigrilor i-au dat drumul și s-au dat în spate. Trupul curajosului motan s-a zvârcolit de câteva ori, iar sângele curgea în valuri.

Un vaiet slab s-a ridicat din rândul pisicilor ce fuseseră martore, transformându-se apoi într-un strigăt de triumf. După o scurtă ezitare, li s-a alăturat până și Stea de Leopard. Cei doi ucenici erau singurele pisici care tăceau, cu privirea înspăimântată ațintită asupra războinicului care murise pentru a-i salva.

Stea de Foc nu a putut decât să privească îngrozit cum Blană de Piatră și-a dat ultima suflare și a rămas nemișcat.

CAPITOLUL 16

— Nu… a șoptit Dungă Cenușie cu vocea răgușită.

Stea de Foc s-a lipit și mai tare de prietenul său, împărtășindu-i durerea pentru moartea lui Blană de Piatră și mânia că vitejia războinicului din Clanul Râului nu valorase nimic în lupta aceea nedreaptă.

Picior Negru privea satisfăcut trupul fără suflare al lui Blană de Piatră.

Dungă Neagră s-a întors fulgerător spre cei doi ucenici.

— Stea de Tigru, lasă-mă pe mine să-i omor.

Dungă Cenușie ar fi țâșnit în clipa aceea, fără ca Stea de Foc să-l poată opri, însă înainte să fi apucat să se miște, Stea de Tigru și-a clătinat capul plin de cicatrice din lupte.

— Serios, Dungă Neagră? Te-a învins un prizonier, dar crezi că te descurci cu doi ucenici?

Dungă Neagră a plecat capul, rușinat. Ochii liderului s-au îngustat, reci, când și-a întors privirea spre cele două pisici tinere. Ședeau ghemuite una lângă alta, tremurând de spaimă. Parcă nici nu înțelegeau că viețile lor atârnau de un fir de păr.

— Nu, a mieunat Stea de Tigru în cele din urmă. Am să-i las să mai trăiască. S-ar putea să-mi fie mai utili în viață.

Stea de Foc i-a aruncat lui Dungă Cenușie o privire lungă, citind și în ochii lui aceeași ușurare îmbinată cu spaimă.

Stea de Tigru l-a chemat pe Colț Zimțat și i-a poruncit:

— Du prizonierii înapoi în închisoare.

Războinicul din Clanul Umbrelor a plecat capul supus și a condus cele două pisici prin stufăriș. Privirea avidă a lui Dungă Cenușie i-a urmărit lung, până când nu i-a mai putut vedea.

— Adunarea a luat sfârșit, a decretat Stea de Tigru.

Dintr-odată, pisicile din clan au început să se risipească. Stea de Tigru a sărit de pe Muntele de Oase și a dispărut în stufăriș, flancat de Picior Negru și de Dungă Neagră. În cele din urmă, singura pisică rămasă în luminiș a fost Stea de Leopard. A mers lângă trupul frânt al fostului ei secund. Și-a plecat capul încet și și-a lipit botul de blana fumurie a motanului. A mieunat un rămas-bun pe care Stea de Foc nu l-a auzit, iar după o clipă, s-a întors cu spatele și a intrat în stufăriș după Stea de Tigru.

— Acum! a sărit în picioare Dungă Cenușie. Stea de Foc, trebuie să-i salvăm.

— Da, dar nu te repezi, l-a avertizat Stea de Foc. Trebuie să ne asigurăm că au plecat toți.

Trupul prietenului său tremura de neliniște.

— Nu mă interesează! a scuipat el. Dacă încearcă să ne oprească, îi sfâșii pe toți.

— Deocamdată, puii sunt în siguranță, a murmurat Labă Neagră. N-are rost să ne asumăm asemenea riscuri.

Stea de Foc a ridicat capul deasupra stufului. Se întunecase aproape complet. Singura lumină venea de la Blana Argintie și de la strălucirea palidă a lunii. Mirosurile Clanului Umbrelor și al Clanului Râului se estompau rapid. Tot ce se mai auzea era foșnetul uscat al vântului, prin stuf.

Lăsându-se din nou pe vine, Stea de Foc a murmurat:

— Deocamdată au plecat. Asta e ocazia noastră. Trebuie să aflăm unde țin ucenicii și apoi…

— Apoi să-i scoatem de-acolo, l-a întrerupt Dungă Cenușie. Îi scoatem orice ar fi!

Stea de Foc a încuviințat din cap și s-a întors spre prietenul

lor:

— Labă Neagră, rămâi cu noi? Să știi că va fi periculos.

Ochii motanului singuratic s-au mărit.

— Crezi că aș fi în stare să plec? După ce am văzut aici? Nici gând. Sunt alături de voi, Stea de Foc.

— Bun, a clipit motanul recunoscător. Mă gândeam eu...

Făcându-le semn din coadă, motanul portocaliu a ieșit primul în luminiș, părăsind adăpostul stufului și pășind tot mai ezitant. Știa că ceea ce făcea era o încălcare a codului războinicilor, dar faptele lui Stea de Tigru nu-l puteau lăsa indiferent. Nu înțelegea cum putuseră străbunii războinici să privească uciderea lui Blană de Piatră fără a face ceva pentru a-l salva.

Înaintând pe jos, lipiți de pământ, cei trei motani au ajuns lângă pârâul blocat de rămășițele de pradă ce putrezeau. Cu toată mânia lui de gheață, Stea de Foc și-a permis să se înfurie o clipă din cauza imensei risipe de hrană într-o perioadă atât de grea.

— Uitați-vă ce-au făcut aici! a șuierat el.

— Am putea să ne rostogolim prin resturile astea, a sugerat Labă Neagră. Duhoarea lor ne-ar acoperi mirosul.

Stea de Foc a încuviințat rapid din cap, calmându-se un pic. Labă Neagră gândea ca un adevărat războinic. Liderul s-a lăsat și mai jos, lipindu-și blana de stârvul putrezit al unui iepure. Dungă Cenușie și Labă Neagră l-au urmat. Ochii războinicului cenușiu erau ca niște fulgi de cremene galben.

După ce s-au tăvălit toți trei prin rămășițele de pradă și și-au impregnat blana cu mirosul de mortăciune, Stea de Foc a pornit prin stuf, pe unde văzuse că dispăruse Colț Zimțat împreună cu cei doi ucenici. În noroiul înghețat se formase o cărare îngustă, ceea ce însemna că pe acolo treceau în mod regulat pisicile. Toate simțurile lui Stea de Foc erau în alertă.

Pe măsură ce se îndepărtau de râu, apropiindu-se de ferma aflată de cealaltă parte a teritoriului Clanului Râului, stuful era

tot mai rar, iar pământul tot mai înalt. Când Stea de Foc și prietenii lui au ajuns la marginea paravanului de stuf și au văzut în fața lor un povârniș acoperit cu iarbă, presărat din loc în loc cu câte o tufă de orz sălbatic sau de păducel. Cam pe la mijlocul urcușului, în deal se căsca o peșteră întunecată. În fața ei stătea de pază Colț Zimțat.

— Se văd urme de labe care duc în peștera aia, a murmurat Stea de Foc.

Dungă Cenușie a ridicat botul, scoțând un mieunat dezgustat:

— Pisici bolnave. Ai dreptate, Stea de Foc, aici îi țin, a continuat el, dezvelindu-și dinții. Colț Zimțat e al meu.

— Nu, i-a răspuns Stea de Foc, oprindu-l cu o lovitură de coadă. Nu putem risca o luptă. Zgomotul ar atrage toate pisicile din cele două clanuri. Trebuie să scăpăm altfel de el.

— Pot s-o fac eu.

Picioarele lui Labă Neagră frământau neliniștite pământul, dar motanul avea o expresie hotărâtă.

— Pe voi doi v-ar recunoaște imediat, dar pe mine nu mă știe.

Stea de Foc a ezitat o clipă, iar apoi a acceptat.

— Cum vrei să procedezi?

— Am o idee.

Ochii lui Labă Neagră sclipeau de nerăbdare, iar Stea de Foc și-a dat seama că acesta aproape se desfăta cu pericolul, ca și cum i-ar fi fost dor de o ocazie în care să-și folosească priceperea de războinic.

— Nu-ți face griji, o să reușim, l-a încurajat motanul negru.

Ridicându-se, a ieșit din stuf și a urcat povârnișul cu nasul și cu coada pe sus. Colț Zimțat s-a ridicat și a pornit să-l întâmpine, cu blana de pe ceafă înfoiată.

Stea de Foc s-a încordat, gata să sară în cazul în care războinicul din Clanul Umbrelor l-ar fi atacat. Dar cu toate că părea agresiv, Colț Zimțat n-a făcut decât să-l miroasă bănuitor.

— Nu te cunosc, a mârâit el. Cine ești și ce vrei?

— Și ce, crezi că deja cunoști toate pisicile din Clanul Râului? l-a întrebat ironic Labă Neagră. Am un mesaj de la Stea de Tigru.

Colț Zimțat a mârâit și a fremătat nervos din mustăți, adulmecându-l din nou pe Labă Neagră.

— Mare Clan al Stelelor, puți de-ți mută botul!

— Nici tu nu miroși prea bine, i-a întors-o Labă Neagră. Vrei să-ți spun mesajul sau nu?

În timp ce Colț Zimțat ezita, Stea de Foc și Dungă Cenușie și-au aruncat rapid câte o privire. Inima lui Stea de Foc bătea nebunește, izbindu-i-se parcă dureros de coaste.

— Hai, zi-l, a mieunat în cele din urmă războinicul din Clanul Umbrelor.

— Stea de Tigru vrea să te duci imediat la el, a mieunat Labă Neagră. M-a trimis pe mine să păzesc prizonierii în locul tău.

— Ce? a dat din coadă neîncrezător Colț Zimțat. Doar pisicile din Clanul Umbrelor au voie să păzească prizonierii. Voi, din Clanul Râului, sunteți prea slabi. De ce te-a trimis Stea de Tigru pe tine și nu un tovarăș din clanul nostru?

Stea de Foc a tresărit. Labă Neagră făcuse o greșeală ce îi putea fi fatală. Însă pisica singuratică nici n-a clipit. Întorcându-se cu spatele, a mieunat:

— Credeam că trebuie să fim toți un singur clan acum. Dar faci cum vrei. Îi transmit lui Stea de Tigru că n-ai vrut să vii.

— Nu, stai, a zvâcnit din urechi motanul. N-am zis asta. Dacă Stea de Tigru are nevoie de mine… Unde e?

— Acolo, i-a răspuns Labă Neagră făcând semn din coadă spre tabăra Clanului Râului. Erau cu el și Dungă Neagră și Picior Negru.

Colț Zimțat s-a hotărât imediat.

— Hmm, bine, a mormăit el. Dar să stai aici, afară, până mă întorc. Dacă-ți simt duhoarea înăuntru când mă întorc, te las fără blană.

A început să coboare povârnișul. Labă Neagră l-a privit cum

se îndepărta, iar apoi a mers să se așeze în fața gropii. Stea de Foc și Dungă Cenușie s-au ghemuit în stuf când Colț Zimțat a trecut la nici două lungimi de coadă de ei. Se grăbea, așa că nici nu s-a oprit să adulmece aerul.

Imediat după ce Colț Zimțat a dispărut, Stea de Foc și Dungă Cenușie au străbătut în goană distanța ce-i despărțea de Labă Neagră. Dungă Cenușie s-a oprit doar pentru o clipă să adulmece aerul și a exclamat:

— Da, aici sunt! a mieunat el și apoi s-a făcut nevăzut în peșteră.

Stea de Foc s-a oprit în fața lui Labă Neagră.

— Bravo!

Motanul negru și-a lins o labă și a trecut-o peste ureche de câteva ori, încercând să-și ascundă stânjeneala.

— A fost ușor. E un ghem de blană prostovan!

— Da, dar o să știe că ceva e în neregulă imediat ce-l găsește pe Stea de Tigru. Stai de pază și strigă-ne dacă vezi vreo pisică.

Aruncând o ultimă privire în spate, s-a băgat în groapă după Dungă Cenușie.

A intrat într-un tunel lung și îngust, săpat în pământul nisipos. După primele câteva lungimi de coadă, întunericul l-a învăluit complet. Se simțea un miros vag de vulpe, dar era estompat și stătut, ca și cum cel care călcase groapa pentru întâia oară o părăsise de mult timp. Mult mai puternic se simțea mirosul ce îl învăluia prin întuneric: duhoarea de pisici care încetaseră să mai spere.

Tunelul cobora neîncetat. Înainte de a ajunge la capătul lui, motanul a auzit un zgomot de pași și mieunături surprinse. Unul dintre ucenici a rostit:

— Tată? Ești chiar tu, de-adevăratelea?

Apoi Stea de Foc nu a mai simțit de o parte și de alta laturile tunelului. În secunda următoare, s-a lovit de ceva; l-a recunoscut după miros pe Dungă Cenușie. Îi simțea pe cei doi ucenici mai

puternic ca oricând, iar Stea de Foc a recunoscut, ușurat, și mirosul unei alte pisici.

— Labă de Ceață! a strigat el. Slavă Clanului Stelelor că te-am găsit.

— Cine-i acolo, Stea de Foc?

Vocea pisicii era răgușită și răsuna de undeva, aproape de urechea lui.

— Ce cauți aici?

— E o poveste lungă. Am să-ți povestesc totul, dar mai întâi trebuie să vă scoatem de aici. Dungă Cenușie, sunteți gata?

Dinspre prietenul său a răsunat un mieunat extrem de încordat. Cu toate că nu-l vedea, Stea de Foc și-l imagina lipit de puii săi.

— Să mergem, a mieunat Stea de Foc, întorcându-se cu greu spre gura îngustei vizuini subterane. Labă de Ceață, o să vă ducem pe toți la Clanul Tunetului.

Amintindu-și cât de slăbiți îi păruseră Blană de Piatră și ucenicii, a adăugat:

— Crezi că poți să ajungi până acolo?

— Odată ce ies din groapa asta, pot să ajung oriunde, a mieunat pisica hotărâtă.

— Și noi la fel, a adăugat Labă de Pană.

— Minunat. Labă de Ceață, îmi pare nespus de rău… nu l-am putut salva pe Blană de Piatră, a început Stea de Foc, căutând cuvintele potrivite cu care să-i povestească despre moartea fratelui ei.

— Știu deja, a mieunat pisica, cu vocea frântă de durere. Mi-au povestit ucenicii. Mi-au zis că a murit vitejește.

— Ca un erou. Întregul Clan al Stelelor îi va aduce cinstire.

Stea de Foc și-a lipit botul de blana lui Labă de Ceață, încercând să-i aline durerea. Apoi a continuat:

— Haide, trebuie să ne asigurăm că nu a murit în van. Stea de Tigru nu o să vă facă rău și vouă.

Înspăimântat, cu inima bătându-i puternic, Stea de Foc a urcat înapoi în tunel. Ajuns sus, s-a asigurat că nu era niciun pericol să iasă, apoi i-a condus afară. Avea impresia că mirosul acru al închisorii îi va rămâne impregnat în blană pentru totdeauna. Labă Neagră a pornit în spatele grupului, stând de pază, în timp ce coborau povârnișul.

Tăcute ca niște umbre, pisicile au urmat cărarea din stuf până au ajuns din nou în luminiș. Era pustiu, iar Muntele de Oase își arunca umbra prevestitoare de rău până în locul în care trupul lui Blană de Piatră zăcea nemișcat în lumina lunii.

Labă de Ceață s-a dus lângă fratele ei, aplecând capul pentru a-l atinge cu nasul. Lăsând în urmă întunericul închisorii, Stea de Foc a observat că era la fel de slabă și de zdrențăroasă ca războinicul pe care îl pierduse; i se vedeau coastele, blana îi era lipsită de strălucire, iar în ochi i se citea durerea.

— Blană de Piatră! Blană de Piatră! a murmurat ea. Ce am să mă fac fără tine?

Blana lui Stea de Foc s-a zburlit de teama de a nu fi auziți, dar s-a străduit să-i acorde lui Labă de Ceață o clipă pentru a-și jeli fratele. Nu puteau lua cu ei trupul lui Blană de Piatră, ca să îl privegheze, așa cum merita orice războinic. Doar aici își putea lua rămas-bun de la el.

Labă de Furtună, care fusese ucenicul lui Blană de Piatră, s-a apropiat și el. Și-a lipit nasul de fruntea mentorului său, iar apoi a mers să stea din nou lângă tatăl lui.

Lui Stea de Foc i-a fugit gândul la Stea Albastră, amintindu-și cât de mult își iubise puii pierduți. Oare lidera fusese acolo, își condusese fiul spre Clanul Stelelor? Ea și Blană de Piatră muriseră vitejește, pierind din cauza ambiției malefice a lui Stea de Tigru. Stea de Foc își dorea cu ardoare să-l înfrunte pe războinicul întunecat și să-l tragă la răspundere pentru crimele comise.

— Stea de Foc, trebuie să mergem, a șuierat Dungă Cenușie,

cu ochii strălucind în lumina lunii.

Cuvintele lui o treziseră din reverie pe Labă de Ceață. Înainte ca Stea de Foc să fi răspuns ceva, ea a ridicat capul, i-a mai aruncat fratelui său o privire lungă, plină de iubire, iar apoi s-a alăturat pisicilor care o așteptau. Stea de Foc a pornit într-un ritm alert spre râu, începând să se destindă pe măsură ce duhoarea Muntelui de Oase și a prăzii putrezite se simțea tot mai slab. Dungă Cenușie îi ajuta pe cei doi ucenici, încurajându-i cu câte un ghiont blând și un mieunat de îmbărbătare. Labă de Ceață ținea pasul cât de bine putea, curajoasă: șchiopăta, avea pernuțele crăpate și rănite după ce stătuse atâta vreme în temniță. Labă Neagră venea ultimul, cu urechile ciulite, în caz că aveau să fie urmăriți.

Era liniște în noaptea aceea, se auzea doar murmurul apei, iar fugarii n-au mai întâlnit nicio pisică până aproape de râu. Luând-o în jos, spre treptele de trecere, Stea de Foc a îndrăznit să spere că aveau să scape neobservați.

Apoi, un urlet îndepărtat a ajuns până la ei prin stuf. Cele șase pisici au înghețat.

— Au evadat prizonierii!

CAPITOLUL 17

— Repede, la pietrele de trecere! a șuierat Stea de Foc.

Dacă ar fi fost singure, pisicile din Clanul Tunetului ar fi fugit, scăpând repede de pericol. Însă niciunul nu voia să-și abandoneze prietenii. Dungă Cenușie a rămas în urmă, alăturându-i-se lui Labă Neagră, ca ariergardă, în vreme ce Stea de Foc încerca să îndemne pisicile din Clanul Râului să meargă mai repede.

— Trebuie să ne lăsați! a gâfâit Labă de Ceață. N-are rost să fim prinși cu toții.

— Niciodată, a mârâit Dungă Cenușie. Am pornit împreună.

Alergau de-a lungul râului, foștii prizonieri străduindu-se din greu să țină pasul. Stea de Foc vedea deja undele apei, acolo unde cursul râului era întrerupt de pietrele de trecere. Dar strigătele din spatele lor se auzeau tot mai tare, iar când a întors capul și a tras aer în piept, a simțit mirosul Clanului Umbrelor.

— Mare Clan al Stelelor! a șoptit el. Repede, ne ajung din urmă.

Pisicile care îi urmăreau nu apăruseră încă atunci când fugarii au ajuns la pietrele de trecere. Stea de Foc a sărit pe prima, apoi pe a doua, și a făcut semn cu coada ca Labă de Ceață să-l urmeze.

— Repede! a îndemnat-o el.

Pisica și-a îndoit picioarele din spate și a sărit, clătinându-se

în momentul în care labele au atins suprafața alunecoasă, însă a reușit să-și păstreze echilibrul. După ea au venit cei doi ucenici. Stea de Foc s-a oprit la jumătatea drumului, așteptând, în timp ce apa râului i se izbea de labe și celelalte pisici săreau în urma lui.

Pentru că pisicile din Clanul Râului erau atât de slăbite, se mișcau extrem de încet, făcându-și cu greu curaj înaintea fiecărei sărituri. Labă de Ceață a ajuns prima lângă el, iar Stea de Foc s-a dat mai spre marginea pietrei, ca să o lase să treacă. Cei doi ucenici erau încă în spate. Ghearele lui Stea de Foc zgâriau nerăbdătoare piatra, însă motanul încerca să rămână calm. S-a abținut de la orice reacție când primele siluete întunecate ale urmăritorilor au apărut din stufăriș. Labă de Furtună tocmai se pregătea să sară. Motanul l-a privit fix:

— Haide, a mieunat el încurajator. Până acum ai mers foarte bine.

Însă în timp ce fratele ei își făcea curaj, Labă de Pană, aflată cu câteva pietre în spatele lui, a zărit războinicii din Clanul Umbrelor ce goneau de-a lungul malului.

— Vin! a țipat ea.

Luat prin surprindere, Labă de Furtună a subestimat distanța dintre pietre și a aterizat greșit. A reușit să ajungă la piatră cu labele din față, însă cele din spate i-au alunecat în apă. Curentul bolborosea în jurul lui, trăgându-l de blana groasă, în vreme ce tânărul motan încerca disperat să se cațere pe piatră.

— Alunec! Nu pot să mă țin!

Stea de Foc a sărit înapoi pe piatra din spatele lui, reușind cu greu să aterizeze fără să cadă pe labele din față ale tânărului care se agăța disperat cu ghearele. L-a apucat cu dinții de ceafă exact în clipa în care Labă de Furtună n-a mai putut să se țină, alunecând în râu. Vreme de o secundă, Stea de Foc și-a simțit și el labele alunecând pe piatra netedă, trase de greutatea uceniculuiși de forța râului.

Apoi l-a văzut pe Dungă Cenușie înotând spre fiul său, dând

vânjos din labe prin apa rece ca gheața. Războinicul gri și-a strecurat umărul sub Labă de Furtună și l-a ridicat. Stea de Foc a reușit să-l tragă cu totul, iar tânărul s-a ghemuit, tremurând, pe piatră.

Stea de Foc l-a văzut apoi pe Labă Neagră, care o îndemna pe Labă de Pană să sară pe următoarea piatră, udându-și labele pentru a o lăsa pe ea să stea pe partea cea mai uscată a pietrei.

În spatele lor, pisicile care îi urmăreau tocmai ajunseseră la prima piatră de trecere. Picior Negru era primul, flancat de Colț Zimțat și încă trei sau patru războinici – prea mulți pentru a-i putea înfrunta, și-a dat seama Stea de Foc.

— Haide! a strigat el. Mai repede! Mergi înainte, urmeaz-o pe Labă de Ceață! a mai spus el, împingându-l cu botul.

Picior Negru s-a lăsat pe vine, gata să țâșnească, cu ochii ațintiți asupra pietrei pe care se afla Labă Neagră, gata s-o apere pe Labă de Pană. Inima lui Stea de Foc a început să bată cu putere. Motanul singuratic era viteaz, însă trecuseră luni bune de la ultimul lui antrenament și nu-i putea face față unui luptător experimentat, cum era secundul lui Stea de Tigru.

Dungă Cenușie a început să înoate înapoi spre Labă Neagră. Cu un țipăt sălbatic, ceilalți războinici din Clanul Umbrelor s-au răspândit de-a lungul malului, într-o linie amenințătoare de luptă.

— Mergi înainte! a șuierat Stea de Foc spre Labă de Ceață. Ia-l pe Labă de Furtună cu tine. Eu mă întorc.

Însă înainte de a apuca să facă vreo mișcare, un înfiorător strigăt de luptă a răsunat de pe teritoriul Clanului Tunetului. Stea de Foc a zărit trei siluete ce se desprindeau din tufișuri: Coadă de Nor, urmat imediat de Furtună de Nisip și de Gheară Ascuțită.

— Slavă Clanului Stelelor, a început el.

Dar s-a întrerupt în clipa în care a văzut că motanul alb sare spre râu, cu ochii mânioși și cu ghearele scoase. Se îndrepta direct spre Labă de Ceață, care tocmai sărea de pe ultima piatră

pe mal.

Stea de Foc a sărit în goană peste ultimele pietre pentru a-l opri pe Coadă de Nor, izbindu-se în coastele lui și dărâmându-l.

— Minte de șoarece! s-a răstit el. Dușmanul e în partea cealaltă.

A făcut semn din cap spre mijlocul râului, unde Labă Neagră și Dungă Cenușie se luptau cu Picior Negru, pe piatra cea mai mare. Labă de Furtună își făcea curaj pentru ultima oară, gata să sară pe mal, iar Labă de Pană era ghemuită cu două pietre în urma lui. Furtună de Nisip și Gheară Ascuțită au pornit în goană peste pietre, spre războinicii din Clanul Umbrelor; cei doi ucenici s-au tras temători la marginea pietrelor, făcându-le loc să treacă.

Mormăind un „scuze!“ spre Labă de Ceață, Coadă de Nor s-a repezit în urma lor. Stea de Foc s-a încordat, pregătit să pornească și el, însă înainte de a sări a văzut cum Picior Negru alunecă de pe piatră și este luat de curent. A reușit să iasă din nou la suprafață, înotând stângaci spre malul Clanului Râului, cu urechile lipite de cap. Cei trei războinici din Clanul Tunetului se aflau pe aceeași piatră, cu ghearele scoase, mârâind feroce spre ceilalți inamici.

— Nu mai mișcați un pas, dacă țineți la pielea voastră, a mârâit Furtună de Nisip.

Războinicii din Clanul Umbrelor au pășit nesiguri pe primele două sau trei pietre. Neobișnuiți cu râul, nu se țineau prea bine pe labe și era clar că nu voiau să lupte cu pisicile mânioase din Clanul Tunetului.

— Retragerea, a strigat Picior Negru, cățărându-se înapoi spre mal, cu blana șiroind de apă. Lăsați-i să fugă! Sunt doar niște corcituri pe jumătate moarte!

Propriii războinici i s-au supus bucuroși, iar cât ai clipi toate pisicile din Clanul Umbrelor au dispărut în stufăriș.

Stea de Foc i-a ajutat pe cei doi ucenici să ajungă la mal. Dungă Cenușie și Labă Neagră au venit și ei imediat. Cercetându-

și războinicii ca să vadă dacă erau răniți, Stea de Foc a constatat că lui Dungă Cenușie îi fusese smuls un smoc de blană de pe umăr, iar lui Labă Neagră îi sângera urechea stângă. În rest, nu aveau nimic.

— Bravo! V-ați descurcat cu toții foarte bine, a mieunat el spre ceilalți războinici din Clanul Tunetului. În viața mea nu m-am bucurat atât de mult să văd trei pisici venind spre mine. Ce v-a adus aici?

— Tu ne-ai adus, i-a răspuns Coadă de Nor gâfâind. Ai ordonat patrule suplimentare care să păzească granița. Norocul vostru că am apărut la timp.

Stea de Foc a simțit cum i se înmoaie labele de ușurare. Clanul Stelelor trimisese patrula chiar la momentul potrivit.

— În regulă, a mieunat el, am face bine să ne întoarcem în tabără. Pisicile astea trei trebuie să se odihnească. Labă Neagră, mai bine vii și tu și o lași pe Blană Fumurie să se uite un pic la urechea rănită.

Stea de Foc a rămas ultimul, în caz că războinicii din Clanul Umbrelor hotărau să treacă, totuși, râul. Însă în spatele lor era liniște. După câțiva pași, Furtună de Nisip a rămas în urmă, alăturându-i-se.

— Ce s-a întâmplat? Ce caută aici pisicile din Clanul Râului?

Motanul s-a oprit o clipă, lingând-o ușor pe ureche.

— Erau prizonieri, a explicat el. Dacă îi lăsam acolo, Stea de Tigru îi ucidea fără îndoială.

Furtună de Nisip l-a privit îngrozită.

— De ce?

— Pentru că părinții lor erau din clanuri diferite. Stea de Tigru a dat o lege nouă: corciturile nu merită să trăiască în niciun clan.

— Dar și puii lui sunt corcituri! a protestat Furtună de Nisip.

— Nu, a clătinat din cap motanul. Fiindcă Stea de Tigru încă mai făcea parte din Clanul Tunetului atunci când s-au născut

puii. Sau cel puțin asta va fi explicația lui. Îți dai seama că Stea de Tigru nu poate avea decât pui pur-sânge, nu?

Șocul și dezgustul din ochii verzi ai lui Furtună de Nisip s-au transformat în milă, când a privit din nou pisicile din Clanul Râului.

— Sărăcuții, a murmurat ea. Ai să-i lași să rămână în Clanul Tunetului?

Stea de Foc a încuviințat din cap.

— Ce altceva am putea să facem?

Luna era sus pe cer și învăluia râpa într-o lumină argintie când Stea de Foc și tovarășii lui au ajuns în tabără. Liderului îi venea greu să creadă câtă liniște domnea acolo, când atât de aproape de ei se afla luminișul pătat de sânge al Muntelui de Oase și toată violența dezlănțuită de ambiția lui Stea de Tigru.

Însă după ce a trecut prin tunelul de orz sălbatic și a intrat în tabără, iluzia păcii s-a destrămat. Vifor Alb a pornit în grabă spre el, urmat de Blană de Ferigă. Motanul tânăr era cuprins de disperare.

— Slavă Clanului Stelelor că te-ai întors, Stea de Foc! a exclamat el. A dispărut Labă Roșcată!

CAPITOLUL 18

— A dispărut? a repetat motanul tulburat. Ce s-a întâmplat?

— Nu știm sigur.

Vifor Alb era mai calm decât Blană de Ferigă, dar privirea îi trăda îngrijorarea.

— Labă de Mărăcine a fost cel care și-a dat seama, a venit și mi-a spus că n-o găsește nicăieri. Am crezut că exagerează, dar am căutat-o apoi în toată tabăra. Nu e nicăieri și n-a văzut-o nimeni plecând.

— E vina mea! a izbucnit tulburat Blană de Ferigă. Eu sunt mentorul ei.

— Nu e vina ta, l-a consolat Vifor Alb. Te-am trimis cu patrula de vânătoare. Nu puteai fi în două locuri în același timp.

Blană de Ferigă a clătinat din cap deznădăjduit.

— Aduceți-l pe Labă de Mărăcine, a poruncit Stea de Foc.

Gheară Ascuțită a pornit numaidecât spre vizuina ucenicilor.

Cât îl așteptau, Stea de Foc i-a trimis pe Labă Neagră și pe cele trei pisici din Clanul Râului la Blană Fumurie; Dungă Cenușie a mers cu ei, ca să-i explice pisicii-vraci ce se întâmplase și ca să se asigure că puii lui erau în regulă. Cu toate că războinicul cenușiu era înfrigurat și încă ud, nu-i păsa decât de pui și, în timp ce traversau luminișul, mergea lipit de ei ca o umbră mătăhăloasă.

— Nu știu ce să cred, a mieunat Vifor Alb după ce s-au

îndepărtat. I s-o fi năzărit ceva lui Labă Roșcată, de a plecat singură. Poate e rănită sau blocată pe undeva…

— Sau poate e în Clanul Umbrelor, l-a întrerupt zburlit Blană de Ferigă. Poate a răpit-o Stea de Tigru!

— Dar Stea de Tigru era pe teritoriul Clanului Râului, le-a spus încet Stea de Foc. Ca și Picior Negru și Dungă Neagră.

Urechile lui Vifor Alb au zvâcnit de uluire, iar Stea de Foc știa că trebuia să-i explice totul secundului său, și asta cât mai repede.

— Putea să trimită altă pisică să-i facă treburile murdare, a sugerat Coadă de Nor.

— Ați simțit vreo pisică din Clanul Umbrelor pe lângă tabără? l-a întrebat liderul pe Vifor Alb. Sau din Clanul Râului?

Războinicul alb a clătinat din cap.

— Nu am simțit decât pisicile noastre.

— Atunci s-ar părea că a plecat de bunăvoie, a mieunat Stea de Foc. Poate că pur și simplu a avut chef să vâneze singură.

Însă își amintea foarte bine întâmplarea petrecută înainte de plecarea lui din tabără, când Labă Roșcată se înfuriase pe Urechiușă fiindcă o comparase cu tatăl ei. Stea de Foc se întreba acum dacă nu cumva dăduse prea puțină importanță supărării lui de atunci.

Și-a întrerupt gândurile când Labă de Mărăcine s-a apropiat de el.

— Spune-mi ce a făcut Labă Roșcată înainte de a dispărea, i-a poruncit Stea de Foc.

— Doar treburile obișnuite, i-a răspuns ucenicul neliniștit, cu ochii mari și nedumeriți. Am schimbat așternuturile bătrânilor și le-am dus pradă proaspătă, iar apoi am plecat să găsesc niște fiere de șoarece, pe care Blană Fumurie voia s-o pună pe o căpușă din blana lui Urechiușă. Când m-am întors, Labă Roșcată nu mai era și nici n-am mai văzut-o de atunci.

— Unde ai căutat-o până acum?

— M-am întors în locul de unde am luat mușchiul pentru așternut, dar nu era acolo. Și m-am uitat și în vâlceaua pentru antrenamente.

Stea de Foc a încuviințat din cap.

— I-ai întrebat pe bătrâni dacă lor le-a zis ceva?

— I-am întrebat eu, a răspuns Vifor Alb, dar nu și-au amintit nimic ieșit din comun.

— Dar lui Floare Aurie? a continuat Stea de Foc. Ei i-a spus ceva înainte să plece?

Vifor Alb a clătinat din cap.

— Era tare îngrijorată. Am trimis-o împreună cu Blană de Șoarece să caute spre Brazii Înalți. Încă nu s-au întors.

— I-ați luat urma?

— Da, bineînțeles, a răspuns Blană de Ferigă. I-am luat urma până în vârful râpei, dar acolo i-am pierdut mirosul.

Stea de Foc a ezitat. Își dorea mai mult ca orice să poată crede că exista o explicație simplă pentru lipsa lui Labă Roșcată. Ferească Clanul Stelelor ca el să-și fi dorit ca tânăra pisică să zacă pe undeva, rănită, dar asta ar fi fost mai bine decât confirmarea celor mai mari temeri ale lui: că ucenica plecase din proprie inițiativă, mergând să i se alăture tatălui ei.

— Mai încerc și eu o dată, a hotărât el. Probabil e prea târziu, dar…

— Vin cu tine, s-a oferit Coadă de Nor.

Stea de Foc a acceptat recunoscător. Războinicul alb era una dintre pisicile cele mai pricepute în a lua urma.

— Bine, a mieunat el. Furtună de Nisip, Gheară Ascuțită, veniți și voi.

Din nou, Stea de Foc a condus grupul de pisici afară din tabără. Oboseala îi îngreuna labele; era trecut de miezul nopții, iar el nu dormise deloc. Cel mai tare își dorea să se întindă în vizuina lui și să înfulece o bucată de pradă, însă știa că va mai dura mult până atunci.

Nu i-a fost greu să prindă urma lui Labă Roșcată în râpă, cu toate că începea deja să se estompeze, însă în partea de sus a povârnișului a pierdut-o, așa cum pățise și Blană de Ferigă. Stea de Foc bănuia că pisica sărise de pe o piatră pe alta, pentru ca mirosul să nu rămână acolo și să inducă în eroare pe oricare dintre pisicile care ar fi încercat să o urmărească. Motanul a fost din nou copleșit de cele mai grave temeri: oare Labă Roșcată fusese atât de nefericită în Clanul Tunetului, încât simțise nevoia să fugă?

Gândurile i-au fost întrerupte de un strigăt; era Coadă de Nor, care căuta prin tufișurile din vârful râpei.

— Aici! Pe aici a luat-o!

Când Stea de Foc a ajuns sus, a simțit și el, foarte vag, mirosul ucenicei. El și Coadă de Nor l-au urmat printre copaci, lipindu-și boturile de pământ și încercând să distingă mirosul pisicii, printre aromele tentante ale prăzii. În afară de Labă Roșcată, nicio altă pisică nu lăsase urme recente în zona aceea. Până acolo, cel puțin, mersese singură.

Apoi, la marginea unei poienițe, i-au pierdut din nou urma și de data asta nici măcar nasul excepțional al lui Coadă de Nor nu a reușit să îi mai găsească mirosul.

Se pornise un vânt rece. Adusese cu el nori care au acoperit luna și au răvășit blana pisicilor. În timp ce Stea de Foc străbătea poienița încoace și încolo, într-o ultimă încercare de a găsi mirosul tinerei pisici, din cer au început să cadă picuri de ploaie reci ca gheața.

— Mizerie de șoarece! a scuipat Coadă de Nor. Acum chiar nu mai avem nicio șansă.

Stea de Foc a aprobat dezamăgit. I-a chemat pe Furtună de Nisip și pe Gheară Ascuțită, mieunând:

— Hai să ne întoarcem. Nu mai putem face nimic.

Furtună de Nisip a rămas nemișcată o clipă, privind lung în direcția în care păreau să ducă urmele ucenicei.

— E posibil să o fi luat spre Patru Stejari, a rostit ea.

Era logic, s-a gândit Stea de Foc. Patru Stejari era locul în care s-ar fi dus dacă voia să se întâlnească cu o pisică din alt clan sau dacă voia să treacă pe teritoriul altui clan. Motanul simțea furnicături în toată blana. Nu mai era sigur că Labă Roșcată plecase la vânătoare, iar din expresiile îngrijorate ale tovarășilor săi își dădea seama că și ei ajunseseră la aceeași concluzie: Labă Roșcată fugise la Clanul Umbrelor.

Când patrula s-a întors în tabără, Blană de Ferigă și Labă de Mărăcine așteptau neliniștiți în luminiș. Între timp li se alăturaseră Floare Aurie, mama ucenicei dispărute, și Blană de Șoarece. Cele patru pisici erau murdare de noroi și deznădăjduite, așteptând în ploaia tot mai rece și mai deasă.

— Ei bine? a întrebat Floare Aurie în timp ce Stea de Foc se apropia de ea. Ce ați găsit?

— Nimic, a mieunat trist motanul. Nu știm unde este.

— Atunci, de ce nu o căutați în continuare?

Vocea pisicii era aspră.

Stea de Foc a clătinat din cap.

— Nu mai avem ce să facem pe întuneric și pe ploaie. Labă Roșcată ar putea fi oriunde.

— Nici nu-ți pasă, nu-i așa? a ridicat tonul Floare Aurie, mânioasă. Crezi că a plecat de bunăvoie! Niciodată nu ai avut încredere în ea!

Lui Stea de Foc îi era greu să răspundă, știa foarte bine că acuzația pisicii era pe jumătate îndreptățită. Însă Floare Aurie nu a mai așteptat. I-a întors spatele și a dispărut sub ramurile ce protejau vizuina războinicilor.

— Stai! a strigat motanul, însă ea nici nu l-a băgat în seamă.

— Nu știe ce spune, a mieunat Furtună de Nisip, încercând să-l consoleze. Mă duc eu să o calmez.

A dispărut și ea în vizuină, iar Stea de Foc, obosit și descurajat, s-a întors spre Labă de Mărăcine; se aștepta ca el să îi

facă aceleași reproșuri. Însă tânărul ucenic a rămas tăcut, iar privirea lui de chihlimbar era imposibil de interpretat.

— Nu-i nimic, Stea de Foc, a mieunat el. Știu că ai făcut tot ce-ai putut. Mulțumesc.

Cu capul plecat și cu coada pleoștită, a pornit spre vizuina ucenicilor.

Stea de Foc l-a urmărit cu privirea. Era epuizat; parcă trecuseră luni întregi de când îi propusese Dungă Cenușie să meargă la Clanul Râului, să-și vadă puii. Răsăritul rece, cenușiu, începea să își strecoare primele raze, iar Stea de Foc simțea nevoia disperată de a se odihni. Mai avea însă un lucru de făcut. Trebuia s-o viziteze pe Blană Fumurie și să se asigure că pisicile din Clanul Râului aveau să-și revină în urma grelelor încercări prin care trecuseră.

Traversând luminișul spre vizuina pisicii-vraci, liderul s-a simțit copleșit din nou de toate îndoielile care-l măcinau. Un războinic fusese exilat și se alăturase dușmanilor săi, fiind dispus să ucidă pentru a-și demonstra loialitatea față de ei. O ucenică dispăruse. Iar întreaga pădure era învăluită în groază și în ură, fără ca Stea de Foc să poată face ceva. Parcă în altă viață avusese viziunea în care purta coama Clanului Leilor. Dacă, într-adevăr, spiritele din Clanul Stelelor îi hărăziseră un destin măreț, Stea de Foc se temea că nu aleseseră pisica potrivită.

Stând pe Piatra Mare, motanul privea cum tovarășii săi de clan ieșeau de prin vizuini. Era dimineața de după expediția pe teritoriul Clanului Râului și îi chemase la o întâlnire de clan, pentru a le povesti tot ce se întâmplase și pentru a le explica despre prezența celor trei pisici din clanul vecin.

Labă de Ceață și cei doi ucenici ședeau la poalele Pietrei Mari, alături de Dungă Cenușie și de Blană Fumurie. Stea de Foc a constatat cu bucurie că se mai întremaseră un pic, ca și cum energia începuse să le revină, după o masă bună și după

îngrijirile pisicii-vraci.

Labă Neagră plecase la răsărit, cu urechea rănită înfășurată în pânză de păianjen și cu o sclipire deosebită în ochi, amintindu-și de lupta de pe pietrele de trecere.

— E incredibil cum mi-am amintit antrenamentul, a mieunat el către Stea de Foc. Se pare că n-am uitat mișcările de luptă.

— Ai fost grozav, a tors Stea de Foc. Ești un adevărat prieten al Clanului Tunetului.

— Acum că Stea de Tigru e tot mai puternic, clanul are nevoie de cât mai mulți prieteni, a mieunat serios motanul singuratic.

Labă Neagră mai petrecuse câteva momente lângă mormântul lui Stea Albastră și apoi pornise spre ferma lui de lângă Pietrele Înalte. Stea de Foc se întreba dacă va mai avea nevoie de ajutorul lui. Era nevoie ca inamicii lui Stea de Tigru să-și unească forțele pentru a-l goni din pădure. Însă Stea de Foc știa că cea din urmă confruntare urma să aibă loc între el și liderul Clanului Tigrilor.

A așteptat ca toate pisicile să se așeze în jurul Pietrei Mari, iar apoi a început să vorbească.

— Ați aflat cu toții că Dungă Cenușie, Labă Neagră și cu mine am fost azi-noapte pe teritoriul Clanului Râului.

A descris apoi Muntele de Oase și mormanele de pradă putrezită ce se întindeau de-a lungul luminișului, le-a explicat cum Stea de Tigru alimenta ura războinicilor săi față de corcituri – pisicile ai căror părinți făceau parte din clanuri diferite. I-a tremurat vocea când le-a povestit despre uciderea lui Blană de Piatră, iar pisicile de sub el s-au cutremurat și s-au lipit de pământ, copleșite de milă și de spaimă.

— Atunci de ce nu atacăm chiar acum Clanul Umbrelor? De ce nu ne răzbunăm? a mârâit Blană Pământie.

— Fiindcă nu este atât de simplu, i-a răspuns liderul. Nu putem câștiga dacă luptăm doar noi împotriva celor două clanuri unite.

— Putem să încercăm, a răspuns Coadă de Nor sărind în picioare.

— Și unde vom ataca? a întrebat Stea de Foc. În tabăra Clanului Râului sunt războinici din ambele clanuri și nu cred că Stea de Tigru a lăsat tabăra Clanului Umbrelor fără apărare. Sunt de acord cu voi. Nu suport ce face Stea de Tigru și mi-e teamă de ce-ar putea face în viitor. Aș vrea să știu ce dorește Clanul Stelelor să facem, însă până acum nu am primit niciun semn. Blană Fumurie, ție ți-au vorbit spiritele?

Pisica-vraci a ridicat privirea spre el.

— Nu, deocamdată nu.

Zvâcnind nervos din urechi, Coadă de Nor s-a așezat la loc, iar Inimă Luminoasă s-a frecat ușor de umărul lui, ca să-l calmeze.

În acest moment de răgaz, liderul s-a întrebat dacă era bine să spună că nu primise niciun semn. Avusese viziunea din râu, imaginea sa cu coama de leu. S-a gândit din nou la profeția lui Stea Albastră, care-i spusese că cele patru vor deveni două, că leul și tigrul se vor întâlni în luptă. Dintr-odată, Stea de Foc i-a înțeles semnificația; revelația a sosit ca o rază de soare ce trecea printre ramurile copacilor. Cele patru *clanuri* aveau să devină două; oare asta însemna că pisicile din Clanul Tunetului ar fi trebuit să se unească cu cele din Clanul Vântului?

— Mai suntem și noi aici, Stea de Foc! i-a întrerupt gândurile Blană Pământie.

Stea de Foc a tresărit.

— Scuze. V-am chemat aici pentru a le ura bun venit celor trei pisici din Clanul Râului pe care le-am salvat. Îi cunoașteți cu toții pe Labă de Ceață și pe puii lui Dungă Cenușie, Labă de Pană și Labă de Furtună. Eu sunt de părere c-ar trebui să le oferim adăpost în Clanul Tunetului, până când se vor putea întoarce acasă în siguranță.

În rândul pisicilor au izbucnit valuri de murmure. Cele mai

multe erau de acord cu el, dar câteva pisici păreau să aibă îndoieli.

Coadă Lungă a fost primul care a ridicat problema:

— Foarte bine, Stea de Foc. Îmi pare rău pentru greutățile prin care au trecut, dar ce vor mânca dacă rămân la noi? Suntem în toiul anotimpului rece. E destul de greu să găsim mâncare și pentru noi.

— Vânez eu pentru ei! a sărit Dungă Cenușie, întorcându-se spre tovarășii lui de clan. Prind eu pradă atât pentru cei trei, cât și pentru alte pisici din clan.

— Nu suntem neajutorați, să știți, a intervenit Labă de Ceață. Lăsați-ne o zi sau două să ne întremăm și vom putea vâna și pentru noi, și pentru voi.

Blană de Șoarece s-a ridicat în picioare și s-a adresat direct lui Stea de Foc:

— Nu e vorba de cine va vâna. E o iarnă mai grea decât altele, după ce pădurea a fost distrusă de foc. Suntem cu toții înfometați și trebuie să fim în forță, ca să putem lupta împotriva Clanului Tigrilor. Eu cred că ar trebui să se întoarcă la ei acasă.

Furtună de Nisip a sărit în picioare înainte ca liderul să fi apucat să răspundă.

— Nu se pot întoarce acasă, a subliniat ea. Tu n-ai auzit? Dacă se întorc, vor fi uciși, ca Blană de Piatră.

— Vrei să se spună că cei din Clanul Tunetului au trimis trei pisici la moarte sigură? a adăugat Blană de Ferigă.

Blană de Șoarece și-a privit labele, cu blana înfiorată de supărare.

— Ar mai trebui spus, a mieunat calm Vifor Alb, că toate trei pisicile fac parte, pe jumătate, din Clanul Tunetului. Au dreptul să ne ceară ajutorul.

De sus, de pe Piatra Mare, Stea de Foc a văzut o undă de șoc trecând printre pisicile lui; s-au întors spre Labă de Ceață, care ședea în mijlocul lor ca o fantomă a fostei lor conducătoare.

Amintindu-și cu câtă dușmănie reacționaseră unele dintre ele, atunci când Labă de Ceață și Blană de Piatră își luaseră rămas-bun de la Stea Albastră, Stea de Foc și-a dat seama că Vifor Alb risca mult pomenind acest lucru.

Însă de data asta nicio pisică nu a mai fost dușmănoasă. Până și Blană de Șoarece și Coadă Lungă au păstrat tăcerea. Povestea despre ceea ce se petrecuse la poalele Muntelui de Oase le câștigase compasiunea. Războinicii s-au destins, șocul s-a domolit, iar din rândul pisicilor au răsunat șoapte aprobatoare față de vorbele lui Vifor Alb.

Stea de Foc a coborât privirea spre pisicile din Clanul Râului ce așteptau la poalele Pietrei Mari, alături de Dungă Cenușie și de Blană Fumurie.

— Bun venit în Clanul Tunetului.

Labă de Ceață a plecat capul recunoscătoare.

— Îți mulțumim, Stea de Foc. Nu vom uita niciodată gestul vostru.

— Este decizia corectă, a mieunat motanul. Sper doar că în curând vă veți reveni complet.

— Își vor reveni, Stea de Foc, i-a răspuns Blană Fumurie. Au nevoie doar de mâncare bună și de un culcuș cald.

— Da, în groapa aia oribilă nu era niciun fel de așternut, s-a agitat Labă de Pană, cu ochii mari și triști.

— Nu te mai gândi la asta, a îndemnat-o Labă de Ceață, lingând-o consolator. Ai grijă doar să te faci bine. Trebuie să reluăm antrenamentele imediat ce o să fii din nou în putere.

Stea de Foc și-a amintit că pisica îi era mentor lui Labă de Pană. Se întreba dacă îi va fi dificil să-și antreneze ucenica pe un teritoriu necunoscut, însă Dungă Cenușie i-a întrerupt gândurile.

— Blană de Piatră îi era mentor lui Labă de Furtună, așa că acum trebuie să găsim pe altcineva. E în regulă dacă îl antrenez chiar eu?

— Bună idee, a mieunat Stea de Foc, fiind răsplătit cu

sclipirea de bucurie și mândrie din ochii prietenului său. O să ținem ceremonia chiar acum.

Nu știa sigur dacă era necesar să o facă, având în vedere că Labă de Furtună nu era, de fapt, membru al Clanului Tunetului. Dar își dorea nespus să intre în legătură cu Clanul Stelelor prin intermediul vechilor și familiarelor ritualuri.

Sărind de pe Piatra Mare, i-a făcut semn din coadă lui Labă de Furtună. Micul motan a venit în fața lui, cu labele încă tremurânde, dar cu capul sus.

— Labă de Furtună, tu ți-ai început deja ucenicia. Blană de Piatră a fost un mentor nobil, iar Clanul Tunetului îi jelește moartea.

Întorcându-se spre Dungă Cenușie, a continuat:

— Dungă Cenușie, tu vei continua antrenamentele lui Labă de Furtună. Ai suflet de războinic și știu că îl vei învăța pe acest ucenic tot ce știi.

Dungă Cenușie a dat solemn din cap și s-a îndreptat spre fiul său, lipindu-și botul de al lui. Stea de Foc a surprins privirea lui Blană de Ferigă. Tânărul motan era încântat că fostul său mentor avea din nou un ucenic.

Stea de Foc a încheiat adunarea. Privind în jur, a zărit-o pe Furtună de Nisip în apropiere.

— Furtună de Nisip, aș vrea să-ți cer o favoare.

— Ce anume? l-a întrebat pisica ridicând privirea mirată spre el.

— E în legătură cu Labă de Ceață. O să-i fie greu s-o pregătească pe Labă de Pană aici. Nu știe unde sunt terenurile pentru antrenament, unde sunt pericolele sau unde se găsește prada cea mai bună.

A ezitat, nefiind sigur dacă ceea ce voia să-i propună era o idee bună. Nu trecuse mult timp de când îl alesese pe Blană de Ferigă drept mentor pentru Labă Roșcată, iar Furtună de Nisip fusese profund jignită că o trecuse cu vederea. Se putea simți

ofensată și de ideea cea nouă.

— Așa… a mieunat Furtună de Nisip.

— Voiam să te întreb dacă ai vrea să o ajuți pe Labă de Ceață cu antrenamentele lui Labă de Pană. Nimeni n-ar putea s-o ajute ca tine.

Pisica l-a privit lung, măsurându-l de sus până jos.

— Crezi că gata, m-ai păcălit dacă mă flatezi un pic?

— N-am…

Furtună de Nisip a tors amuzată.

— Ei bine, e posibil să mă păcălești. Sigur c-o s-o ajut, gheomotoc prostovan de blană. Merg chiar acum să stau de vorbă cu ea.

Stea de Foc s-a simțit ușurat.

— Mulțumesc, Furtună de Nisip.

L-a întrerupt un strigăt disperat. Pisicile din luminiș s-au întors să privească spre intrare. Stea de Foc nu vedea ce le alarmase, însă a simțit miros de sânge precum și mirosul unei pisici străine.

Croindu-și drum printre războinici, Stea de Foc a ajuns la intrare. Din tunel ieșea șchiopătând o pisică rănită atât de grav, încât era de nerecunoscut. Avea o tăietură adâncă pe coapsă și îi șiroia sângele. Blana îi era murdară de pământ și de nisip, iar un ochi îl ținea închis.

Apoi Stea de Foc a recunoscut blana pestriță, închisă la culoare, de sub stratul de mizerie, și a reușit să distingă mirosul Clanului Vântului. Nou-venitul era Gheară de Nămol, care abia se mai ținea pe picioare, sfârșit de durere și epuizare.

— Gheară de Nămol! a exclamat Stea de Foc. Ce s-a întâmplat?

Războinicul rănit s-a împleticit spre el.

— Trebuie să ne ajuți, Stea de Foc, a gemut el. Clanul Tigrilor ne atacă tabăra.

CAPITOLUL 19

Stea de Foc urca în salturi panta ce ducea spre teritoriul Clanului Vântului, dinspre Patru Stejari. În spatele lui venea o patrulă de războinici: Dungă Cenușie, Blană de Ferigă, Furtună de Nisip, Coadă de Nor și Blană Pământie, împreună cu ucenicul lui, Labă de Cenușă. Nu îndrăznise să ia cu el mai mulți războinici. Îl lăsase pe Vifor Alb responsabil în tabără, iar toți ceilalți războinici stăteau de pază acolo, în caz că Stea de Tigru avea de gând să-i atace și pe ei.

Labele lui smulgeau bucățele de pământ cu iarbă în timp ce gonea spre tabăra Clanului Vântului. O adiere rece i-a lipit blana de trup, aducând un miros vag al Clanului Umbrelor. Cu toate că știa că era încă departe, i se părea că auzea strigăte, războinicii lui Stea de Tigru atacând prin surprindere pisicile din Clanul Vântului.

— O să ajungem prea târziu, a gâfâit lângă el Dungă Cenușie. Cât i-o fi luat lui Gheară de Nămol să ajungă la noi, rănit în halul ăla?

Stea de Foc nu și-a irosit suflarea răspunzând. Știa că Dungă Cenușie avea dreptate. Nu era pentru prima oară când pisicile din Clanul Tunetului dădeau fuga să salveze Clanul Vântului din fața unei alianțe între Clanul Umbrelor și Clanul Râului. Însă data trecută știuseră mai din timp și reușiseră să respingă atacul. De data asta, era posibil ca lupta să fie deja încheiată până la

sosirea lor, dar Stea de Foc știa că trebuia să încerce. Codul războinicilor, prietenia lui cu pisicile din Clanul Vântului, precum și faptul că avea nevoie să se alieze cu ei pentru a se opune Clanului Tigrilor – toate astea îl forțau să-și conducă războinicii în operațiunea de salvare.

Pe măsură ce se apropiau, mirosul Clanului Umbrelor s-a combinat cu o adiere vagă a mirosului Clanului Râului, creând un miros nou, iar Stea de Foc și-a dat seama că îi era caracteristic noului clan. Erau suficient de aproape încât să fi putut auzi strigătele luptei, însă tăcerea din jur îi strângea inima ca într-o gheară de gheață. Probabil că bătălia se terminase. A încetinit pasul, urcând alături de patrula sa ultimul povârniș ce ducea spre tabără. Simțea în pântec freamătul groazei, gândindu-se la ce avea să găsească acolo.

Stea de Foc s-a strecurat în tăcere până sus, de unde putea vedea în tabără. În aer se simțea mirosul puternic al Clanului Vântului, precum și miasma sângelui și a spaimei. Un țipăt sfâșietor a rupt tăcerea chiar în clipa în care motanul a ajuns sus și a văzut ce făcuse Stea de Tigru.

Vâlceaua în care își aveau tabăra pisicile din Clanul Vântului era mărginită de tufișuri de orz sălbatic. Pe ramurile subțiri încă se mai zăreau câteva flori gălbui. Dincolo de ele, în mijlocul taberei, Stea de Foc vedea un grup de pisici înghesuite laolaltă, nemișcate. În timp ce le privea, o regină pestriță a ridicat capul și a mai scos un țipăt sfâșietor.

— Floarea Zorilor! a exclamat Stea de Foc.

Făcând semn din coadă ca războinicii să-l urmeze, a coborât în fugă printre tufișuri și a intrat în tabără. Când a pășit în vâlcea, în fața lui a apărut liderul, Stea Înaltă. Blana alb-neagră a bătrânului motan era jerpelită și acoperită de praf, iar coada lui lungă atârna pleoștită; era epuizat.

— Stea de Foc! l-a întâmpinat el cu vocea înăsprită de durere. Știam că ai să vii.

— Am ajuns prea târziu. Iartă-mă!

Liderul Clanului Vântului a clătinat din cap, deznădăjduit.

— Ai făcut ce-ai putut.

S-a întors spre pisicile ce stăteau ghemuite la pământ, prea șocate sau rănite prea grav ca să se mai poată mișca.

— Uite ce a făcut Stea de Tigru.

— Spune-ne ce s-a întâmplat, l-a îndemnat Dungă Cenușie.

Stea Înaltă a zvâcnit din urechi.

— Vedeți și voi. Stea de Tigru și războinicii lui ne-au atacat pe furiș… Nu ne-am așteptat și, oricum, erau mult prea mulți ca să le ținem piept.

Stea de Foc a pășit înainte, cu inima strânsă de durere. Niciunul dintre războinicii Clanului Vântului nu scăpase teafăr. Șchiopul, secundul, zăcea nemișcat, cu o tăietură pe pulpă, din care curgea sângele; lângă el zăcea Izvor Iute, o pisică a cărei blană cenușie era făcută ferfeniță, atârnându-i în zdrențe pe umeri. Ochii lor priveau în gol, ca și cum nu le venea să creadă ce se întâmplase.

Nici lui Stea de Foc nu-i venea să creadă. Fusese un atac cu totul nejustificat. La ultima Adunare nu lansaseră niciun fel de avertisment. Stea de Tigru nu dobândise vreo fărâmă de teritoriu pentru clanul lui. Singurul scop al acestui atac fusese de a înspăimânta pisicile din Clanul Vântului.

— Hei, Stea de Foc!

O voce slăbită a răsunat din spatele lui, iar când s-a întors, Stea de Foc l-a zărit pe Mustăcioară, vechiul lui prieten. Războinicul maroniu zăcea într-o rână, cu răni adânci în beregată și în umăr. Față de Copac, pisica-vraci a clanului Vântului, îi apăsa pânză de păianjen pe răni, dar sângele țâșnea, curgând ca un pârâu leneș.

— Mustăcioară… a șoptit Stea de Foc, neștiind ce să spună.

În ochii motanului se citea o durere înfiorătoare.

— Nu-i așa de rău cum pare, a încercat el să glumească,

gemând. Să vezi cum arată motanul cu care m-am bătut.

— Aș fi vrut să ajung la timp, a mieunat Stea de Foc.

— Și eu aș fi vrut. Uită-te acolo.

Războinicul rănit a încercat să întoarcă capul, iar Față de Copac s-a răstit:

— Stai locului!

Stea de Foc i-a urmărit privirea. Floarea Zorilor, regina pestriță care țipase mai devreme, stătea ghemuită deasupra trupului neînsuflețit al unei alte pisici. Un trup mic, cu blana alb-roșcată smulsă.

— Nu… a murmurat Stea de Foc, simțind că se sufocă. Nu Labă de Orz!

— Stea de Tigru l-a ucis, a rostit Mustăcioară cu vocea gâlgâind de furie. L-a țintuit la pământ în mijlocul taberei, înconjurat de războinicii lui, ca să nu putem ajunge la el și să-l oprim. A zis… a zis că-l omoară ca să ne arate la ce să ne așteptăm dacă refuzăm să intrăm în clanul lui.

Stea de Foc a închis ochii. Nu putea să mai privească scena însângerată din fața lui, dar în gând îi zăbovea imaginea uriașului lider al Clanului Tigrilor, ținându-l la pământ pe ucenicul neajutorat, în timp ce amenința războinicii din Clanul Vântului. S-a cutremurat. Și-a amintit de zilele în care el și Dungă Cenușie porniseră la drum pentru a găsi Clanul Vântului și a-l aduce acasă, după ce Clanul Umbrelor îl gonise de pe propriul teritoriu. Stea de Foc îl cărase pe Labă de Orz, pe atunci un pui, când traversaseră Calea Tunetului.

Toate astea erau acum în zadar din cauza lui Stea de Tigru. Motanul se întreba dacă liderul Clanului Tigrilor îl alesese intenționat pe Labă de Orz fiindcă știa de legătura specială dintre ei.

Deschizând ochii, a plecat de lângă Mustăcioară și a mers încet lângă Floarea Zorilor, atingându-i umărul cu nasul, pentru a-i atrage atenția.

Pisica a ridicat privirea. Ochii ei frumoși erau acum împăienjeniți de suferință.

— Stea de Foc, a murmurat ea. Nu am crezut niciodată că pentru asta mi-ai salvat fiul. Ce are cu noi Clanul Stelelor?

Stea de Foc s-a așezat lângă ea, lipindu-se de blana pisicii ca să o consoleze, și a atins cu botul trupul lui Labă de Orz.

— Putea să ajungă un războinic grozav, a șoptit el.

A auzit pașii unei pisici. A ridicat privirea și l-a văzut pe Dungă Cenușie. Acesta a plecat capul, atingând și el blana lui Labă de Orz, iar apoi a mieunat câteva cuvinte de consolare către Floarea Zorilor.

— Stea de Foc, ce vrei să facem? a întrebat el ridicând din nou capul. Nu putem să îi lăsăm așa.

Stea de Foc a mai lins o dată, cu blândețe, urechea lui Floarea Zorilor, apoi s-a ridicat și a pornit alături de prietenul său.

— Ia două sau trei pisici și mergeți să patrulați, a ordonat el. Luați cu voi și unul sau doi războinici din Clanul Vântului, dacă pot merge. Ei își știu mai bine granițele. Verifică să nu mai fie prin preajmă nicio pisică din Clanul Tigrilor. Dacă dai peste vreuna, știi ce ai de făcut: gonește-o sau ucide-o, dacă trebuie. Și aduceți cât de multă pradă puteți. Pisicile din Clanul Vântului trebuie să se hrănească, iar acum nu pot vâna singure.

— Da, a mieunat Dungă Cenușie.

I-a strigat pe Furtună de Nisip, Coadă de Nor și Blană Pământie, iar apoi i-a cerut lui Stea Înaltă permisiunea de a-i patrula teritoriul. Liderul a acceptat recunoscător și i-a ordonat lui Labă Palmată, care scăpase doar cu câteva zgârieturi și smocuri de blană smulse, să meargă cu ei și să le arate cele mai bune locuri pentru vânătoare.

— Trebuie să stăm neapărat de vorbă, a mieunat liderul Clanului Vântului. Stea de Tigru a lăsat un mesaj important pentru tine.

Stea de Foc a ciulit urechile.

— Un mesaj?

— Vrea să ne întâlnim amândoi cu el, mâine la prânz, la Patru Stejari. A spus că s-a săturat să aștepte, că vrea să hotărâm dacă intrăm în Clanul Tigrilor sau nu… Și ne-a arătat ce o să ne facă dacă refuzăm.

A dat din coadă spre războinicii răniți și spre trupul nemișcat al ucenicului ucis; acest gest era suficient pentru a-i simți durerea nețărmurită.

Stea de Foc l-a privit lung, iar cei doi lideri s-au înțeles fără cuvinte.

— Mai bine mor decât să intru în clanul lui Stea de Tigru, a rostit Stea de Foc în cele din urmă.

— Și eu la fel, a rostit și Stea Înaltă. Mă bucur că ai spus asta. Stea Albastră a avut dreptate în legătură cu tine. Multe pisici au fost de părere că erai prea tânăr și prea lipsit de experiență, atunci când te-a ales ca secund, însă acum demonstrezi ce fel de lider ești. Pisicile din pădure au nevoie de tine.

Stea de Foc a plecat capul, emoționat de laudele neașteptate.

— Așadar… ne întâlnim mâine la Patru Stejari, a mieunat el.

Stea Înaltă a încuviințat din cap cu o expresie gravă.

— Ascultă-mi sfatul, Stea de Foc: adu niște războinici cu tine. Nu cred că Stea de Tigru ne va lăsa să scăpăm atât de ușor după ce îl vom refuza.

Stea de Foc s-a cutremurat până în vârful cozii. Își dădea seama că bătrânul motan avea dreptate.

— Atunci, dacă va trebui să luptăm, luptăm împreună?

— Împreună, i-a promis Stea Înaltă. Clanurile noastre se vor înfrăți, pornind ca un leu să lupte împotriva tigrului care ne pune în pericol pădurea.

Stea de Foc l-a privit uluit. Bătrânul lider nu avea de unde să știe de profeția lui Stea Albastră și nici despre viziunea avută de Stea de Foc lângă râu. Și, cu toate astea, rostise ca un ecou cuvintele profeției: „Cele patru vor deveni două; leul și tigrul se

vor întâlni în luptă“. Oare îi vorbise și lui Clanul Stelelor? Stea de Foc știa că celălalt lider nu-i putea spune – ce se petrecea între un șef de clan și spiritele strămoșilor trebuia să rămână secret. Însă vorbele lui îi amintiseră lui Stea de Foc că porneau împreună la luptă, susținuți de puterea celor două clanuri.

Privind lung spre bătrânul și nobilul motan, Stea de Foc a mieunat:

— Jur pe spiritele strămoșilor, clanul meu are să-i fie tovarăș clanului tău, luptând împreună împotriva răului ce ne amenință.

— Și eu jur, i-a răspuns solemn Stea Înaltă.

Stea de Foc a ridicat capul, adulmecând aerul ce încă purta un miros vag al pisicilor care dăduseră atacul. Știa că legământul acesta avea să le curgă prin vene asemenea unui foc înghețat, până ce Stea de Tigru era gonit din pădure… sau până ce ei doi își pierdeau și cea de-a noua viață luptând împotriva lui.

CAPITOLUL 20

Soarele începuse să apună deasupra râului, transformându-l într-un fluviu de flăcări și încălzind plăcut blana lui Stea de Foc. Stătea în vârful Pietrelor Însorite, privind spre teritoriul Clanului Râului.

— Mă întreb ce va aduce ziua de mâine, a murmurat el.

Lângă el, Furtună de Nisip a clătinat din cap, răspunzându-i nu prin cuvinte, ci lipindu-și trupul călduț de al lui. După ce se întorseseră din tabăra Clanului Vântului, Stea de Foc o rugase să meargă cu el în patrulă. Simțise nevoia să se izoleze pentru o vreme de restul clanului – voia să se pregătească pentru întâlnirea cu Stea de Tigru. Însă nu-și dorea să fie complet singur, iar prezența lui Furtună de Nisip îl alina.

Au trecut pe lângă Pietrele Șerpilor și au luat-o de-a lungul Căii Tunetului până la granița cu Clanul Umbrelor pentru a reîmprospăta marcajele de miros, tocmai până la Patru Stejari, apoi s-au întors pe lângă granița cu Clanul Râului.

N-au găsit nici urmă de intruși din Clanul Tigrilor. Granițele erau în siguranță, dar Stea de Foc știa că dacă s-ar fi ajuns la război, s-ar fi luptat pentru lucruri mult mai importante decât niște simple granițe. Avea să fie punctul culminant al conflictului său cu Stea de Tigru, care începuse chiar în clipa în care motanul portocaliu pusese laba în pădure.

Stea de Foc a zăbovit pe stânci, savurând bucuria pe care i-o

aducea prezența lui Furtună de Nisip.

— Stea de Tigru e hotărât să ajungă conducătorul întregii păduri, a mieunat el. Trebuie să ne așteptăm la o luptă.

— Iar pisicile din Clanul Tunetului vor purta pe umeri cea mai mare parte din greutatea bătăliei, a mieunat Furtună de Nisip. După ziua de azi, cu câți războinici ar mai putea contribui Clanul Vântului?

Vocea ei era tulburată, însă Stea de Foc știa că, indiferent de contribuția Clanului Vântului, toate pisicile din Clanul Tunetului aveau să lupte alături de el cu tot curajul de care puteau da dovadă.

Lumina ca de foc începea să se stingă. Motanul și-a întors privirea spre pădurea lui mult iubită. Pe cerul violet strălucea o singură stea.

„Tu ești, Stea Albastră?“, a întrebat în gând Stea de Foc. „Mai veghezi asupra noastră?“

Spera din tot sufletul că fosta lui lideră încă veghea asupra clanului pe care îl iubise atât de mult. Dacă supraviețuiau întâlnirii de a doua zi cu Stea de Tigru și reușeau să-și păstreze libertatea, în ciuda setei lui de putere, era doar pentru că spiritele din Clanul Stelelor știau că în pădure era nevoie de patru clanuri.

Totul împrejur era tăcut și nemișcat. Nu se simțea nicio briză care să le răvășească blana, nu se auzea zgomotul prăzii mișunând printre pietre. Stea de Foc avea impresia că întreaga pădure își ținea respirația, așteptând ziua următoare.

— Te iubesc, Furtună de Nisip, a șoptit el, lipindu-și botul de blana ei.

Pisica s-a întors să-l privească, iar ochii ei verzui străluceau.

— Și eu te iubesc. Și sunt sigură că mâine ai să ne scoți la liman, orice s-ar întâmpla.

Lui Stea de Foc i-ar fi plăcut să fie la fel de sigur, dar s-a lăsat alinat de încrederea ei.

— Trebuie să mergem să ne odihnim, a mieunat el.

Deja se lăsase răcoarea nopții când au ajuns în râpă. Bruma apăruse pe iarbă și poleia pietrele. Când a ieșit din tunelul de orz sălbatic, Stea de Foc a zărit o siluetă albă desprinzându-se din întuneric.

— Începusem să-mi fac griji în legătură cu voi, a mieunat Vifor Alb. Mă temeam să nu fi dat de vreun necaz.

— Nu, suntem bine, i-a răspuns Stea de Foc. Nici șoarecii nu se mișcă pe-afară.

— Păcat, nu ne-ar fi stricat un șoarece-doi.

Secundul i-a dat repede raportul despre patrulele pe care le trimisese în afara taberei și despre pisicile ce stăteau de pază înăuntru.

— Tu mergi să te odihnești, a încheiat el. Mâine va fi o zi grea.

— Așa fac, mulțumesc, Vifor Alb.

Războinicul alb a dispărut din nou în umbre, adăugând:

— Mă duc să verific santinelele.

— Nu ai fi putut alege un secund mai bun, a rostit Furtună de Nisip când motanul nu-i mai putea auzi.

— Așa e. Nu știu ce m-aș face fără el.

Pisica l-a privit lung, cu ochii plini de tristețe și de înțelepciune.

— S-ar putea să afli mâine, a mieunat ea. Îl poți pierde pe el… sau pe oricare dintre ceilalți războinici. Dacă Stea de Tigru provoacă o bătălie, vor muri multe pisici, Stea de Foc.

— Știu.

Însă până în clipa aceea nu se gândise cu adevărat la ce însemna asta. Unele dintre pisicile ce dormeau liniștite în cuiburi, prieteni pe care îi iubea, războinici în care avea încredere, aveau să piară. Indiferent dacă ieșeau învinși sau învingători, exista posibilitatea ca unii dintre războinicii pe care Stea de Foc îi conducea în luptă să nu se mai întoarcă acasă. Aveau să moară pentru că așa le poruncea el. L-a zguduit un fior

de tristețe, atât de adânc și de dureros, încât aproape că a strigat.

— Știu, a repetat el în cele din urmă. Dar ce pot să fac?

— Poți să mergi înainte, i-a răspuns Furtună de Nisip cu vocea ei blândă. Tu ești conducătorul nostru, Stea de Foc. Trebuie să-ți faci datoria. Și o faci cu măreție.

Emoționat, Stea de Foc n-a știut ce să-i răspundă, iar pisica și-a lipit botul de al lui.

— Ar trebui să mă odihnesc un pic, a murmurat ea.

— Nu, stai.

Stea de Foc nu suporta gândul de a dormi singur în vizuina rece de sub Piatra Mare, unde-l așteptau doar umbrele.

— Nu vreau să fiu singur în noaptea asta. Vino să dormi în vizuina mea.

Pisica a plecat capul.

— Bine, dacă asta îți dorești.

Stea de Foc a lins-o repede pe ureche și a pornit pe partea cealaltă a luminișului. Cu toate că perdeaua de licheni de la intrarea în vizuină nu se refăcuse complet în urma focului, interiorul bârlogului era scăldat în întuneric.

Stea de Foc și-a dat seama, după miros, că unul dintre ucenici îi lăsase niște pradă și abia atunci și-a adus aminte cât îi era de foame. El și Furtună de Nisip s-au așezat unul lângă altul și au hăpăit cu poftă iepurele.

— Tare bine a picat, a tors Furtună de Nisip, întinzându-și labele din față și arcuindu-și spinarea cu o mișcare voluptuoasă; apoi a căscat. Cred c-aș putea să dorm o lună întreagă.

Stea de Foc și-a așezat așternutul ca să-i facă pisicii un cuib confortabil, iar ea s-a încolăcit înăuntru și a închis ochii.

— Noapte bună, Stea de Foc, a rostit șoptit pisica somnoroasă.

Stea de Foc și-a lipit botul de blana ei.

— Noapte bună.

În curând, respirația ei ușoară, regulată, i-a dat de știre că adormise. Deși era teribil de obosit, Stea de Foc nu se simțea

pregătit să se culce lângă ea. A mai stat o vreme treaz, privind cum răsărea luna, revărsându-și lumina palidă prin intrarea vizuinii și poleind blana lui Furtună de Nisip într-o strălucire de argint. Era atât de frumoasă, se gândea Stea de Foc, și îi era atât de dragă. Însă a doua zi putea să moară.

„Asta înseamnă să fii lider“, a realizat el. Nu știa dacă putea îndura o asemenea durere, chiar dacă la sosirea răsăritului își asuma povara pe care Clanul Stelelor i-o așezase pe umeri.

„Vă rog, spirite ale Clanului Stelelor, ajutați-mă să port această povară cu bine“, și-a spus el așezându-se în mușchi, lângă Furtună de Nisip. Alinat de căldura trupului ei, s-a lăsat furat de somn.

CAPITOLUL 21

Când s-a trezit Stea de Foc, dușumeaua vizuinii era scăldată în lumina palidă a răsăritului. Lângă el, Furtună de Nisip încă dormea, mișcând ușor cu răsuflarea firicele de mușchi. Având grijă să nu o trezească, Stea de Foc s-a ridicat, s-a întins și a ieșit în aerul rece al dimineții.

Luminișul era pustiu, însă aproape imediat a apărut și Vifor Alb, ieșind din vizuina războinicilor.

— Am trimis patrula de la răsărit, i-a raportat el. Blană de Ferigă, Blană de Șoarece și Dungă Cenușie. Le-am spus să verifice repede granița cu Clanul Umbrelor și să vină să ne dea raportul.

— Bun, a mieunat Stea de Foc. Stea de Tigru ar fi în stare să stabilească o întâlnire la Patru Stejari și pe urmă să atace în altă parte. De-asta te las la cârma taberei și vreau să rămână aici cât de mulți războinici se poate.

— Ia cu tine câți războinici îți trebuie, a ordonat Vifor Alb. Noi ne descurcăm. Tânăra Inimă Luminoasă a devenit o războinică bună de când a început antrenamentele cu Coadă de Nor. Iar bătrânii pot și ei să ridice câte o gheară dacă e nevoie.

— Sigur va fi nevoie până să încheiem conflictul ăsta, a prevestit Stea de Foc. Mulțumesc, Vifor Alb. Știu că pot să mă bazez pe tine.

Războinicul alb a încuviințat din cap și a dispărut înapoi în vizuină.

Stea de Foc l-a privit cum se îndepărta și apoi a pornit spre tunelul de ferigi ce ducea spre vizuina lui Blană Fumurie.

Când a ajuns lângă bârlogul pisicii-vraci, i-a auzit vocea domoală prin crăpătura stâncii:

— Fructe de ienupăr, frunze de gălbenele, semințe de mac…

Privind înăuntru, Stea de Foc a văzut că micuța pisică cenușie verifica rezervele de ierburi vindecătoare, aranjate de-a lungul peretelui vizuinii.

— Salut, Blană Fumurie, a mieunat el. E totul în ordine pe aici?

Pisica-vraci s-a întors spre el cu o expresie serioasă întipărită pe chip, în ochii ei albaștri.

— Pe cât de în regulă se poate.

— Chiar crezi că va avea loc o bătălie? a mai întrebat-o Stea de Foc. Ți-a spus ceva Clanul Stelelor?

Blană Fumurie a venit lângă el, la intrarea în bârlog.

— Nu, nu mi-au spus nimic, dar bunul-simț îmi spune că va avea loc o luptă, Stea de Foc. N-am nevoie de un semn de la Clanul Stelelor ca să-mi dau seama de asta.

Avea dreptate, motanul era conștient, însă cuvintele pisicii tot l-au cutremurat. Urma să aibă loc o întâlnire atât de importantă și de ce nu primiseră niciun semn de la Clanul Stelelor? Oare străbunii lor războinici îi părăsiseră tocmai când aveau cea mai mare nevoie de ei? Tardiv, Stea de Foc s-a întrebat dacă nu trebuia să fi mers la Pietrele Înalte, pentru a împărtăși cu Clanul Stelelor ritualul spălării.

— Tu știi de ce nu ne spune nimic Clanul Stelelor? a întrebat-o el cu voce tare pe Blană Fumurie.

Pisica-vraci a clătinat din cap.

— Dar știu altceva, a rostit ea ca și cum i-ar fi citit gândurile. Clanul Stelelor nu ne-a uitat. Au hotărât cu mult timp în urmă că în pădure trebuie să fie patru clanuri, așa că nu vor sta degeaba în timp ce Stea de Tigru schimbă totul.

Stea de Foc îi mulțumea și se pregătea de plecare pentru a-și aduna războinicii, dorindu-și să fi avut și el încrederea ei.

Bătea un vânt rece când Stea de Foc și-a condus războinicii în susul luminișului spre Patru Stejari, vălurind iarba și purtând mirosul multor pisici. Fiecare rafală aducea înțepătura ploii, iar norii se împingeau unii pe alții.

În vârful povârnișului, Stea de Foc s-a oprit, ascunzându-se la adăpostul tufișurilor pentru a se uita în vâlcea. Aproape în aceeași secundă, Coadă de Nor s-a înființat lângă el.

— De ce stăm degeaba? a întrebat el. Hai să ne facem treaba.

— Doar după ce văd ce se întâmplă acolo, i-a răspuns Stea de Foc. N-avem de unde să știm, poate să fie o ambuscadă, a rostit el și s-a întors spre războinici, continuând în așa fel încât să-l audă toți: știți de ce ne aflăm aici. Stea de Tigru vrea să ne alăturăm clanului lui și nu acceptă un refuz. Îmi place să cred că putem ieși din situația asta fără o luptă, însă nu am certitudinea asta.

Coadă de Nor i-a făcut semn ușor cu coada pe umăr, arătând apoi spre partea opusă a vâlcelei. Întorcându-se, Stea de Foc a văzut că se apropia Stea Înaltă, însoțit de războinicii lui.

— Bun, a venit Clanul Vântului, a mieunat el. Să mergem să-i întâmpinăm.

Stea de Foc a pornit primul de-a lungul marginii vâlcelei până ce a ajuns față în față cu bătrânul motan.

Liderul Clanului Vântului l-a salutat, aplecându-și ușor capul.

— Iată-ne împreună, Stea de Foc. Este o zi tristă pentru pădure.

— Într-adevăr, a răspuns motanul. Dar clanurile noastre vor susține codul războinicilor, orice s-ar întâmpla.

A fost surprins văzând câți războinici îl însoțiseră pe Stea Înaltă. Amintindu-și cât de grav rănite și de demoralizate erau pisicile din Clanul Vântului, cu doar o zi înainte, se așteptase ca un grup foarte mic să participe la întâlnirea de la Patru Stejari.

Însă trebuie să fi fost acolo aproape toți războinicii. Încă li se vedeau cicatricele în urma bătăliei, dar aveau ochii strălucitori și plini de hotărâre. Stea de Foc i-a recunoscut pe Mustăcioară, prietenul său, care avea o urmă lungă, roșie, de-a lungul crupei, și pe Floarea Zorilor, cu ochii reci ca gheața, jinduind să răzbune moartea fiului său.

Era posibil ca Stea de Tigru să aibă un șoc văzând cât de mulți dintre războinicii Clanului Vântului erau încă gata să lupte împotriva lui. Trăgând aer în piept, a mieunat:

— Să mergem.

Stea Înaltă a plecat capul.

— Condu-ne tu, Stea de Foc.

Surprins că liderul mai în vârstă și mai experimentat îi lăsa lui o asemenea onoare, motanul a făcut semn din coadă celor două clanuri unite. Clanul Leilor, i-a trecut lui prin minte, simțindu-se mândru. Acesta era destinul lui.

A pornit în josul povârnișului, printre tufișuri, cu toate simțurile în alertă. Însă nu auzea decât sunetele războinicilor care îl urmau. Mirosul Clanului Tigrilor era încă departe.

După ce Stea de Foc și-a condus pisicile în vâlceaua de sub măreții stejari, tufișurile de pe partea cealaltă s-au mișcat, iar în fața lui a apărut Stea de Tigru. Picior Negru, Dungă Neagră și Stea de Leopard îl flancau asemenea unor umbre răzbunătoare. Ochii uriașului motan tărcat au sclipit când l-a zărit pe Stea de Foc, iar tânărul lider al Clanului Tunetului și-a dat seama că războiul acela era ceva personal și pentru el. Tot ce-și dorea Stea de Tigru era să-și înfigă colții și ghearele în blana lui Stea de Foc și să-l sfâșie.

În loc să-l sperie, gândul acesta l-a umplut de exaltare. „N-are decât să încerce!“, și-a spus el.

— Salutare, Stea de Tigru, a mieunat el calm. Ai venit, deci. Nu mai cauți prizonierii pe care i-ai pierdut, de pe teritoriul Clanului Râului?

Stea de Tigru a mârâit.

— O să regreți treaba asta, Stea de Foc.

— S-o văd și p-asta, i-a replicat Stea de Foc.

Liderul Clanului Tigrilor nu i-a răspuns, ci a așteptat să apară din tufișuri și ceilalți tovarăși ai săi. Era un grup impozant, a gândit Stea de Foc, cu toate că unii dintre ei încă purtau urmele luptei cu Clanul Vântului. Inima a început să îi bată dureros, când și-a dat seama că lupta de care se temuse atâta vreme putea să se dezlănțuie în orice clipă.

Stea de Tigru a făcut un pas în față, cu capul ridicat amenințător.

— V-ați gândit la propunerea mea? Vă dau de ales: veniți alături de mine acum și mă acceptați ca lider, sau vă distrug.

Stea de Foc a schimbat o privire rapidă cu Stea Înaltă. Nu era nevoie de cuvinte între ei. Hotărâseră deja ce aveau de făcut.

Stea de Foc a vorbit în numele amândurora.

— Vă respingem propunerea. Soarta pădurii nu este de a fi condusă de un singur clan, cu atât mai puțin de unul care are în frunte un criminal lipsit de onoare.

— Dar așa va fi, i-a răspuns Stea de Tigru cu o voce mieroasă, fără a încerca măcar să se apere de acuzațiile lui. Cu sau fără tine, Stea de Foc, așa va fi. Până astăzi la apus, vremea celor patru clanuri va lua sfârșit.

— Răspunsul este tot *nu*, a mieunat Stea de Foc. Clanul Tunetului nu ți se va supune niciodată.

— Și nici Clanul Vântului, a adăugat Stea Înaltă.

— Atunci sunteți la fel de curajoși, pe cât sunteți de proști, a mârâit Stea de Tigru.

S-a oprit, măsurând din ochi războinicii din Clanul Vântului și din Clanul Tunetului. Stea de Foc a auzit mârâieli din rândul războinicilor din Clanul Tigrilor, aflați în spatele liderului lor, și s-a forțat să nu se clintească în fața ochilor scăpărători și a blănilor zburlite. Preț de o clipă, nicio pisică nu s-a mișcat, iar

Stea de Foc s-a pregătit pentru momentul în care inamicul avea să dea ordinul de atac.

Apoi a auzit un icnet ciudat în spatele lui și o exclamație uluită:

— Labă Roșcată!

Lângă umărul lui Stea de Foc apăruse Labă de Mărăcine, înțepenit de uimire, cu ochii fixați în rândurile inamicilor. Urmându-i privirea, Stea de Foc a zărit tânăra pisică ce stătea aproape de Blană de Stejar, un războinic din Clanul Umbrelor.

— Ce caută acolo? a izbucnit Blană de Ferigă, croindu-și drum până lângă Stea de Foc. Deci Stea de Tigru chiar a furat-o!

— Am furat-o? a răspuns Stea de Tigru, torcând amuzat. Dimpotrivă. Labă Roșcată ni s-a alăturat de bunăvoie.

Stea de Foc nu știa dacă să îl creadă sau nu. Labă Roșcată lăsase ochii în jos, ca și cum n-ar fi vrut să întâlnească privirile fratelui său și ale fostului ei mentor. Adevărul era că nu arăta deloc ca o prizonieră; pur și simplu părea stânjenită de faptul că era în centrul atenției.

— Labă Roșcată! a strigat-o Labă de Mărăcine. Ce faci?! Ești o pisică din Clanul Tunetului – întoarce-te la noi!

Lui Stea de Foc i s-a frânt inima auzind durerea din vocea tânărului motan. Și-a amintit cât suferise el când Dungă Cenușie plecase din Clanul Tunetului pentru a-și însoți puii în Clanul Râului.

Labă Roșcată nu a spus nimic.

— Nu, Labă de Mărăcine, a mieunat Stea de Tigru în locul ei. Tu să vii la noi. Sora ta a luat decizia corectă. Clanul Tigrilor va domni asupra întregii păduri, iar tu te poți bucura de puterea noastră.

Stea de Foc a văzut cum trupul lui Labă de Mărăcine se încordează. În sfârșit, după toate îndoielile și bănuielile pe care le avusese Stea de Foc în legătură cu el, tânărul motan era pus în fața unei alegeri simple. Voia să-și urmeze tatăl sau să rămână

loial clanului său?

— Ce spui? l-a îndemnat Stea de Tigru. Clanul Tunetului e terminat. Nu mai are ce să-ți ofere.

— Să mă alătur ție? a mârâit Labă de Mărăcine.

S-a oprit, înghițind în sec și încercând să-și stăpânească mânia. Când a vorbit din nou, vocea i-a răsunat tare și clar, cuvintele lui fiind auzite de toate pisicile din vâlcea.

— Să mă alătur ție? După tot ce-ai făcut? Mai bine mor!

Din rândul pisicilor din Clanul Tunetului s-a ridicat un murmur aprobator. În ochii lui Stea de Tigru clocotea furia.

— Ești sigur? a șuierat el. Nu te mai întreb încă o dată. Ni te alături acum sau mori.

— Atunci măcar am să ajung la Clanul Stelelor ca o pisică loială Clanului Tunetului, i-a replicat Labă de Mărăcine cu capul sus.

Stea de Foc era mândru de nu-și mai încăpea în blană. Nu putea exista o mai mare provocare adusă puterii lui Stea de Tigru decât respingerea din partea fiului său, în favoarea clanului atât de disprețuit de lider.

— Neghiobule! a scuipat Stea de Tigru. Stai acolo, atunci, și n-ai decât să mori împreună cu ceilalți neghiobi.

Stea de Foc s-a pregătit sufletește, convins că lupta avea să înceapă curând. Însă, spre surprinderea lui, Picior Negru a fost cel care a ridicat coada și a făcut un semn.

Tufișurile de pe povârnișul opus au început să foșnească, iar Stea de Foc a făcut ochii mari, șocat, privind cum încă un val de pisici se revărsa în luminiș. Nu le mai văzuse niciodată. Erau slabe, cu blana zdrențăroasă, însă în mușchii lor subțiri se ascundea o putere de oțel. Duhneau a hrană pentru ciori și a Calea Tunetului. Nu erau pisici de pădure.

Războinicii din Clanul Tunetului și din Clanul Vântului au privit uluiți în timp ce apăreau tot mai multe pisici străine. S-au răspândit într-un semicerc în jurul Clanului Tigrilor, așezându-se

pe mai multe rânduri, unele în spatele altora. Stea de Foc nu mai văzuse niciodată atât de multe pisici în pădure – nici măcar la Adunările lunare ale tuturor clanurilor.

— Ei bine? a întrebat mieros Stea de Tigru. Tot mai vreți să rămâneți pe poziții și să luptați?

CAPITOLUL 22

Uluirea i-a țintuit lui Stea de Foc labele la pământ, în timp ce privea sosirea valului de nou-veniți. A observat că unii dintre ei purtau zgărzi la gât.

— Zgărzi? a scuipat în spatele lui Labă de Cenușă, ca un ecou al propriilor gânduri. Uită-te la ei… Sunt niște amărâți de pisoi de casă. Îi batem fără nicio problemă.

— Taci din gură, l-a avertizat în șoaptă mentorul lui, Blană Pământie. Încă nu știm nimic despre pisicile astea.

Stea de Foc a păstrat tăcerea până ce toate pisicile străine s-au adunat în luminiș și s-au grupat în jurul Clanului Tigrilor. Un motan uriaș, cu blana alb-neagră, a ieșit din rândul lor și a mers să stea lângă Stea de Tigru. Liderul Clanului Tunetului a presupus că acesta era șeful lor. Era aproape la fel de mare ca însuși Stea de Tigru, cu trupul musculos și plin de cicatrice. Cu toate că purtau zgărzi, Stea de Foc vedea foarte bine că nu erau doar niște pisoi de casă răsfățați.

În spatele războinicului impunător a apărut o pisică neagră mult mai mică, care a mers cu pași ușori prin iarbă și s-a așezat pe partea cealaltă a lui Stea de Tigru. Stea de Foc nu-și putea da seama cine era; arăta mai curând ca o pisică-vraci decât ca un războinic.

Liderul Clanului Tunetului își simțea fiecare fir de blană fremătând, iar aerul era greu și tensionat, ca și cum era pe cale

să se dezlănțuie o furtună.

— Așadar, Stea de Tigru, a mieunat el, străduindu-se ca vocea să nu-i trădeze emoțiile. Ne spui și nouă cine sunt noii voștri prieteni?

— Acesta este Clanul Sângelui, a început Stea de Tigru. Au venit de la așezarea de Două-Picioare. I-am chemat în pădure ca să vă conving pe voi, pisici netoate, să vă supuneți mie. Știam că n-o să vă ducă mintea să acceptați.

Un șuierat de indignare a răsunat dinspre pisicile Clanului Tunetului și ale Clanului Vântului. Stea de Foc l-a auzit pe Gheară Ascuțită șoptind:

— Mai ții minte pisicile vagaboande pe care le-am mirosit în pădure în ziua în care mi-ai dat numele de războinic? Sunt sigur că erau din Clanul Sângelui.

Era foarte posibil să aibă dreptate, s-a gândit Stea de Foc. Fusese probabil o patrulă de pisici vagaboande, venită să evalueze pădurea, ca să vadă ce le oferea Stea de Tigru. Și oare ce le oferise, de fapt? Să-și împartă între ei pădurea, în schimbul ajutorului dat în lupta aceea?

— Vezi, Stea de Foc? l-a întrebat Stea de Tigru cu o bucurie nemăsurată în glas. Sunt chiar mai puternic decât Clanul Stelelor, pentru că am schimbat soarta pădurii: am făcut din patru clanuri doar două. Clanul Tigrilor și Clanul Sângelui vor conduce împreună.

Stea de Foc și-a privit alarmat dușmanul. Acum nu mai avea nicio șansă să negocieze rațional cu Stea de Tigru. Setea lui de putere îl copleșise într-un asemenea hal, încât ajunsese să creadă că el deținea puterea supremă, fiind chiar mai presus decât Clanul Stelelor.

— Nu, Stea de Tigru, a răspuns el calm. Dacă vrei o luptă, hai să ne luptăm. Clanul Stelelor ne va arăta care e mai puternic.

— Neghiob cu minte de șoarece! a scuipat Stea de Tigru. Eram pregătit să vin aici și să discut cu tine. Să ții minte că tu ești

cel care a provocat toate astea. Iar când tovarășii tăi de clan vor începe să moară în jurul tău, pe tine te vor învinovăți cu ultima lor suflare.

S-a învârtit fulgerător, întorcându-se spre marea de pisici din spatele lui.

— Clanul Sângelui, la atac!

Nu s-a clintit nicio pisică.

Stea de Tigru a căscat ochii mari, de ambră, și a zbierat:

— La atac, vă ordon!

Tot nu s-a clintit niciun războinic, cu excepția micuței pisici negre care a făcut un pas în față. L-a privit intens pe Stea de Foc.

— Sunt Năpastă, liderul Clanului Sângelui, a mieunat el cu o voce calmă, ca de gheață. Stea de Tigru, războinicii mei nu-ți stau ție la comandă. Au să atace când le ordon eu, nu înainte.

Privirea lui Stea de Tigru era uluită și în ea strălucea toată ura pe care motanul i-o arătase vreodată și lui Stea de Foc; nu-i venea să creadă că fărâma asta de pisică îndrăznea să-l sfideze. Stea de Foc a profitat de ocazie. A făcut câțiva pași până a ajuns față în față cu cei doi lideri. L-a auzit pe Dungă Cenușie șuierând în spatele lui:

— Stea de Foc, ai grijă!

Însă liderul avea griji mai mari decât propria siguranță. Era la mijloc viitorul pădurii, ce atârna de un fir de păr, întins între setea nemăsurată de putere a lui Stea de Tigru și toanele misteriosului Clan al Sângelui.

Stea de Foc a văzut acum că zgarda pe care Năpastă o avea la gât era împodobită cu colți – colți de câini și… de pisică. Mare Clan al Stelelor! Își ucideau semenii și pe urmă le purtau dinții ca pe niște trofee?

Mai erau si alte pisici care purtau zgărzile alea înfiorătoare. Stea de Foc a fost cuprins de groază, și mintea a început să-i vuiască în timp ce-și imagina un râu de sânge ce năpădea vâlceaua, clipocind în jurul labelor pisicilor, într-un val lipicios

ce duhnea a moarte. Nu îi era teamă doar pentru el și pentru clanul său, ci pentru toate pisicile din pădure, fie ele prietene sau inamice.

Oare sângele avea să domnească în pădure, așa cum prevestise Stea Albastră? Oare încercase să spună că avea să domnească *Clanul* Sângelui? Stea de Foc a aruncat o privire arzătoare spre Stea de Tigru, în care se citea toată ura pe care o simțea față de pisica ce adusese această nenorocire asupra lor.

Însă era conștient că trebuia să-și păstreze calmul, dacă voia să facă o impresie bună în fața Clanului Sângelui. Plecând respectuos capul în fața liderului lor, a rostit clar, ca să-l poată auzi toate pisicile:

— Salutare, Năpastă. Eu sunt Stea de Foc, liderul Clanului Tunetului. Aș vrea să-ți pot spune bun venit în pădure. Dar nu m-ai crede dacă ți-aș spune că ești bine-venit, iar eu nu vreau să te mint. Spre deosebire de așa-zisul tău aliat, eu sunt un motan cu onoare, a rostit el făcând un semn disprețuitor din coadă către Stea de Tigru. Dacă te-ai încrezut în promisiunile lui, ai greșit.

— Stea de Tigru mi-a spus că are dușmani în pădure.

În vocea pisicii negre se simțea crivățul iernii. Când Stea de Foc l-a privit în ochi, a avut sentimentul că privește în cea mai întunecată noapte, lipsită de alinarea oricărei raze de lumină de la Clanul Stelelor.

— De ce te-aș crede pe tine, în locul lui? a continuat străinul.

Stea de Foc a tras aer în piept. Asta era ocazia pe care o așteptase în tot timpul acesta, ocazia pe care o pierduse la ultima Adunare, când furtuna le întrerupsese întâlnirea. În sfârșit, putea sta în fața tuturor clanurilor din pădure, dezvăluind toate faptele atroce ale lui Stea de Tigru. Însă nu mai era vorba doar despre a-i distruge lui Stea de Tigru reputația. Acum trebuia să salveze însăși pădurea de la pieire.

— Pisici din toate clanurile, a început el, și mai ales pisici din Clanul Sângelui, nu trebuie să mă credeți sau să vă îndoiți de ce

spun eu. Crimele comise de Stea de Tigru vorbesc de la sine. Pe când era un simplu războinic în Clanul Tunetului, ne-a ucis secundul, pe Coadă Roșie, sperând să primească el locul acestuia. Mai întâi a fost ales drept secund Inimă de Leu, însă când nobilul războinic a murit într-o bătălie cu Clanul Umbrelor, Stea de Tigru și-a realizat, în sfârșit, ambiția.

S-a oprit. O tăcere sumbră se lăsase asupra vâlcelei, întreruptă doar de un mârâit batjocoritor al lui Stea de Tigru:

— Miorlăie cât vrei, pisoi de casă. Toate astea nu schimbă nimic.

Stea de Foc l-a ignorat.

— Fiindcă nu îi era de ajuns să fie secund, Stea de Tigru și-a propus să ajungă lider al clanului. I-a întins lui Stea Albastră o capcană lângă Calea Tunetului, însă ucenica mea i-a căzut victimă din întâmplare. Așa s-a ales Blană Fumurie cu piciorul beteag.

Un murmur șocat a răsunat în jurul lui. Cu excepția Clanului Sângelui, toți cei de față o cunoșteau pe Blană Fumurie, iar mica pisică era îndrăgită chiar și de celelalte clanuri.

— Apoi Stea de Tigru a complotat cu Coadă Ruptă, fostul conducător al Clanului Umbrelor, care la vremea aceea era prizonier al Clanului Tunetului. A adus o haită de pisici vagaboande pe teritoriul Clanului Tunetului și a încercat s-o omoare pe Stea Albastră cu propriile gheare. Eu l-am oprit, iar după ce clanul nostru a învins pisicile ce-l atacaseră, pe el l-am trimis în exil. Ca proscris, a mai ucis unul dintre războinicii noștri, pe Vânt Ager. Apoi, înainte ca noi să ne dăm seama ce punea la cale, a reușit să se facă lider al Clanului Umbrelor.

S-a oprit și a privit în jur. Nu era sigur de impactul pe care-l aveau toate astea asupra lui Năpastă și a clanului său, dar vedea că toate pisicile din pădure îl urmăreau cu o atenție îngrozită. A continuat calm, vrând să se convingă că aveau să audă ultima și cea mai sângeroasă parte din povestea lui.

— Dar Stea de Tigru tot mai voia să se răzbune pe Clanul Tunetului. Cu trei luni în urmă, o haită de câini hălăduia liberă prin pădure. Stea de Tigru a prins pradă pentru ei, iar apoi a alcătuit o cărare de iepuri morți între bârlogul câinilor și tabăra Clanului Tunetului. Voia să-i aducă direct la noi. Ne-a ucis una dintre regine, pe Față Dungată, și a lăsat-o în apropiere de tabără, pentru ca haita să prindă gustul sângelui de pisică. Dacă nu am fi aflat la timp pentru a scăpa, tot Clanul Tunetului ar fi murit sfâșiat de câini.

— Mare pagubă, a mârâit Stea de Tigru.

— Însă, a continuat cu greu motanul, lidera noastră, Stea Albastră, a pierit ca cea mai curajoasă și nobilă pisică, salvându-mă pe mine și întregul clan din ghearele haitei.

Se aștepta să izbucnească urlete de indignare, însă încheierea poveștii a fost întâmpinată de o tăcere mormântală. Ochii pisicilor erau ațintiți asupra lui; erau toate înmărmurite de groază.

Stea de Foc a privit-o pe Stea de Leopard, care încă stătea lângă Picior Negru și Dungă Neagră, în spatele lui Stea de Tigru. Lidera Clanului Râului era îngrozită. Stea de Foc a sperat o clipă că avea să rupă imediat acordul cu Stea de Tigru, scoțându-și clanul de sub conducerea lui, însă ea nu a spus nimic.

— Asta e povestea lui Stea de Tigru, a mieunat Stea de Foc, întorcându-se spre Năpastă. Ea demonstrează un singur lucru: că e în stare să facă orice pentru putere. Dacă v-a promis o parte din pădure, să nu-l credeți. Nu o să renunțe nici la o labă de teritoriu, nici pentru tine, nici pentru altă pisică.

Năpastă a mijit ochii; Stea de Foc și-a dat seama că îi cântărea cu grijă povestea și s-a simțit din nou însuflețit de speranță.

— Stea de Tigru mi-a spus ce avea de gând să facă cu haita, când m-a vizitat acum două luni, a rostit pisica neagră, întorcând capul și fixându-l cu privirea pe liderul Clanului Umbrelor. Dar nu mi-a spus că planul lui a dat greș.

— Chestiile astea nu mai contează acum, a izbucnit Stea de Tigru brutal. Noi doi avem o înțelegere, Năpastă. Luptă alături de mine acum și vei primi tot ce ți-am oferit.

— Eu și clanul meu luptăm când consider eu de cuviință, a mieunat Năpastă, adăugând către Stea de Foc: am să mă gândesc la ce mi-ai spus. Astăzi nu va avea loc nicio luptă.

Blana lui Stea de Tigru s-a înfoiat de mânie și coada a început să lovească cu furie dintr-o parte în alta. Motanul s-a încordat tot, lăsându-se la pământ în poziția de atac.

— Trădătorule! a strigat el și a sărit pe Năpastă cu ghearele scoase.

Privind îngrozit, Stea de Foc se aștepta ca micul motan negru să fie sfâșiat într-o clipită. Cunoștea din propria experiență amară puterea lui Stea de Tigru. Dar Năpastă s-a dat repede într-o parte, evitându-l pe uriașul motan. Când acesta s-a întors spre el, Năpastă a pornit la atac cu labele din față. Razele palide ale soarelui de iarnă au sclipit nefiresc pe ghearele lui. Stea de Foc a înmărmurit. Ghearele lui Năpastă erau întărite cu colți lungi, ascuțiți… de câine.

O singură lovitură în umăr l-a dezechilibrat pe Stea de Tigru. A căzut pe o parte, expunându-și pântecul vulnerabil, iar ghearele nemiloase ale lui Năpastă i s-au înfipt în beregată. Motanul negru l-a despicat până la coadă dintr-o singură mișcare, iar sângele a început să curgă în valuri.

Stea de Tigru a scos un țipăt disperat de furie, întrerupt brusc de gâlgâitul oribil al sângelui. Trupul i s-a zvârcolit, labele și coada i se smuceau necontrolat. A rămas nemișcat o clipă, iar Stea de Foc a recunoscut transa în care intrau liderii atunci când pierdeau o viață, pentru ca apoi să se trezească întremați, cu restul vieților intacte.

Însă nici Clanul Stelelor nu putea vindeca rana aceea înfiorătoare. Năpastă stătea liniștit lângă el, privind rece cum trupul liderului este cuprins din nou de convulsii. Sângele de un

roșu închis continua să curgă, întinzându-se în jur, ca o maree fără sfârșit. Stea de Tigru a țipat din nou; Stea de Foc ar fi vrut să-și acopere urechile, ca să nu mai audă, dar era împietrit.

Trupul uriașului motan cenușiu a rămas din nou nemișcat, dar rana era prea gravă pentru a se vindeca în timpul transei. Încă un spasm a zguduit trupul lui Stea de Tigru. Ghearele lui se agățau disperate de smocurile de iarbă, în vreme ce țipetele agoniei lui treceau de la furie la spaimă.

„Moare de nouă ori“, și-a dat seama Stea de Foc. „Vai, Clan al Stelelor, nu!“

Era o moarte pe care nu i-ar fi dorit-o niciunei pisici, nici chiar lui Stea de Tigru, și avea impresia că nu se va sfârși niciodată.

Când au înțeles ce se întâmpla cu liderul lor, pe care îl consideraseră invincibil, războinicii din Clanul Tigrilor au început să urle terifiați. Stea de Foc și-a dat seama că dădeau bir cu fugiții; mai multe pisici l-au îmbrâncit, în graba lor nebună de a fugi din vâlcea. De undeva din spate, l-a auzit pe Stea Înaltă strigând către războinicii lui:

— Stați, țineți linia!

Stea de Foc știa că el nu trebuia să le dea acest ordin războinicilor lui. Aveau să-i rămână alături orice s-ar fi întâmplat.

Acum, Stea de Tigru gâfâia, lupta de a rămâne în viață îl epuizase. Stea de Foc i-a surprins pentru o clipă privirea de chihlimbar, încețoșată de durere, de frică și de ură. Apoi trupul lui a mai zvâcnit o dată și a rămas nemișcat.

Stea de Tigru murise.

Împietrit de uluire, Stea de Foc a privit trupul fără suflare. Cel mai vechi dușman al lui, cea mai periculoasă pisică din pădure, cu care se așteptase să lupte până la moarte – pierise ca și cum nici n-ar fi fost.

Acum rămăsese față în față cu Năpastă. Micul motan negru

era extrem de liniștit. Stea de Foc știa că nu trebuia să-l subestimeze. Nu mai întâlnise niciodată o pisică atât de periculoasă, care dintr-o singură lovitură putea distruge un lider de clan cu nouă vieți.

În spatele lui Năpastă, pisicile din Clanul Sângelui au început să înainteze ca pentru un atac, iar Stea de Foc a aruncat o privire spre războinicii lui, ca să se asigure că erau pregătiți. Stăteau în linie cu războinicii din Clanul Vântului, iar Stea de Foc s-a pregătit să sară odată cu ei, dar când s-a uitat din nou la inamic, Năpastă ridicase o labă ce mustea de sânge.

Pisicile din spatele lui s-au oprit.

— Ați văzut ce pățesc pisicile care sfidează Clanul Sângelui, i-a amenințat calm motanul negru. Prietenul vostru aici de față – a făcut un semn disprețuitor cu coada spre trupul neînsuflețit al lui Stea de Tigru – a crezut că poate să ne controleze. S-a înșelat.

— Noi nu vrem să vă controlăm, i-a răspuns Stea de Foc cu o voce răgușită. Nu vrem decât să ne continuăm viețile în liniște. Ne pare rău că Stea de Tigru v-a ademenit până aici cu minciuni. Nu vă sfiiți să vânați înainte de a merge acasă.

— Înainte de a merge acasă?!

Năpastă a făcut ochii mari, uimit și batjocoritor.

— Nu mergem nicăieri, prostovan de pădure! În orașul de unde venim sunt o mulțime de pisici și foarte puțină pradă vie. Aici, în pădure, n-am mai fi nevoiți să ne hrănim cu gunoiul lăsat de Două-Picioare.

Privirea lui a trecut dincolo de Stea de Foc, spre locul în care pisicile din Clanul Tunetului și din Clanul Vântului așteptau pregătite de luptă.

— Teritoriul ăsta o să fie de acum al nostru, a continuat el. Am să fiu lider în pădure, ca și în oraș. Înțeleg, însă, că aveți nevoie de ceva timp să vă gândiți la asta. Aveți la dispoziție trei zile ca să plecați din pădure – altfel veți lupta cu Clanul Sângelui. Aștept decizia voastră la răsărit, în cea de-a patra zi.

CAPITOLUL 23

Uluit, Stea de Foc a rămas cu privirea ațintită asupra lui Năpastă, în timp ce acesta s-a întors și a dispărut în rândul războinicilor săi. În tăcere, pisicile din Clanul Sângelui s-au regrupat în urma lui și au dispărut în tufișuri, abia făcând ferigile să foșnească. Stea de Foc le-a urmărit cum se îndepărtează, uitându-se după ramurile ce se mișcau pe povârniș. Apoi au dispărut.

Motanul a privit trupul lui Stea de Tigru. Picioarele uriașului motan erau întinse, iar dinții îi erau dezveliți într-un ultim mârâit sfidător în fața morții. Ochii de chihlimbar, ce odinioară clocoteau de ambiție, erau acum alburii și orbi.

Stea de Foc știa c-ar fi trebuit să se simtă triumfător, acum că cel mai mare dușman al lui murise. Știa de multă vreme că singura speranță de a avea pace în pădure era ca Stea de Tigru să moară. Dar întotdeauna crezuse că el va fi cel care să-l doboare, riscându-și viața într-o luptă cu fiorosul lider al Clanului Umbrelor. Iar acum, când Stea de Tigru îi zăcea la picioare, fără viață, pătându-i labele cu sângele său, Stea de Foc s-a simțit cuprins de cel mai straniu sentiment cu putință: durere. Stea de Tigru primise de la Clanul Stelelor toată puterea, priceperea și inteligența necesare pentru a se transforma într-un lider măreț, o legendă în rândul pisicilor, dar el folosise greșit aceste daruri – ucisese, mințise și plănuise răzbunări – până când propria

ambiție l-a condus spre acel sângeros sfârșit. Iar acest sfârșit nu rezolvase nimic. Soarta tuturor clanurilor era încă în pericol, iar valul de sânge nu se oprise.

„Avem nevoie de puterea ta, Stea de Tigru“, a șoptit el. „Așa cum avem nevoie ca toate pisicile să lupte pentru a goni Clanul Sângelui din pădure.“

Și-a dat seama că lângă el se afla o pisică, iar când a întors capul l-a văzut pe Dungă Cenușie. Celelalte pisici din Clanul Tunetului erau încă în formație de luptă, în cealaltă parte a luminișului, alături de Stea Înaltă și de războinicii din Clanul Vântului.

— Stea de Foc? l-a întrebat Dungă Cenușie cu ochii măriți de teamă. Ești bine?

Liderul s-a scuturat.

— O să fiu. Nu-ți face griji, Dungă Cenușie. Haide… Trebuie să vorbesc cu Stea Înaltă.

În timp ce se întorcea să plece, Dungă Cenușie a aruncat o privire spre trupul neînsuflețit al lui Stea de Tigru și s-a cutremurat.

— Nu vreau să mai văd niciodată așa ceva, a rostit el răgușit.

— Dacă nu scăpăm urgent de Năpastă, probabil ai să mai vezi.

A pornit încet spre liderul Clanului Vântului, profitând de cele câteva momente de răgaz pentru a-și pune ordine în gânduri. Când a ajuns în fața lui Stea Înaltă, și-a văzut propria spaimă reflectată în ochii motanului bătrân.

— Nu pot să cred ce am văzut, a rostit liderul Clanului Vântului. Nouă vieți pierdute într-o clipă.

Stea de Foc a încuviințat din cap.

— Nu te-ar învinui nimeni dacă ți-ai lua clanul și ați pleca din pădure, căutându-vă altă casă.

Nu se îndoia de curajul lui Stea Înaltă, dar nu putea nici să presupună că acesta avea să rămână și să înfrunte un inamic atât

de înfiorător.

Stea Înaltă s-a crispat, iar blana de pe ceafă i s-a zburlit.

— Clanul Vântului a mai fost gonit o dată din pădure, a șuierat el. Nu se va mai întâmpla niciodată așa ceva. Teritoriul nostru ne aparține și suntem gata să luptăm pentru el. Clanul Tunetului ne este alături?

Chiar înainte ca Stea de Foc să deschidă botul pentru a vorbi, a auzit un murmur din rândul războinicilor lui, o combinație de sfidare și hotărâre.

— Vom lupta, a promis el. Și vom fi mândri să stăm alături de Clanul Vântului.

Cei doi lideri s-au privit în ochi. Stea de Foc a văzut că Stea Înaltă îi împărtășea temerea despre care nu pomenise niciunul nimic: că hotărârea de a lupta împotriva pisicilor invadatoare putea aduce cu sine distrugerea ambelor clanuri.

— Vom merge acum să ne pregătim, a mieunat în cele din urmă Stea Înaltă și ne întâlnim din nou aici peste trei zile, la răsărit.

— La răsărit, a răspuns Stea de Foc asemenea unui ecou. Și fie ca spiritele din Clanul Stelelor să ne fie alături.

A privit cum pisicile din Clanul Vântului se retrag în susul povârnișului dinspre teritoriul lor, înainte de a se întoarce spre propriii războinici. Păreau îngenuncheați, cu ochi mari și înspăimântați, dar Stea de Foc știa că niciunul dintre ei nu s-ar fi dat înapoi de la lupta ce urma să aibă loc. Îl însoțiseră la Patru Stejari așteptându-se la o bătălie și, chiar dacă dușmanii erau mai înspăimântători decât și-ar fi putut imagina, tot i-ar fi înfruntat, pentru a apăra pădurea mult iubită.

— Sunt mândru de voi toți, a rostit el. Dacă există pe lumea asta pisici capabile să gonească Clanul Sângelui, voi sunteți acelea.

Furtună de Nisip a venit până lângă el și și-a lipit botul de umărul lui.

— Dacă ne conduci tu, putem face orice.

Stea de Foc era prea copleșit pentru a-i răspunde. În loc să-l încurajeze, încrederea și așteptările războinicilor lui îl apăsau.

— Hai să ne întoarcem în tabără, a reușit el să miaune în cele din urmă. Avem multe de făcut. Dungă Cenușie, Coadă de Nor, luați-o în față. Îl cred în stare pe Năpastă să ne pregătească o ambuscadă.

Cei doi războinici au pornit în goană spre tabăra Clanului Tunetului. Un pic mai târziu a pornit și Stea de Foc, în fruntea celorlalte pisici, lăsându-l pe Blană Pământie ultimul, de pază. În timp ce înaintau prin pădure, lui Stea de Foc i se părea că privirea rece, malefică, a lui Năpastă le urmărește fiecare pas. Se mai simțise o dată ca o pradă: când prin pădure hălăduia liberă haita de câini. Acum era mult mai rău, fiindcă dușmanul pe care îl înfrunta îi era seamăn.

Dar dacă liderul Clanului Sângelui îi urmărea, nu a făcut nimic ca să se dea de gol, iar războinicii Clanului Tunetului au ajuns la râpă fără probleme.

Stea de Foc a observat că Labă de Mărăcine rămăsese în spate, târându-și coada la pământ.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat el blând.

Labă de Mărăcine a ridicat privirea spre mentorul său, iar Stea de Foc a fost uimit de profunzimea groazei ce se vedea în ochii lui.

— Am crezut că-l urăsc pe tata, a mieunat el încet. Nu am vrut să intru în clanul lui. Dar nici să moară așa nu am vrut.

— Știu, i-a răspuns Stea de Foc, lipindu-și botul de blana lui. Dar acum s-a terminat și ai fost eliberat de el.

Labă de Mărăcine a întors capul.

— Nu cred c-o să fiu vreodată liber, a șoptit el. Chiar și acum, când a murit, nicio pisică n-o să uite că sunt fiul lui. Și cum rămâne cu Labă Roșcată? a continuat el sufocat de grijă. Cum a putut să-l urmeze?

— Nu știu, i-a răspuns motanul, înțelegând cât trebuia să-l fi durut trădarea surorii lui. Dar dacă trecem cu bine prin toate astea, îți promit că vom găsi o cale de a sta de vorbă cu ea.

— Adică o s-o lași să se întoarcă în Clanul Tunetului?

— Nu pot să garantez nimic, a recunoscut Stea de Foc. Nici măcar nu știu dacă vrea să se întoarcă. Dar am să ascult ce are de spus și am să fac pentru ea tot ce-mi stă în putință.

— Mulțumesc, Stea de Foc, i-a răspuns ucenicul cu o voce obosită și învinsă. Presupun că e mai mult decât meritată.

A plecat capul în fața mentorului său și și-a continuat drumul spre tunelul de orz sălbatic.

Stea de Foc a urmărit cu privirea, de pe Piatra Mare, cum pisicile din Clanul Tunetului ieșeau din vizuini și se adunau la poalele stâncii. Își dădea seama, după expresiile lor îngrozite, că vestea despre amenințarea Clanului Sângelui și despre moartea înfiorătoare a lui Stea de Tigru se răspândise prin tabără. Știa că era datoria lui să le insufle speranță și curaj, dar nu știa dacă mai avea puterea să facă asta, fiind el însuși la un pas de a-și pierde speranța.

Soarele apunea, iar stânca arunca o umbră lungă pe pământul nisipos al luminișului. Razele stacojii ale soarelui făceau ca Stea de Foc să aibă în fața ochilor imaginea unei tabere deja scăldate în sânge. Se întreba dacă era un semn de la Clanul Stelelor, acela că toți prietenii lui, toți războinicii aveau să fie uciși. În fond, străbunii războinici nu dăduseră niciun semn de mânie când Năpastă îi smulsese lui Stea de Tigru cele nouă vieți, vărsându-i sângele chiar pe pământul sacru de la Patru Stejari.

Stea de Foc nu voia să gândească așa; ar fi însemnat să dispere și să renunțe. Trebuia să creadă în continuare că pisicile din Clanul Sângelui puteau fi învinse.

Și-a dres vocea și a început să vorbească.

— Pisici din Clanul Tunetului, ați auzit de amenințarea ce ne

așteaptă. Clanul Sângelui a venit din așezarea de Două-Picioare și a revendicat puterea absolută asupra pădurii. Vor să fugim și să-i lăsăm să pună laba pe pădure fără niciun fel de împotrivire. Însă peste trei zile vom sta alături de Clanul Vântului și vom forța Clanul Sângelui să lupte pentru fiecare lungime de șoarece de pământ.

În luminiș, sub el, Coadă de Nor a sărit în picioare și a scos un strigăt de aprobare. Mai multe pisici i-au urmat exemplul, însă Stea de Foc vedea că unele dintre ele își aruncau priviri pline de îndoială, ca și cum nu ar fi fost sigure că aveau vreo șansă în fața Clanului Sângelui și a fiorosului său lider.

— Și Clanul Râului, Clanul Umbrelor? a întrebat Vifor Alb. Au să lupte? Și dacă da, de partea cui?

— Bună întrebare, i-a răspuns liderul. Iar eu nu cunosc răspunsul. Războinicii Clanului Tigrilor au fugit după ce a murit Stea de Tigru.

— Atunci trebuie să aflăm unde s-au dus, a mieunat Vifor Alb.

— Aș putea să mă strecor eu pe teritoriul Clanului Râului și să aflu, a sugerat Labă de Ceață, ridicându-se de unde ședea, la poalele pietrei. Știu toate ascunzătorile bune.

— Nu, i-a poruncit Stea de Foc. Pe teritoriul lor ești în mai mare pericol decât orice pisică. Nu știm dacă cei din Clanul Tigrilor încă mai persecută corciturile și nu vreau să te pierd. Clanul Tunetului are nevoie de tine.

Pentru o clipă, Labă de Ceață a părut că voia să-l contrazică, însă apoi a plecat capul și s-a așezat la loc, în vreme ce Vifor Alb mieuna:

— Putem afla de la patrulele de graniță mare parte din ce ne interesează.

— De asta ai să te ocupi tu, Vifor Alb, a aprobat liderul. Vreau patrule suplimentare de-a lungul granițelor cu Clanul Umbrelor și cu Clanul Râului. Principalul scop este să afle ce fac celelalte clanuri, dar trebuie să fie cu ochii în patru și după Clanul

Sângelui. Dacă Năpastă hotărăște să ne atace înainte să treacă cele trei zile, nu vreau să ne prindă ațipind. Nici vorbă de așa ceva!

— Am să mă ocup, a aprobat Vifor Alb.

Stea de Foc își dădea seama că eficiența calmă a secundului său încurajase și restul clanului, așa că a continuat repede, înainte ca temerile pisicilor să revină:

— Pe urmă, toate pisicile din clan trebuie să fie pregătite de luptă.

— Chiar și puii? a sărit entuziastă în picioare Măcrișor. Putem să mergem la luptă? Putem să fim ucenici?

Cu tot pericolul în care se aflau, Stea de Foc a tors amuzat.

— Nu, sunteți prea mici ca să fiți ucenici, i-a răspuns cu blândețe. Și nu pot să vă iau în luptă. Dar dacă vor câștiga cei din Clanul Sângelui, vor veni aici, în tabără, și voi trebuie să vă puteți apăra singuri. Furtună de Nisip, te ocupi tu de antrenamentul puilor?

— Da, Stea de Foc.

Ochii verzi ai pisicii au privit cu mulțumire la Măcrișor și la tovarășii ei de cuib, Tăciune și Ploicică, care se ridicaseră și veniseră lângă sora lor.

— După ce terminăm antrenamentele, or să aibă câteva surprize neplăcute pentru Clanul Sângelui!

— Și Inimă Luminoasă? a întrebat Coadă de Nor. Mișcările ei de luptă sunt tot mai bune.

— Vreau să lupt și eu în bătălie, a mieunat hotărâtă Inimă Luminoasă. Îmi dai voie, Stea de Foc? Eu mă simt pregătită!

Motanul a ezitat. Inimă Luminoasă se întremase și era foarte conștiincioasă în privința antrenamentelor cu Coadă de Nor.

— Am să mă gândesc, a promis el. Ești pregătită pentru o evaluare?

— Oricând, Stea de Foc.

— O să luptăm și noi alături de voi, a intervenit Labă de

Ceață. Suntem toți trei suficient de puternici, mulțumită vouă.

Labă de Pană și Labă de Furtună, care ședeau lângă ea, s-au ridicat în picioare cu o expresie hotărâtă.

— Bun. Iar ceilalți, războinici, ucenici și bătrâni, aveți la dispoziție trei zile ca să vă pregătiți. Dungă Cenușie, te ocupi tu de un program de antrenament?

Ochii prietenului său s-au luminat dintr-odată, iar el a ciulit urechile.

— Nicio problemă, Stea de Foc.

— Eventual să te ajute încă o pisică-două… Și să participe prin rotație la sesiunile de antrenament, pentru ca Vifor Alb să aibă suficiente pisici pentru patrulele lui și pentru vânătoare.

Uitându-se în jur, a zărit pisica-vraci șezând aproape de tunelul de ferigi dinspre vizuina ei.

— Blană Fumurie, ești gata să îngrijești răniții?

Desigur că Stea de Foc știa foarte bine că nu era nevoie s-o întrebe asta; niciodată nu se întâmplase ca Blană Fumurie să nu fie pregătită; dar știa că celelalte pisici aveau să fie îmbărbătate dacă o auzeau spunând-o cu voce tare.

În privirea pe care i-a aruncat-o pisica-vraci se citea faptul că-și dăduse seama care era intenția lui.

— Totul e pregătit, a răspuns ea. Dar odată ce începe lupta, vor fi multe de făcut. Ar fi grozav dacă mi-ai putea da un ucenic să mă ajute.

— Bineînțeles.

Întrebându-se ce ucenic să aleagă, privirea i-a căzut asupra lui Labă de Frunză și și-a amintit cât de blândă era, cât de sensibilă față de durerile altor pisici.

— Te poate ajuta Labă de Frunză, i-a răspuns el și l-a văzut pe Blană Pământie aruncându-i o privire recunoscătoare. Labă de Frunză, ești de acord?

Mica pisică cenușie a încuviințat din cap. Apoi Stea de Foc a încercat să-și dea seama dacă nu cumva uitase ceva, dar nu știa

cu ce s-ar mai fi putut pregăti pentru ceea ce-i aștepta.

Privindu-și clanul, cu siluetele ce începeau să se topească în lumina difuză a apusului, a tras aer adânc în piept.

— Acum mâncați bine și odihniți-vă, le-a poruncit el. De mâine ne punem pe treabă și în trei zile vom fi gata să le arătăm lui Năpastă și clanului său că nu ne vor putea lua niciodată pădurea.

CAPITOLUL 24

În dimineața următoare, când Stea de Foc a ieșit din vizuina sa, în tabără activitatea era deja în plină desfășurare. Blană de Șoarece pornea în fruntea unei patrule. Furtună de Nisip îi aduna pe cei trei pui ai lui Blană Albastră, care țopăiau înnebuniți de bucurie în jurul ei, în timp ce îi mâna spre tunelul de orz sălbatic, urmând să meargă în vâlceaua pentru antrenamente. Îi urmau Labă de Ceață și cei doi ucenici din Clanul Râului. Blană de Ferigă a trecut pe lângă ei la intrarea în tabără, purtând în bot o bucată de pradă.

Stea de Foc i-a zărit pe Vifor Alb, Labă de Mărăcine și Labă de Cenușă lângă zidul de mărăcini care înconjura tabăra și a pornit spre ei. Războinicul alb i-a ieșit în întâmpinare.

— Tocmai îi rugam să inspecteze zidurile de apărare și să cârpească orice gaură, a mieunat el. În cazul în care Clanul Sângelui va ajunge până aici…

S-a oprit, iar în privirea lui albastră se citea îngrijorarea.

— Bună idee, i-a răspuns liderul, de-abia abținându-se să nu se cutremure la gândul că pisicile din Clanul Sângelui ar fi putut pătrunde în tabără.

Văzând cu coada ochiului o mișcare în tunelul de orz sălbatic, s-a întors brusc și a rămas uluit: în tabără intra Labă Neagră, urmat de Arpacaș. Motanul singuratic cu blana alb-neagră nu mai venise niciodată în tabăra Clanului Tunetului.

Lăsându-și secundul să termine de dat instrucțiunile pentru ucenici, Stea de Foc a pornit spre ei. Labă Neagră s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare încrezător, însă Arpacaș a rămas în urmă, uitându-se în jur cu teamă, ca și cum nu era sigur că avea să fie bine primit.

— Trebuie să stăm de vorbă, a izbucnit imediat Labă Neagră. Aseară ne-am întâlnit cu Mustăcioară la granița teritoriului său și ne-a povestit despre Năpastă și Clanul Sângelui, a rostit el, zburlindu-i-se blana de pe umeri. Vrem să vă ajutăm și, chiar mai important, Arpacaș are niște informații pentru tine.

Stea de Foc a plecat capul, salutându-l.

— Mă bucur să vă văd. Și suntem recunoscători pentru orice labă de ajutor. Poate că ar fi mai bine să mergem în vizuina mea.

Arpacaș s-a destins auzind cuvintele prietenoase ale motanului, iar cele două pisici singuratice l-au urmat pe Stea de Foc spre vizuina de sub Piatra Mare. Soarele dimineții pătrundea prin intrare, iar interiorul era scăldat în liniște. Stea de Foc aproape c-ar fi putut uita de amenințarea lui Năpastă și a adepților lui însetați de sânge. Dar expresiile serioase ale musafirilor săi i-au amintit, dincolo de orice îndoială, de umbra ce plutea asupra viitorului întregii păduri.

— Ce s-a întâmplat? i-a întrebat el, după ce motanii singuratici s-au așezat.

Labă Neagră se uita în jur cu venerație – Stea de Foc își imagina că se gândea la Stea Albastră, poate chiar se întreba cum de ajunsese un motan care se antrenase alături de el să ia locul fostei lidere. Arpacaș, pe de altă parte, părea tulburat; s-a așezat cu labele sub el și a început să povestească.

— Eu m-am născut în ținutul Două-Picioare, a început el încet. Știu multe, poate prea multe despre Năpastă și războinicii lui. În… într-un fel s-ar putea spune că am făcut parte din Clanul Sângelui.

Stea de Foc a devenit dintr-odată mult mai atent.

— Spune în continuare.

— Primul lucru pe care mi-l amintesc este că mă jucam cu frații mei pe un teren gol, a explicat Arpacaș. Mama ne-a învățat să vânăm și să găsim mâncare prin gunoiul lăsat de Două-Picioare. Mai târziu ne-a învățat și cum să ne apărăm atunci când suntem atacați.

— Mama voastră v-a fost mentoră? l-a întrebat Stea de Foc surprins. Tuturor?

Arpacaș a încuviințat din cap.

— Clanul Sângelui nu are un sistem pe bază de mentori și ucenici. De fapt, nu este deloc un clan, așa cum l-ați înțelege voi, ca pisici de pădure. Cele mai multe pisici ascultă de Năpastă pentru că el e cel mai puternic și cel mai rău, iar Ciolan îi este un fel de secund, în sensul că el rezolvă toate treburile murdare pentru Năpastă.

— Ciolan? E un motan mare, cu alb și negru? A fost și el la Patru Stejari.

— Da, din descrierea ta el pare să fie, a răspuns motanul cu o voce dezgustată. E aproape la fel de rău ca Năpastă. Orice pisică ce nu li se supune e izgonită, asta dacă are noroc, însă în cele mai multe cazuri este ucisă.

Stea de Foc îl privea uluit.

— Dar cum au grijă de pui și de bătrâni?

— De obicei, perechea fiecărei pisici vânează pentru ea câtă vreme alăptează puii. Până și Năpastă își dă seama că, fără pui, mai devreme sau mai târziu, nu ar mai exista nici clanul. Dar bătrânii sau pisicile bolnave sau rănite… ei bine, trebuie să se descurce pe cont propriu. Trebuie să ucidă sau să fie ucise. Să vâneze sau să moară de foame. Nu e loc de slăbiciuni.

Stea de Foc s-a înfiorat la gândul unui clan care nu-și îngrijea pisicile vulnerabile, în care pisicile care slujiseră clanul toată viața erau lăsate să moară atunci când nu se mai puteau îngriji singure.

— Atunci de ce-ar dori vreo pisică să-l urmeze pe Năpastă? a izbucnit el.

— Unora dintre ele le place să ucidă.

Vocea lui Arpacaș era rece ca gheața, iar ochii priveau sumbri în gol, spre ceva ce Stea de Foc nu vedea.

— Iar altora le e prea teamă să facă altceva. Nu-ți poți duce traiul singur în ținutul Două-Picioare, dacă nu ești pisoi de casă, cu un cuib de Două-Picioare în care să ai culcușul. Ori ești alături de Năpastă, ori ești împotriva lui – iar pisicile care sunt împotriva lui nu trăiesc prea mult.

Labă Neagră s-a tras mai aproape de prietenul său, lipindu-și afectuos botul de blana lui.

— De asta a și plecat Arpacaș, a mieunat el. Povestește-i, Arpacaș.

— Nu e mare lucru de povestit, a rostit Arpacaș, tresărind în fața unei amintiri înfiorătoare. Nu mai puteam suporta ce făcea Năpastă, așa că într-o noapte m-am strecurat. Eram îngrozit că Năpastă sau războinicii lui aveau să mă prindă, însă am reușit să ajung la marginea așezării de Două-Picioare și am traversat Calea Tunetului. Am simțit în pădure miros de pisici, dar la vremea aceea am crezut că aveau să fie toate ca Năpastă și ai săi, așa că m-am ținut departe. În cele din urmă, am ajuns la fermă, unde mi s-a părut că pot trăi liniștit. Două-Picioare mă lasă în pace, nu le trebuie șoarecii pe care îi vânez eu.

Motanul a tăcut, iar Stea de Foc a căzut pe gânduri. Povestea lui Arpacaș îi confirma ceea ce știa deja, că Năpastă era un inamic nemilos și periculos.

— Trebuie să aibă și Năpastă puncte slabe, i-a miorlăit el lui Arpacaș. Trebuie să existe o cale de a-l învinge.

Arpacaș l-a privit în ochi și s-a aplecat ușor spre el.

— Cea mai mare putere a lui îi este și cea mai mare slăbiciune. Năpastă și războinicii lui nu cred în Clanul Stelelor.

Stea de Foc se întreba la ce se referea motanul. Nici Coadă de

Nor nu credea în Clanul Stelelor, dar asta nu-l împiedica să fie un războinic credincios Clanului Tunetului. Oare ce încerca Arpacaș să-i spună?

— Clanul Sângelui nu are pisică-vraci, a continuat Arpacaș, ți-am spus deja, ei nu au grijă de cei bolnavi și, pentru că nu cred în Clanul Stelelor, atunci pentru ei nu există semne ce pot fi interpretate.

— Atunci… înseamnă că ei nu respectă codul războinicilor?

Era o întrebare stupidă, a realizat Stea de Foc chiar în clipa în care a rostit-o. Tot ce-i spusese până atunci motanul, tot ce văzuse el însuși îi confirmau lucrul acesta.

— Și vrei să spui că asta îi este slăbiciunea? Nu înseamnă decât că pot face ceea ce vor, fără a fi opriți de un cod al onoarei.

— E adevărat, i-a răspuns Arpacaș. Dar gândește-te, Stea de Foc, fără codul războinicilor și tu ai putea fi la fel de însetat de sânge ca el. Poate că ți-ar fi mai ușor să te lupți cu el așa. Dar fără credința în Clanul Stelelor… ce ai mai fi?

Gândurile lui Stea de Foc goneau nebunește. După ce îi povestise Arpacaș, era și mai îngrozit de Clanul Sângelui; și cu toate astea, undeva în sufletul lui apăruse o scăpărare de speranță, ca și cum Clanul Stelelor ar fi încercat să-i spună ceva, ceva ce nu putea înțelege. Nu încă.

— Mulțumesc, Arpacaș, a mieunat el. Am să mă gândesc la ce mi-ai spus. Și nu am să uit că ați încercat să ne ajutați.

— Și nu o să facem doar asta, a rostit Labă Neagră, ridicându-se în picioare. Mustăcioară ne-a spus că în trei zile – în două zile de-acum – vă veți lupta cu Năpastă. Vă vom fi alături.

Stea de Foc îl privea cu botul căscat.

— Dar voi sunteți pisici singuratice, a început el. Nu e bătălia voastră…

— Haide, Stea de Foc, a mieunat Arpacaș, dacă Năpastă și banda lui pun laba pe pădure, cât crezi că am mai rezista și noi? Nu le-ar lua nici un pătrar de lună să ne descopere hambarul și

toți șobolanii grăsuni din el. Am avea de ales între a pleca și a fi uciși.

— Și preferăm să luptăm alături de prietenii noștri, a adăugat încet Labă Neagră.

— Mulțumesc, a rostit Stea de Foc, impresionat de loialitatea pe care i-o dovedeau cei doi singuratici. Toate clanurile vă vor aduce cinstire.

Arpacaș a pufnit.

— Nu știu ce să zic. Eu îmi doresc doar să duc o viață liniștită… Însă nu o voi putea face până nu dispare Clanul Sângelui.

— Nici noi, a aprobat Stea de Foc, zvâcnind din urechi. Nu există speranță pentru niciunii dintre noi câtă vreme Năpastă se află în pădure.

Stea de Foc și-a luat la revedere de la cei doi motani, Arpacaș și Labă Neagră; pornind să verifice programul de antrenament, i-a zărit pe Coadă Lungă și pe Blană de Zăpadă coborând povârnișul. S-a oprit să-i aștepte.

— Vreo veste?

— Am patrulat de-a lungul graniței cu Clanul Umbrelor, până la Patru Stejari, i-a raportat Coadă Lungă. De pe teritoriul lor se simte duhoarea Clanului Sângelui. Pute oribil chiar și de pe partea cealaltă a Căii Tunetului.

— Probabil că se ascund acolo, a adăugat Blană de Zăpadă.

— Nu e de mirare, a mieunat gânditor Stea de Foc. Dar unde s-a dus Clanul Umbrelor?

— Ajungeam și aici, i-a răspuns Coadă Lungă, ochii strălucindu-i de entuziasm. Le-am simțit mirosul la Patru Stejari – mirosul multor pisici care se deplasau în aceeași direcție. Cred că au trecut pe teritoriul Clanului Râului.

— Deci s-au dus la aliații lor, a murmurat Stea de Foc.

Se întreba cum fuseseră primiți. Oare Stea de Leopard avea

să încerce să-și recapete vechea autoritate, acum că Stea de Tigru murise?

Stea de Foc a ridicat din umeri. Avea probleme destul de mari, nu-și putea face griji și în legătură cu Stea de Leopard.

— Mulțumesc, Coadă Lungă. E bine c-am aflat lucrul ăsta. Mergi să mănânci ceva.

Înclinând din cap, Coadă Lungă a pornit prin tunelul de orz sălbatic, urmat de Blană de Zăpadă. Stea de Foc i-a urmărit cum se îndepărtau și când ei au dispărut cu totul în tunel, și-a continuat drumul spre vâlceaua pentru antrenamente.

L-a găsit pe Dungă Cenușie urcat pe o ieșitură din stâncă, deasupra ucenicilor. A ciulit urechile în chip de salut pentru Stea de Foc.

— Cum merge?

— De minune, i-a răspuns Dungă Cenușie. Dacă ne-ar vedea Năpastă, ar goni cu coada între picioare spre ținutul orașului!

Războinicul cenușiu avea o expresie de hotărâre încăpățânată, pe care Stea de Foc și-o amintea din perioada relației lui secrete cu Pârâu Argintiu. Pentru o clipă, și-a dorit să-i poată spune lui Dungă Cenușie că o văzuse pe Pârâu Argintiu în visul de la Piatra Lunii, însă asta nu i-ar fi alinat deloc durerea. Frumoasa pisică era moartă, iar Stea de Foc spera că avea să mai treacă multă vreme până când Dungă Cenușie avea să i se alăture în Clanul Stelelor.

— În orice caz, avem cea mai bună trupă de luptători care a existat vreodată în pădurea asta, a rostit el cu ochii pe Labă de Mărăcine și Gheară Ascuțită care se antrenau. Numai o clipă, trebuie să-i dau lui Labă de Mărăcine un pont despre folosirea ghearelor.

A sărit de pe stâncă, pornind de-a curmezișul vâlcelei și dându-i lui Stea de Foc răgazul de a se uita în jur. Undeva, aproape de el, Coadă Pestriță și Urechiușă își dădeau târcoale, așteptând momentul să țâșnească la atac. În partea cealaltă a

vâlcelei, Furtună de Nisip îi antrena pe cei trei pui ai lui Blană Albastră. Stea de Foc s-a dus să se uite și când a ajuns aproape de ei a auzit-o mieunând:

— În regulă, sunt un războinic din Clanul Sângelui și tocmai am pătruns în tabăra voastră. Ce o să…

Ultimul cuvânt s-a transformat într-un țipăt, când Măcrișor a tăbărât pe ea și a mușcat-o tare de coadă. Furtună de Nisip s-a întors fulgerător, ridicând o labă cu ghearele ascunse în pernuțe, dar înainte să o poată împinge pe Măcrișor, Tăciune și Ploicică i-au sărit în spinare. Pisica portocalie a dispărut sub un morman de pisoi indignați.

Când Stea de Foc ajuns lângă ea, antrenoarea se lupta să scape de ei, zâmbind.

— Bravo! a mieunat ea. Dacă aș fi fost chiar din Clanul Sângelui, aș fi fugit înspăimântată.

Întorcându-se spre motan, a adăugat:

— Salut! I-ai văzut pe micuții ăștia trei? Peste câteva luni vor fi niște războinici strașnici.

— De asta sunt sigur, a mieunat Stea de Foc. Vă descurcați foarte bine, i-a lăudat el. Și nici c-ați putea avea o profesoară mai bună decât Furtună de Nisip.

— Când o să fiu ucenică, vreau s-o am pe Furtună de Nisip mentora mea, a mieunat Măcrișor. Pot, Stea de Foc?

— Ba nu, eu o vreau! a protestat Tăciune.

— Ba nu, eu! a adăugat Ploicică.

Clătinând din cap, Furtună de Nisip a tors amuzată.

— Stea de Foc o să hotărască cine vor fi mentorii voștri. Acum, ia arătați-i mișcările de apărare!

Stea de Foc a privit încântat în timp ce micuții se răfuiau la pământ, prefăcându-se că se atacă și se apără. Deși erau entuziasmați până peste cap, au reușit să-și aducă aminte ce îi învățase Furtună de Nisip, ferindu-se cu pricepere sau repezindu-se să-și muște fulgerător falsul atacator.

— Sunt talentați, i-a spus în șoaptă Furtună de Nisip. Mai ales mica Măcrișor. Dacă m-ai ruga să-i fiu mentoră, nu te-aș refuza, a adăugat ea, privindu-l cu coada ochiului.

— Între noi fie vorba, va fi ucenica ta când ajunge la vârsta potrivită, i-a promis el clipind duios.

Cu toate că el și Furtună de Nisip, puii și tot restul clanului se aflau pe marginea prăpastiei, Stea de Foc nu se putea abține să nu fie mândru și plin de speranță. Lipindu-și botul de blana lui Furtună de Nisip, a murmurat:

— Vom câștiga lupta. Vreau să cred asta.

Furtună de Nisip nu i-a răspuns în cuvinte, însă privirea pe care i-a aruncat-o spunea totul.

Lăsând-o să-și continue lecția, Stea de Foc a pornit spre partea cealaltă a vâlcelei, unde Coadă de Nor și Inimă Luminoasă se antrenau împreună cu Labă de Cenușă și Blană Pământie. Inimă Luminoasă tocmai îl prăvălise la pământ pe Blană Pământie; acesta s-a ridicat, scuipând nisip, și a mieunat:

— Nu mă așteptam să mă dobori așa! Mai arată-mi o dată.

Inimă Luminoasă a luat poziția de atac, dar s-a relaxat când l-a văzut pe Stea de Foc venind spre ei.

Coadă de Nor a pornit mândru spre el, cu coada pe sus.

— Ai văzut? a întrebat el mândru. Inimă Luminoasă luptă foarte bine.

— Continuă, a îndemnat-o blând Stea de Foc. Pare interesant.

Inimă Luminoasă l-a privit emoționată cu ochiul cel bun, iar apoi s-a întors cu spatele spre el, ca să se poată concentra. Blană Pământie încerca să se strecoare spre ea pe partea cu ochiul orb, însă ea se mișca întruna în față și în spate, ținându-l mereu în raza ei vizuală. Când motanul a țâșnit la atac, ea s-a strecurat sub labele lui întinse, lovindu-l în picioarele din spate și doborându-l din nou la pământ.

— Acum înțeleg de ce ți se spune Blană Pământie, a glumit Coadă de Nor în timp ce războinicul maroniu se ridica și se

scutura de pământ.

— Bravo, Inimă Luminoasă! a strigat Stea de Foc.

A făcut semn din urechi, chemându-l pe Coadă de Nor la o parte.

— Speram să te găsesc aici, a mieunat el încet. Am să merg până la Prințesa și m-am gândit că poate vrei să vii și tu.

Coadă de Nor a ciulit urechile.

— Vrei s-o avertizezi?

— Da. Câtă vreme Clanul Sângelui hălăduiește prin pădure, trebuie să știe că e în pericol. Știu că nu iese des în pădure, dar chiar și așa…

— Vin imediat, a mieunat Coadă de Nor, pornind înapoi, să-și ia rămas-bun de la Inimă Luminoasă.

Un pic mai târziu, cei doi motani se îndreptau spre Brazii Înalți, după ce Stea de Foc i-a strigat rămas-bun lui Dungă Cenușie din mers. Lumina palidă a iernii cădea pe cenușa încă rămasă în urma focului ce mistuise pădurea. Cele câteva plante care-și reveniseră după foc erau acum uscate și pleoștite; nu era nici urmă, nici miros de pradă. Iarna asta ar fi fost suficient de dificilă și fără amenințarea Clanului Sângelui, s-a gândit Stea de Foc.

Când au ajuns la cuibul de Două-Picioare din apropiere de locuința Prințesei, Stea de Foc a fost ușurat să vadă frumușica pisică șezând pe gardul grădinii. A tors fericită când l-a văzut gonind pe petecul de pământ de la marginea pădurii și sărind apoi pe gard, lângă ea. Coadă de Nor l-a urmat imediat.

— Inimă de Foc! a exclamat Prințesa, lipindu-și botul de blana lui. Și Coadă de Nor! Tare mă bucur că ați venit. Sunteți bine?

— Da, suntem bine, a răspuns Stea de Foc.

— Acum este liderul clanului, a intervenit Coadă de Nor. Trebuie să-i spui *Stea* de Foc.

— Liderul clanului? Asta-i minunat.

Prințesa a scos un tors adânc, de încântare. Stea de Foc știa că era mândră de el, cu toate că nu înțelegea de fapt ce însemna – nici durerea pierderii lui Stea Albastră, nici povara grea a responsabilității de lider.

— Mă bucur așa de mult pentru tine, a continuat Prințesa. Dar sunteți amândoi foarte slabi, a adăugat ea îngrijorată, dându-se în spate ca să-și analizeze mai bine fratele și fiul. Mâncați bine?

Era greu de răspuns la această întrebare. Stea de Foc și toate pisicile din Clanul Tunetului se obișnuiseră să fie înfometate, însă Prințesa nu avea de unde să știe cât de rară era prada, pentru că Două-Picioare îi dădeau aceeași mâncare în fiecare zi.

— Ne descurcăm destul de bine, a repetat nerăbdător Coadă de Nor, înainte ca Stea de Foc să apuce să răspundă. Dar am venit să-ți spunem să nu mai intri în pădure. Sunt prin preajmă niște pisici malefice.

Stea de Foc a aruncat o privire nemulțumită spre nepotul lui. Ar fi vrut să îi dea cu mai multă blândețe vestea Prințesei.

— Au venit în pădure niște pisici din așezarea de Două-Picioare, i-a explicat el, lipindu-se încurajator de sora lui. Sunt niște ființe fioroase, dar în mod normal ar trebui să te lase în pace.

— Le-am văzut furișându-se printre copaci, i-a rostit Prințesa în șoaptă. Și-am auzit tot felul de povești despre ele. Se pare că ucid chiar și câini și alte pisici.

Poveștile erau adevărate, s-a gândit Stea de Foc, amintindu-și colții cu care era împodobită zgarda lui Năpastă. Și în scurtă vreme, motanul cel negru avea să se poată lăuda cu și mai multe crime.

— Toți bunii povestitori mai exagerează, i-a răspuns el Prințesei, sperând că sună suficient de convingător. Nu trebuie să-ți faci griji, dar ar fi mai sigur dacă ai rămâne la tine în grădină.

Prințesa i-a susținut privirea, iar Stea de Foc și-a dat seama că, pentru prima dată, tonul lui binedispus nu reușise s-o păcălească.

— Așa am să fac, a promis ea. Și am să avertizez și celelalte pisici de casă.

— Bun, a mieunat Coadă de Nor. Și nu-ți face nicio grijă. În curând o să scăpăm de Clanul Sângelui.

— Clanul Sângelui! a repetat Prințesa, zguduită de un fior. Stea de Foc, sunteți în pericol, nu-i așa?

Stea de Foc a încuviințat din cap; hotărâse brusc să nu se mai comporte ca și cum sora lui era un pisoi de casă slab, incapabil să facă față adevărului.

— Da, i-a răspuns el. Clanul Sângelui ne-a dat trei zile ca să plecăm din pădure. N-avem de gând să plecăm, așa că va trebui să ne luptăm cu ei.

Prințesa îl privea în continuare, gânditoare. Vârful cozii ei a descris un arc prin aer, atingând ușor o cicatrice de pe coapsa motanului – o rană veche, dintr-o bătălie ce avusese loc cu atât de mult timp în urmă, încât nu mai știa care anume era. Dintr-odată, Stea de Foc și-a dat seama cum trebuie să-l fi văzut ea: slab și jerpelit, în ciuda mușchilor oțeliți, cu blana plină de cicatrice care-i aminteau mereu de asprimea vieții din pădure.

— Știu că ai să faci tot ce poți, a mieunat ea încet. Clanul nici că putea avea un conducător mai bun.

— Sper că ai dreptate, a mieunat Stea de Foc. Asta este cea mai gravă amenințare de care s-a lovit vreodată clanul nostru.

— Și veți trece peste ea cu bine, sunt sigură.

Prințesa și-a trecut limba peste urechea lui, lipindu-se de el. Stea de Foc simțea mirosul spaimei ei, dar pisica a rămas calmă și chipul ei blând era neobișnuit de serios.

— Să vă întoarceți cu bine, Stea de Foc, a șoptit ea. Te rog!

CAPITOLUL 25

După ce și-au luat rămas-bun de la Prințesa, Coadă de Nor a pornit la vânătoare, lăsându-l pe Stea de Foc să se întoarcă în tabără singur. Până ce a ajuns la râpă, se lăsase înserarea, iar el a simțit mirosul lui Vifor Alb înainte de a-l vedea în fața lui. L-a ajuns din urmă chiar când se apropia de tunelul de orz sălbatic; ținea în fălci un șoarece de câmp pe care l-a lăsat jos atunci când l-a văzut pe Stea de Foc.

— Speram să stăm de vorbă un pic, a început el fără să aștepte să fie salutat. Și e mai bine că ne-am întâlnit aici, decât înăuntru. Aici nu ne poate auzi nimeni.

Lui Stea de Foc i s-a strâns inima.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Adică în afară de sosirea lui Năpastă? a mieunat crispat bătrânul războinic.

S-a așezat pe o piatră netedă și i-a făcut semn din coadă lui Stea de Foc să vină lângă el.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Patrulele și antrenamentele merg bine… Dar mă tot întreb dacă am chibzuit cum se cuvine la ceea ce facem.

Stea de Foc îl privea cu ochi mari.

— Cum adică?

Secundul Clanului Tunetului a răsuflat adânc, cu durere în suflet.

— Năpastă și clanul lui ne depășesc numeric cu mult, chiar și luptând împreună cu Clanul Vântului. Știu că războinicii noștri vor lupta până la ultima suflare pentru a salva pădurea, dar poate că prețul va fi prea mare.

— Vrei să spui că ar trebui să ne predăm? l-a întrebat Stea de Foc cu vocea aspră.

Nu se așteptase să primească vreodată un asemenea sfat de la secundul lui. Dacă vitejia lui Vifor Alb nu s-ar fi aflat mai presus de orice îndoială, ar fi considerat că vorbele acelea îi aparțineau unui laș.

— Să plecăm din pădure?

— Nu știu, i-a răspuns Vifor Alb obosit, iar Stea de Foc și-a amintit dintr-odată că era un motan bătrân. Lucrurile se schimbă, fără îndoială, și poate că e timpul să mergem înainte. Trebuie să fie un teritoriu și dincolo de Pietrele Înalte. Am putea găsi alt loc…

— Niciodată! l-a întrerupt Stea de Foc. Pădurea e a noastră.

— Ești tânăr, i-a răspuns Vifor Alb privindu-l solemn. Sigur că așa vezi lucrurile. Dar vor muri multe pisici, Stea de Foc.

— Știu.

Stea de Foc își petrecuse întreaga zi menținându-se ocupat, încurajându-și războinicii – și pe el însuși – cu gândul la o victorie împotriva lui Năpastă. Acum, Vifor Alb îl forța să privească realitatea: chiar dacă aveau să câștige, prețul urma să fie unul înfiorător. Gonind pisicile invadatoare din pădure, Clanul Tunetului putea rămâne cu doar câțiva supraviețuitori, la fel de slabi ca în urma unei înfrângeri.

— Dar trebuie să ne apărăm, a mieunat el. Nu putem să ne întoarcem cu coada și să fugim ca șobolanii. Ai dreptate, Vifor Alb, știu că ai dreptate, dar ce altă variantă avem? Nu se poate să fie voința Clanului Stelelor ca noi să plecăm din pădure.

Vifor Alb a încuviințat din cap.

— M-am gândit că ai să spui asta. Ei bine, ți-am spus părerea

mea. Asta mi-e datoria de secund.

— Și-ți sunt recunoscător că ai făcut-o, Vifor Alb.

Războinicul alb s-a ridicat în picioare, întorcându-se spre șoarecele pe care îl cărase, dar s-a mai întors o dată spre Stea de Foc.

— Eu nu am avut niciodată o ambiție ca a lui Stea de Tigru – sau ca a ta, a mieunat el. Nu mi-am dorit niciodată să fiu lider. Dar în momentul ăsta mă bucur mai mult ca oricând că nu sunt conducător. Nicio pisică întreagă la cap nu te-ar putea invidia pentru deciziile pe care trebuie să le iei.

Stea de Foc nu știa ce să-i răspundă.

— Sper doar că atunci când sosește momentul, să lupt cât pot de bine, a continuat războinicul alb.

Peste figura lui a trecut o undă de îndoială, iar Stea de Foc și-a dat seama că multe pisici s-ar fi retras deja alături de bătrâni până la vârsta lui Vifor Alb. Era firesc ca el să se teamă că îi scăzuse puterea de a se lupta.

— Știu că o vei face, i-a răspuns el. Nu există în toată pădurea un războinic mai nobil decât tine.

Vifor Alb l-a mai privit o clipă, tăcut. Apoi a ridicat șoarecele și a intrat în tabără.

Stea de Foc a rămas pe stâncă. Spusele lui Vifor Alb îl tulburaseră și nu se mai simțea în stare să intre în tabără și să se cuibărească în vizuina de sub Piatra Mare. Știa că nu avea să poată adormi.

După câteva clipe în care a ascultat sunetele domoale ale înserării, Stea de Foc s-a ridicat și a urcat iarăși povârnișul. Câteva raze roșiatice arătau locul unde apusese soarele, însă cerul de deasupra era întunecat și câțiva războinici din Clanul Stelelor îi priveau deja din Blana Argintie.

Stea de Foc s-a strecurat tăcut prin iarbă, abia după ceva vreme dându-și seama că labele îl purtau spre Pietrele Însorite. Până a ajuns la marginea lizierei, se întunecase complet. Formele

rotunjite ale stâncilor se conturau pe cer asemenea spinărilor unor animale ghemuite, cu o sclipire de brumă pe ele. De dincolo de ele, ajungea până la Stea de Foc bolborositul blând al râului peste pietre, iar de undeva mult mai aproape, un zgomot slab i-a atras atenția asupra prăzii.

A început să-i plouă în gură când a identificat mirosul unui șoarece. Abia atingând pământul cu labele, s-a târât încet și a sărit pe el. Nici nu-și dăduse seama cât de foame îi era până în clipa în care și-a înfipt fălcile în el. L-a terminat din câteva guri lacome.

Simțindu-se mai bine, Stea de Foc a sărit pe o stâncă și a găsit un loc unde putea să stea, privind râul. Apa întunecată sclipea în lumina stelelor. O adiere îi vălurea suprafața, răvășind blana motanului și mișcând crengile golașe din jurul lui.

Stea de Foc și-a întors privirea spre Blana Argintie. Războinicii din Clanul Stelelor vegheau – însă în noaptea aceea rece păreau nepăsători și îndepărtați. Oare chiar îi interesa ceea ce se întâmpla în pădure? Sau avusese dreptate Stea Albastră când se ridicase împotriva lor, vrând să se războiască cu spiritele? Stea de Foc a simțit pentru o clipă teribila senzație de izolare pe care trebuie s-o fi trăit fosta lui conducătoare. Nu o putea împărtăși întrutotul, fiindcă el nu-și pierduse niciodată încrederea în propriul clan, dar începea să înțeleagă cum ajunsese pisica să se îndoiască de Clanul Stelelor.

Muriseră deja atâtea pisici din cauza luptei neobosite pentru putere a lui Stea de Tigru, iar Clanul Stelelor nu le salvase. Stea de Foc se întreba dacă era caraghios crezând că străbunii războinici aveau să-l ajute acum.

Dar cum ar fi putut clanul său să supraviețuiască fără Clanul Stelelor? Ridicând capul, a strigat spre Blana Argintie:

— Arătați-mi ce trebuie să fac! Arătați-mi că sunteți alături de noi!

Din fâșia de foc alb de deasupra lui nu a venit niciun răspuns.

Dureros de conștient cât de mic și de slab era, în comparație cu Clanul Stelelor, întins pe cer, Stea de Foc a găsit o mică peșteră în stâncă, în care adierea rece nu pătrundea. Nu a crezut că poate dormi, însă era epuizat și în cele din urmă ochii i s-au închis.

A visat că se afla la Patru Stejari, cu toate simțurile amorțite de aerul călduț și de miresmele dulci ale primăverii. Războinicii din Clanul Stelelor se aflau în jurul lui, ca în vizita de la Piatra Lunii, când primise cele nouă vieți ale unui lider de clan. Le-a văzut acolo pe Frunză Ruginie și pe Colț Galben, ca și pe toți ceilalți războinici pe care îi pierduse Clanul Tunetului; în rândurile lor strălucitoare se aflau și pisicile care pieriseră de curând: Blană de Piatră și tânărul ucenic Labă de Orz.

În vis, Stea de Foc a sărit în picioare și i-a înfruntat. Pentru prima oară, nu era cuprins de venerație față de străbunii războinici. Părea că aceștia îl părăsiseră, că părăsiseră întreaga pădure în mâinile unei sorți înfiorătoare.

— Voi domniți în pădure! a șuierat Stea de Foc, lăsând să i se reverse toată furia față de trădarea lor. Voi ați trimis furtuna în noaptea Adunării, ca eu să nu pot spune clanurilor tot ce făcuse Stea de Tigru. Voi i-ați permis să-l aducă pe Năpastă în pădure! De ce ne faceți una ca asta? Vreți să ne distrugeți cu totul?

O siluetă familiară a pășit în față. Blana cenușiu-albăstruie a lui Stea Albastră sclipea în lumina stelelor, iar ochii îi erau flăcări albastre.

— Stea de Foc, nu înțelegi, a mieunat ea. Clanul Stelelor nu domnește în pădure.

Stea de Foc o privea cu ochii mari, mut. Atunci însemna că totul era greșit, tot ce învățase el încă de când sosise în pădure, ca pisoi de casă.

— Clanul Stelelor are grijă de fiecare pisică din pădure, a continuat Stea Albastră, de la puiul orb, neajutorat, până la cea mai bătrână pisică. Veghem asupra lor. Le trimitem semne și vise

pisicilor-vraci. Dar furtuna nu am trimis-o noi. Năpastă și Stea de Tigru au ajuns la putere vărsând valuri de sânge, pentru că asta le era firea. Noi privim, a repetat lidera, dar nu intervenim. Dacă am interveni, ați mai fi cu adevărat liberi? Stea de Foc, tu și toate celelalte pisici aveți de ales, dacă urmați sau nu codul războinicilor. Nu sunteți niște jucării în labele Clanului Stelelor.

— Dar… a încercat Stea de Foc s-o întrerupă.

Stea Albastră l-a ignorat.

— Și acum veghem asupra ta. Tu ești pisica pe care am ales-o, Stea de Foc. Tu ești focul care va salva clanul. Nu te-a adus aici niciun războinic din Clanul Stelelor. Ai venit de bună voie, pentru că ai spiritul unui războinic și inima unei pisici loiale. Credința ta în Clanul Stelelor îți va da puterea de care ai nevoie.

În timp ce ea vorbea, peste Stea de Foc s-a lăsat o pace binecuvântată. Se simțea ca și cum puterea lui Stea Albastră, puterea tuturor războinicilor din Clanul Stelelor curgea în ființa lui. Orice s-ar fi întâmplat în lupta dintre clanul lui și Clanul Sângelui, Stea de Foc știa că spiritele străbunilor nu îl părăsiseră.

Stea Albastră și-a lipit botul de fruntea lui, așa cum făcuse în ziua în care îi dăduse numele de războinic. Când ea l-a atins, focul palid al adunării de spirite a început să pălească, iar Stea de Foc s-a cufundat în întunericul călduț al unui somn adânc. Când a deschis ochii, primele raze ale răsăritului începeau să lumineze cerul.

Stea de Foc s-a ridicat și s-a întins, amintirea visului său umplându-i labele de energie. Era datoria lui de conducător să-și salveze clanul. Și, cu ajutorul puterii insuflate de Clanul Stelelor, avea să găsească o soluție.

CAPITOLUL 26

Stea de Foc se întreba dacă pisicile din clan îi observaseră absența și dacă se îngrijoraseră din cauza lui. Știa că trebuia să se întoarcă în tabără, însă a mai rămas un pic acolo unde era, pe stâncă, privind cum lumina răsăritului se răspândea prin pădure.

Teritoriul de pe malul celălalt al râului era învăluit în tăcere și în nemișcare. Stea de Foc încerca să-și imagineze cum se descurca Stea de Leopard. Bănuia că războinicii din Clanul Umbrelor care se refugiaseră pe teritoriul ei aveau să fie musafiri nepoftiți, prada fiind atât de puțină în anotimpul rece.

Apoi s-a ridicat repede în picioare, cu blana zburlită și cu urechile ciulite. Tocmai își dăduse seama de ceva și nu înțelegea cum de nu se gândise și înainte la lucrul acesta. Poate Clanul Tunetului nu era atât de depășit numeric pe cât se temea. Dincolo de râu se aflau războinicii din alte două clanuri, iar după moartea lui Stea de Tigru, niciunii dintre ei nu aveau de ce să susțină Clanul Sângelui.

— Minte de șoarece! a murmurat el.

Era posibil ca toate cele patru clanuri din pădure să-și unească puterile pentru a izgoni maleficele pisici care le amenințau. Cele patru nu aveau să devină două – cele patru aveau să devină unul, însă nu așa cum intenționase Stea de Tigru.

Când primele raze strălucitoare de soare au apărut deasupra orizontului, Stea de Foc a sărit de pe stâncă și a luat-o la goană în jos, spre pietrele de trecere.

— Stea de Foc! Stea de Foc!

Strigătul l-a oprit din goană chiar când în fața ochilor îi apăruseră pietrele. Întorcându-se, a văzut o patrulă a Clanului Tunetului ce tocmai ieșea dintre copacii din spatele său. Dungă Cenușie era primul, urmat de Furtună de Nisip, Coadă de Nor și Labă de Mărăcine.

— Unde ai fost? l-a întrebat Furtună de Nisip supărată, venind spre el. Ne-am făcut o mulțime de griji.

— Scuze, i-a răspuns motanul, lingându-i afectuos urechea. Am simțit nevoia să mă gândesc la niște lucruri, atâta tot.

— Ne-a zis Vifor Alb că n-o să pățești nimic, a mieunat Dungă Cenușie. Nici Blană Fumurie nu părea îngrijorată. Am avut impresia că știa mai mult decât ne-a spus.

— Ei bine, acum sunt aici, a mieunat Stea de foc înviorat. Și mă bucur că m-am întâlnit cu voi. Merg pe teritoriul Clanului Râului și-ar fi mai bine să am niște războinici cu mine.

— Clanul Râului? l-a întreba uluit Coadă de Nor. Ce treabă ai cu ei?

— Am să le cer ca mâine să lupte alături de noi împotriva lui Năpastă.

— Ai înnebunit? l-a privit cu ochii mari tânărul războinic. Stea de Leopard o să-ți smulgă blana.

— Eu nu cred c-o s-o facă. Acum că Stea de Tigru a murit, nici ea n-o să-și dorească prezența Clanului Sângelui în pădure.

Coadă de Nor a ridicat din umeri, Dungă Cenușie părea nehotărât, însă ochii verzui ai lui Furtună de Nisip străluceau de încântare.

— Știam c-o să găsești tu o modalitate de a învinge Clanul Sângelui, a tors ea. Hai să mergem.

Stea de Foc a pornit primul spre pietrele de trecere, dar s-a

oprit când a ajuns lângă el Labă de Mărăcine.

— Stea de Foc, putem să vorbim cu Labă Roșcată, dacă-i acolo? l-a întrebat ucenicul cu vocea tremurând de speranță. S-ar putea să nu mai avem altă ocazie.

Stea de Foc a ezitat.

— Da, dacă o vezi printre ei. Vezi ce-ți spune și pe urmă hotărâm ce-i de făcut.

— Mulțumesc, Stea de Foc! i-a răspuns ucenicul cu ochii strălucind de ușurare.

Stea de Foc a coborât pe mal, până la pietrele de trecere, urmat de războinicii săi. În timp ce deschidea drumul, stătea cu ochii în patru, în caz că zărea vreo mișcare pe malul celălalt, dar nu se vedea nimic. Nici măcar o patrulă a Clanului Râului nu a apărut, cu toate că soarele se ridicase deja pe cer.

Ajungând pe malul opus, Stea de Foc a pornit în amonte, spre tabăra Clanului Râului. Înainte de a ajunge acolo, le-a ieșit în cale pârâul ce ducea spre luminișul în care se afla Muntele de Oase. S-a cutremurat amintindu-și ce văzuse ultima oară când fusese acolo. Duhoarea stârvurilor era mai slabă acum, dar adierea aducea până la ei mirosul multor pisici. Stea de Foc a recunoscut mirosul amestecat al Clanului Tigrilor – atât de înspăimântător pe vremuri, dar acum aproape familiar, în comparație cu duhoarea Clanului Sângelui.

— Cred că sunt în luminișul de la Muntele de Oase, a mieunat el peste umăr. Unii dintre ei, cel puțin. Să mergem să vedem. Dungă Cenușie, tu stai de pază.

Dungă Cenușie a rămas în urmă, în timp ce Stea de Foc a pornit de-a lungul pârâului, strecurându-se încet printre firele de papură până a ajuns la marginea luminișului. Privind de acolo, a văzut că Muntele de Oase începuse deja să se prăbușească, acum arăta mai curând ca un morman de gunoaie. Pârâul nu mai era gâtuit de stârvuri putrezite și exista un mic morman de pradă proaspătă, ca și cum pisicile puseseră bazele unei noi tabere.

Mai mulți războinici se aflau în luminiș, cu blana neîngrijită și ochi goi, încețoșați. Stea de Foc a fost surprins să vadă pisici atât din Clanul Râului, cât și din Clanul Umbrelor. Se așteptase să vadă doar războinici din Clanul Umbrelor care-și făceau o tabără aici, în timp ce Clanul Râului s-ar fi aflat la fosta tabără, pe insula din amonte.

Stea de Leopard ședea ghemuită la poalele Muntelui de Oase. Privea drept în față, iar Stea de Foc s-a gândit că trebuia să-l fi văzut, dar pisica n-a schițat nici un gest. Secundul Clanului Umbrelor, Picior Negru, ședea în apropiere. După ce și-a revenit din surprinderea de la început, Stea de Foc a fost ușurat că putea să discute direct cu Stea de Leopard; era evident că pisica încerca să conducă ambele clanuri.

A întors privirea spre Furtună de Nisip.

— Ce au pățit? a murmurat el.

Aproape c-ar fi crezut că sunt bolnavi, dar nu simțea niciun miros de boală în aer.

Furtună de Nisip a clătinat din cap neajutorată, iar Stea de Foc s-a întors din nou spre luminiș. Venise acolo în căutarea unor aliați pentru luptă, dar pisicile păreau pe jumătate moarte. Cu toate acestea, nu avea sens să dea înapoi. Făcând semn din coadă, ca pisicile lui să-l urmeze, a pășit în luminiș.

Nu l-a oprit nicio pisică, cu toate că unele dintre ele au ridicat capul, aruncând câte o privire cu totul lipsită de curiozitate. După ce s-a uitat preț de-o clipă la lider, Labă de Mărăcine a pornit s-o caute pe Labă Roșcată.

Stea de Leopard s-a ridicat cu greu în picioare.

— Stea de Foc, a rostit ea cu vocea răgușită de parcă n-ar mai fi deschis botul de zile întregi. Ce vrei?

— Să stau de vorbă cu tine, i-a răspuns motanul. Stea de Leopard, ce se întâmplă aici? Ce-ați pățit? De ce nu sunteți în vechea voastră tabără?

Stea de Leopard l-a privit lung.

— Acum sunt singura conducătoare a Clanului Tigrilor, a mieunat ea, reapărându-i în ochi o sclipire din vechea ei mândrie. Tabăra Clanului Râului este prea mică ca să încapă ambele clanuri. Am lăsat acolo reginele, puii și bătrânii, păziți de câțiva războinici.

A izbucnit într-un hohot scurt de râs batjocoritor.

— Dar la ce bun? Clanul Sângelui o să ne măcelărească pe toți.

— Nu trebuie să gândești așa, a rugat-o Stea de Foc. Dacă ne unim puterile, putem să izgonim Clanul Sângelui.

În ochii liderei a scăpărat o lumină sălbatică.

— Neghiob cu minte de șoarece! a scuipat ea. Să izgonim Clanul Sângelui? Cum crezi c-o să faci așa ceva? Stea de Tigru era cel mai mare războinic născut vreodată în pădurea asta și ai văzut ce i-a făcut Năpastă.

— Știu, i-a răspuns calm Stea de Foc, ascunzând fiorul de groază ce l-a străbătut. Dar Stea de Tigru l-a înfruntat pe Năpastă singur. Noi ne putem uni și îl putem înfrunta ca unul, iar apoi putem reveni la cele patru clanuri din codul războinicilor.

O expresie batjocoritoare a străbătut chipul lui Stea de Leopard, iar pisica nu a răspuns nimic.

— Și ce ai de gând să faci, atunci? a întrebat-o el. Plecați din pădure?

Stea de Leopard a ezitat, dând încet din cap, ca și cum ar fi enervat-o efortul de a sta de vorbă cu Stea de Foc.

— Am trimis o patrulă în recunoaștere, să caute locuri unde ne-am putea stabili, dincolo de Pietrele Înalte, a recunoscut ea. Dar avem pui mici și doi dintre bătrâni sunt bolnavi. Nu putem pleca cu toții, iar cei care rămân vor muri.

— Dar nu trebuie să moară, i-a promis Stea de Foc cu disperare. Clanul Tunetului și Clanul Vântului vor lupta. Veniți alături de noi.

Se aștepta ca Stea de Leopard să continue să-l ironizeze, însă

pisica îl privea acum cu atenție. Picior Negru s-a ridicat repede în picioare și a venit lângă ea. Când a ajuns în fața pisicilor din Clanul Tunetului, Dungă Cenușie a mârâit amenințător, iar Stea de Foc a văzut că prietenul său scosese ghearele. L-a avertizat cu un semn din coadă; și el îl ura la fel de mult pe Picior Negru, însă deocamdată erau nevoiți să se alieze, pentru a putea învinge împreună un dușman și mai periculos.

— Doar nu ești minte de șoarece! a mârâit secundul Clanului Umbrelor. Nu poți să te gândești serios să li te alături proștilor ăstora! Sunt prea slabi pentru a face față Clanului Sângelui. O să murim toți din cauza lor.

Stea de Leopard l-a privit rece, iar Stea de Foc și-a dat seama, bucuros, că Picior Negru îi displăcea liderei la fel de mult ca și lui. Blană de Piatră, care murise sub ghearele războinicului din Clanul Umbrelor, fusese secundul ei de încredere.

— Eu sunt conducătoarea, Picior Negru. Este decizia mea. Iar eu nu sunt pregătită să renunț, câtă vreme mai există o șansă de a goni Clanul Sângelui. În regulă, a mieunat ea întorcându-se din nou spre Stea de Foc. Care e planul tău?

Stea de Foc și-ar fi dorit să poată oferi o strategie vicleană, o modalitate de a goni Clanul Sângelui fără să pună în pericol viața tuturor pisicilor din pădure. Dar nu exista nicio strategie; calea către victorie, dacă avea să existe, trebuia să fie dificilă și dureroasă.

— Mâine la răsărit, Clanul Tunetului și Clanul Vântului se vor întâlni la Patru Stejari cu Clanul Sângelui. Dacă ni se vor alătura Clanul Umbrelor și Clanul Râului, vom fi de două ori mai puternici.

— Și ne vei conduce tu? l-a întrebat Stea de Leopard, adăugând cu greu: în clipa asta nu am puterea de a-mi conduce pisicile în bătălie.

Stea de Foc a clipit surprins. Se așteptase ca Stea de Leopard să revendice autoritatea asupra celorlalte clanuri. Nici el nu era

sigur că avea puterea de a-și asuma șefia în locul ei, dar vedea clar că nu avea de ales.

— Dacă asta îți dorești, atunci da, am să vă conduc eu.

— Să ne conducă ăsta? a răsunat o voce disprețuitoare din spatele lui Stea de Foc. Un pisoi de casă? Ți-ai pierdut mințile, Stea de Leopard?

Stea de Foc s-a întors, deși recunoscuse deja vocea. Dungă Neagră își croia drum prin micul grup al foștilor săi tovarăși de clan.

Liderul l-a privit uluit. În Clanul Tunetului, Dungă Neagră arătase întotdeauna impozant; acum blana lui cu dungi negre era ternă, ca și cum nu s-ar mai fi îngrijit. Slăbise mult, iar vârful cozii îi tresălta nervos. Doar ostilitatea de gheață din privirea lui rămăsese aceeași, ca și insolența cu care l-a măsurat de sus până jos pe Stea de Foc, când a ajuns în fața liderilor.

— Dungă Neagră, l-a salutat Stea de Foc din cap.

Cu toate că nu ar fi putut simți vreodată milă față de războinicul întunecat, i s-a strâns inima văzând cât de chinuit arăta, cu ochii goi, ca și cum era deja pedepsit pentru faptul că-și trădase clanul în care se născuse.

Stea de Leopard a făcut un pas în față.

— Nu e decizia ta, Dungă Neagră, a mieunat ea.

— Ar trebui să te omorâm sau să te izgonim, a mârâit Dungă Neagră la liderul Clanului Tunetului. Tu l-ai întors pe Năpastă împotriva lui Stea de Tigru. E vina ta că a murit.

— Vina mea? a exclamat motanul uluit.

Ochii motanului ardeau de ură, iar Stea de Foc știa că, în felul lui, Dungă Neagră jelea moartea liderului. Acum că Stea de Tigru pierise, Dungă Neagră era complet singur.

— Nu, Dungă Neagră. A fost chiar vina lui Stea de Tigru. Dacă nu ar fi adus Clanul Sângelui în pădure, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Și cum de s-a întâmplat? a intervenit Dungă Cenușie. Asta

aș vrea eu să știu. Ce-a fost în capul lui Stea de Tigru? Nu a văzut ce rău a adus în pădure?

— A crezut că făcea ceva bun, a încercat Stea de Leopard să-i ia apărarea, însă cuvintele ei păreau goale. A crezut că pisicile din pădure vor fi mai în siguranță dacă se unesc sub conducerea lui și a crezut că cei din Clanul Sângelui v-ar putea convinge că are dreptate.

Dungă Cenușie a pufnit disprețuitor, dar Stea de Leopard l-a ignorat. A făcut un semn din coadă și a apărut o altă pisică: un motan cenușiu slăbănog, cu o ureche sfâșiată. Stea de Foc l-a recunoscut pe Bolovan, una dintre pisicile vagaboande pe care Stea de Tigru le luase în Clanul Umbrelor.

— Bolovan, povestește-i lui Stea de Foc ce s-a întâmplat, i-a poruncit Stea de Leopard.

Războinicul din Clanul Umbrelor arăta slăbit și obosit când l-a privit în ochi pe Stea de Foc.

— Odinioară, am făcut parte din Clanul Sângelui, a mărturisit el. Am plecat de-acolo cu multe luni în urmă, dar Stea de Tigru îmi cunoștea trecutul și mi-a cerut să îl duc la așezarea de Două-Picioare, fiindcă avea nevoie de mai multe pisici ca să se asigure că el și Clanul Umbrelor controlau pădurea.

Și-a coborât privirea asupra propriilor labe, fremătând stingher din urechi.

— Am… am încercat să-i spun lui Stea de Tigru că Năpastă e periculos, însă niciunul dintre noi nu și-a imaginat ce poate să facă. Stea de Tigru i-a oferit o parte din pădure, dacă își aducea pisicile să lupte alături de el. Se gândea că odată ce forța toate celelalte clanuri să intre în Clanul Tigrilor, putea să se descotorosească de Clanul Sângelui.

— Dar s-a înșelat, a murmurat Stea de Foc, simțind din nou durerea aceea stranie pe care o trăise văzându-și vechiul dușman zăcând mort la picioarele lui.

— Nu ne-a venit să credem când a murit, a continuat Bolovan

cu ochii mari, ca și cum ar fi împărtășit amintirea lui Stea de Foc. Credeam că nimeni și nimic nu l-ar fi putut învinge pe Stea de Tigru. Când Clanul Sângelui ne-a atacat tabăra, după moartea lui, eram prea șocați ca să mai luptăm, însă nu am plecat toți. Unele pisici s-au gândit că e mai sigur să i se alăture lui Năpastă. Colț Zimțat, de exemplu, a rostit motanul cu o voce amară. Ar merita să ne luptăm cu Clanul Sângelui fie și numai ca să-mi înfig ghearele în blana trădătorului ăluia.

— Deci vreți să luptați?

Stea de Foc s-a uitat în jur și a văzut că toate pisicile din luminiș se apropiaseră și ascultau în tăcere. Numai Picior Negru și Dungă Neagră se țineau deoparte, la marginea mulțimii de pisici.

— Vreți să fiți alături de noi și de Clanul Vântului mâine?

Pisicile au păstrat tăcerea, așteptând să vorbească Stea de Leopard.

— Nu știu, a mieunat ea. Poate că bătălia e deja pierdută. Am nevoie de timp să mă gândesc.

— Nu mai e prea mult timp, a subliniat Furtună de Nisip.

Stea de Foc și-a adunat războinicii cu o mișcare de coadă și le-a făcut semn să meargă în partea cealaltă a luminișului.

— Gândește-te acum, Stea de Leopard, a mieunat el. Vom aștepta.

Lidera Clanului Râului i-a aruncat o privire sfidătoare, ca și cum ar fi vrut să insiste că avea să se gândească atâta timp cât avea nevoie, însă nu a rostit nimic și doar a chemat doi sau trei războinici din Clanul Râului, începând să vorbească cu ei pe un ton jos, preocupat. Cu ochii scăpărând de furie, Picior Negru și-a croit drum până la ei. Celelalte pisici au rămas tot nemișcate, în tăcerea lor îndurerată, iar Stea de Foc n-a putut să nu se întrebe dacă erau în stare să lupte.

— Cât de minte de șoarece pot să fie?! a mârâit Coadă de Nor. Ce e de discutat atâta? Stea de Leopard a zis deja că nu pot pleca

în siguranță, deci ce mai pot face, în afară de a lupta?

— Taci din gură, Coadă de Nor, i-a poruncit Stea de Foc.

— Stea de Foc, l-a întrerupt Labă de Mărăcine, care stătea la câteva lungimi de coadă de el, împreună cu sora lui. Labă Roșcată vrea să stea de vorbă cu tine.

Tânăra pisică a susținut privirea liderului cu mult calm, amintindu-i de formidabila ei mamă, Floare Aurie.

— Da, Labă Roșcată? a îndemnat-o el.

— Mi-a spus Labă de Mărăcine că vrei să-ți spun de ce am plecat din Clanul Tunetului, a mieunat Labă Roșcată fără niciun fel de introducere. Dar tu știi deja, nu? Am vrut să fiu judecată pentru ceea ce sunt, nu pentru ce a făcut tatăl meu. Am vrut să am sentimentul că acolo e locul meu, că sunt bine-venită.

— Nimeni nu considera că nu ești bine-venită, a protestat Stea de Foc.

Labă Roșcată l-a privit cu o sclipire în ochi.

— Stea de Foc, eu nu cred asta. Și nici tu nu crezi.

Stea de Foc era copleșit de vinovăție.

— Am făcut o greșeală, a recunoscut el. V-am privit pe voi, pe amândoi, însă îl vedeam pe tatăl vostru. Așa au făcut și alte pisici. Dar nu am vrut niciodată să pleci.

— Alte pisici au vrut, a mieunat încet pisica.

— Se mai poate întoarce în clan, nu? l-a întrebat Labă de Mărăcine rugător.

— Stai puțin, l-a întrerupt brusc Labă Roșcată. Nu te întrebam dacă pot să mă întorc. Tot ce vreau este să fiu o pisică loială noului meu clan. Vreau să fiu cea mai bună războinică care pot fi, a continuat ea cu ochii strălucitori. Și nu o pot face în Clanul Tunetului.

Stea de Foc suferea văzând cât curaj și câtă loialitate pierdea clanul lui.

— Îmi pare rău că ai plecat din Clanul Tunetului, a mieunat el, și-ți doresc tot binele din lume. Labă Roșcată, chiar cred că

dacă toate clanurile luptă împreună mâine, putem să ne câștigăm înapoi pădurea. Clanul Umbrelor va supraviețui și va deveni un clan cu care să te mândrești… Un clan care să se mândrească cu tine.

Labă Roșcată a dat ușor din cap.

— Mulțumesc.

Labă de Mărăcine arăta teribil de nefericit, dar Stea de Foc știa că nu mai era nimic de spus. Auzindu-și numele strigat, s-a întors și a văzut că Stea de Leopard venea spre el, din partea opusă a luminișului.

— Am luat o decizie.

Inima lui Stea de Foc bătea nebunește. Totul depindea de hotărârea lui Stea de Leopard. Fără sprijinul Clanului Râului și al Clanului Umbrelor – chiar și când războinicii lor erau într-o stare atât de tristă – nu aveau speranța de a goni Clanul Sângelui din pădure. Cele câteva clipe ce au trecut până când lidera a ajuns în fața lui i-au părut o veșnicie.

— Clanul Râului va lupta împotriva Clanului Sângelui mâine, a anunțat ea.

— Și Clanul Umbrelor la fel, a adăugat Picior Negru, venind în urma ei.

Ochii lui au scăpărat către Stea de Leopard, în timp ce-și afirma tăcut autoritatea.

Cu toate că era ușurat că liderii acceptaseră să lupte, Stea de Foc a văzut câteva priviri pline de îndoială în rândul celorlalte pisici. Dungă Neagră a fost singurul care a deschis botul.

— Ați înnebunit cu toții, a scuipat el. Să urmăm un pisoi de casă în luptă? Ei bine, eu nu am să-l urmez, orice-ar spune oricine.

— Te vei supune ordinelor! s-a răstit Stea de Leopard.

— Încearcă numai să mă forțezi, a ripostat Dungă Neagră. Nu ești lidera mea.

Preț de câteva clipe, Stea de Leopard l-a privit cu ochi reci ca

gheața. Apoi a ridicat din umeri.

— Slavă Clanului Stelelor că nu sunt! Ești la fel de util ca o vulpe moartă. Foarte bine, Dungă Neagră, fă cum vrei tu.

Războinicul întunecat a ezitat, mutându-și privirea de la Stea de Leopard la Picior Negru și apoi la ea, privind după aceea restul luminișului. Războinicii încă vorbeau între ei în șoaptă, iar niciunul dintre ei nu-l băga în seamă pe Dungă Neagră.

S-a uitat din nou spre Stea de Leopard, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, însă lidera se întorsese deja cu spatele. Dungă Neagră s-a întors fulgerător spre Stea de Foc, mârâind furios:

— Neghiobilor! O să fiți sfâșiați mâine.

S-a îndepărtat într-o tăcere mormântală. Pisicile s-au dat la o parte din calea lui și l-au urmărit cu privirea până a dispărut în stuf. Stea de Foc se întreba unde ar fi putut merge acum războinicul singuratic.

Stea de Leopard a făcut un pas în față.

— Jur pe Clanul Stelelor că vom veni mâine la Patru Stejari la răsărit. Vom lupta alături de voi și de Clanul Vântului împotriva Clanului Sângelui.

Pe un ton schimbat, mult mai vioi, a adăugat:

— Blană Umbroasă, trimite niște patrule de vânătoare. O să avem nevoie de energie mâine.

O pisică cenușie, cu blana închisă la culoare, a dat din coadă și a pornit printre pisici, alegând războinicii pentru patrule.

Stea de Leopard a privit copleșită de tristețe Muntele de Oase, iar blana ei pestriță a fost zguduită de un fior.

— Trebuie să dărâmăm asta, a murmurat ea. Aparține unor vremuri mult mai întunecate.

Și-a înfipt ghearele în mormanul de oase. Încet și ezitant, ca și cum încă se temeau că avea să apară Stea de Tigru și să-i acuze de trădare, războinicii ei i s-au alăturat. Os cu os, mormanul a fost împrăștiat prin luminiș. Picior Negru și câțiva dintre războinicii Clanului Umbrelor priveau de undeva mai departe.

Figura secundului era umbrită și era imposibil de ghicit la ce se gândea.

Stea de Foc și-a tras războinicii mai departe. Reușise ceea ce își propusese și admira curajul lui Stea de Leopard. Însă în loc de satisfacție, s-a simțit copleșit de o îngrijorare întunecată, prevestitoare de rău, când a mai aruncat o ultimă privire la cele două clanuri adunate în luminiș.

„Dacă i-am condamnat pe toți la moarte?“

CAPITOLUL 27

Era acel moment de dinainte de răsărit, când luna apusese, dar soarele nu poleia încă orizontul cu lumina lui blândă, lăptoasă. Noaptea era nemișcată și rece, neagră ca o apă înghețată.

Stea de Foc a ieșit din vizuină. Luminișul era pustiu, dar auzea sunetele estompate ale războinicilor ce se trezeau. Pe pământ strălucea bruma, iar deasupra capului său Blana Argintie curgea pe cer asemenea unui fluviu.

Trăgând în piept aerul nopții, în care simțea mirosul atâtor pisici dragi lui, blana lui Stea de Foc s-a înfiorat. Aceasta putea fi ultima dimineață pe care o petrecea în tabără. Putea fi ultima dimineață a tuturor pisicilor, din toate clanurile. Simțea că lucrurile îi scăpau de sub control, iar când a căutat îmbărbătare în gândul că spiritele din Clanul Stelelor îi aveau în labele lor soarta, a fost cuprins doar de nesiguranță.

Motanul a oftat și s-a scuturat bine, iar apoi a pornit spre tunelul de ferigi ce ducea spre vizuina lui Blană Fumurie. Pisica-vraci târa ierburi și fructe în luminiș, unde Labă de Frunză alcătuia din ele legături gata de transportat.

— E totul gata?

— Așa cred.

În ochii lui Blană Fumurie se citea o durere nesfârșită, ca și cum vedea deja pisicile rănite care în curând aveau să-i solicite

ajutorul.

— O să-mi trebuiască mai multe pisici ca să car toate astea la Patru Stejari. Eu și Labă de Frunză nu le putem duce singure.

— Poți să folosești toți ucenicii, a mieunat Stea de Foc. Labă de Frunză, te duci tu să-i anunți?

Tânăra pisică a plecat capul și a pornit în grabă.

— Odată ce ajungem acolo, de ceilalți ucenici vom avea nevoie în luptă, dar Labă de Frunză poate să rămână cu tine. Găsește un loc mai îndepărtat. Cred că e o mică peșteră la adăpost, pe partea cealaltă a pârâului…

Blană Fumurie s-a zburlit.

— Stea de Foc, doar nu vorbești serios?! La ce bun mai merg, dacă nu am să fiu acolo unde e lupta?

— Dar pisicile au nevoie de tine, a insistat Stea de Foc. Dacă tu ești rănită, ce-o să se întâmple cu noi?

— Eu și Labă de Frunză putem foarte bine să avem grijă de noi însene. Nu suntem niște pui neajutorați, să știi.

Răspunsul înțepat al lui Blană Fumurie i-a amintit motanului de mentora ei, Colț Galben.

Oftând, a mers lângă pisica-vraci și și-a lipit botul de-al ei.

— Facem cum vrei tu, a mieunat el. Știu că nimic din ce-aș spune nu te-ar face să te răzgândești. Dar te rog… ai grijă.

Blană Fumurie a tors cu duioșie.

— Nu-ți face griji, Stea de Foc. Vom fi în regulă.

— Ți-a vorbit Clanul Stelelor despre bătălia de azi? s-a forțat Stea de Foc să o întrebe.

— Nu, nu mi s-a arătat absolut niciun semn.

Pisica-vraci a ridicat privirea spre Blana Argintie, care începea să se topească în lumina dinaintea răsăritului.

— De obicei, Clanul Stelelor nu este atât de tăcut înaintea unui eveniment așa de important.

— Eu… eu am primit un vis de la ei, Blană Fumurie, i-a mărturisit Stea de Foc ezitând. Dar nu sunt sigur că-l înțeleg și nu

avem timp acum să ți-l povestesc. Sper doar că înseamnă ceva bun pentru noi.

În ochii albaștri ai lui Blană Fumurie se citea curiozitatea, dar nu l-a întrebat nimic.

Stea de Foc s-a întors prin tunelul de ferigă și a străbătut luminișul până la vizuina bătrânilor. Pe drum a trecut pe lângă Blană de Ferigă, care stătea de pază și l-a salutat făcându-i un semn din coadă.

Când a ajuns la copacul prăbușit, înnegrit de focul ce aproape că distrusese tabăra, Stea de Foc i-a găsit pe toți bătrânii dormind încă, cu excepția lui Coadă Pestriță, care ședea cu coada învârtită frumos peste labe.

Pisica s-a ridicat când a văzut că Stea de Foc se îndreaptă spre ea.

— A venit momentul?

— Da. Vom pleca în curând… dar voi nu veniți cu noi, Coadă Pestriță.

— Ce?!

Blana de pe umerii pisicii s-a zburlit de enervare.

— De ce să nu venim? Om fi noi pisici bătrâne, dar nu suntem inutile. Chiar crezi că o să stăm degeaba, în timp ce…

— Ascultă-mă, te rog. E foarte important. Adevărul este că Urechiușă și Chioara de-abia ar putea ajunge până la Patru Stejari, d-apoi să mai și lupte după aceea! Iar Coadă Tărcată e din ce în ce mai fragilă. Nu pot să le trimit să lupte împotriva lui Năpastă.

— Și cu mine cum rămâne?

— Știu că tu ești o luptătoare, Coadă Pestriță.

Stea de Foc se gândise mult la ceea ce avea să-i spună, însă acum, sub privirea mustrătoare a pisicii în vârstă, se simțea nepriceput ca un ucenic.

— Tocmai de asta am nevoie de tine în tabără. Aici au să fie ceilalți trei bătrâni și puii lui Blană Albastră. Au învățat câteva

mișcări de apărare, dar nu sunt pregătiți de luptă. Te las pe tine la conducerea taberei, în lipsa noastră.

— Dar eu… Ah!

Coadă Pestriță s-a oprit, dându-și seama ce îi cerea motanul. Încetișor, blana i s-a așezat la loc.

— Am înțeles. Bine, Stea de Foc. Te poți baza pe mine.

— Mulțumesc, a clipit el recunoscător. Dacă lupta nu se termină bine pentru noi, vom încerca să ne retragem spre tabără și să vă ajutăm, dar e posibil să nu reușim. În cazul în care cei din Clanul Sângelui ajung până aici, voi veți fi tot ce mai rămâne din Clanul Tunetului. Va trebui să muți bătrânii și puii în altă parte. Încercați să traversați râul și luați-o spre ferma lui Arpacaș.

— Bine, a încuviințat din cap Coadă Pestriță. Am să fac tot ce pot.

Întorcându-se spre locul în care dormea Inimă Luminoasă, la adăpostul trunchiului de copac căzut, l-a întrebat:

— Cu ea ce facem?

— Inimă Luminoasă e puternică acum, poate ține pasul cu ceilalți războinici, a mieunat Stea de Foc, însuflețindu-se. Va veni cu noi.

A mers spre tânăra pisică și a împins-o ușor cu laba.

— Trezește-te, Inimă Luminoasă. Trebuie să pornim.

Pisica a clipit somnoroasă din ochiul bun, apoi s-a ridicat și s-a întins.

— Da, Stea de Foc. Sunt gata.

Pornea deja spre luminiș când liderul clanului a strigat-o înapoi.

— Inimă Luminoasă, dacă trecem cu bine prin încercarea asta, de acum înainte vei dormi în vizuina războinicilor.

— Mulțumesc, Stea de Foc, a mieunat ea și a pornit plină de elan, mândră și entuziasmată.

Înclinând capul spre Coadă Pestriță, Stea de Foc a urmat tânăra războinică în luminiș. Celelalte pisici începuseră să iasă

din vizuini. Ucenicii, printre care se aflau și Labă de Pană și Labă de Furtună, se adunaseră în jurul lui Blană Fumurie; fiecare avea câte o legătură de ierburi. Blană Pământie era printre ei și îi spunea ceva încet lui Labă de Frunză, mieunând grăbit și îngrijorat.

Lângă vizuina războinicilor, Inimă Luminoasă i se alăturase lui Coadă de Nor, iar Blană de Șoarece și Coadă Lungă își dădeau târcoale – ultimul antrenament înaintea marii lupte. În timp ce Stea de Foc îi privea, Dungă Cenușie și Furtună de Nisip au ieșit printre ramurile de la intrarea în vizuina războinicilor, însoțiți de Gheară Ascuțită și Labă de Ceață. Vifor Alb a început să îndemne pisicile să meargă la tufa de urzici, ca să mănânce câte o bucată zdravănă de vânat.

Stea de Foc era nespus de mândru. Acestea erau pisicile lui – curajoase și loiale, absolut toate.

Deasupra lui, pe fundul întunecat al cerului, începeau să se contureze ramurile golașe. Motanul a fost cutremurat de groază la gândul răsăritului ce se apropia. S-a forțat să se ridice și să meargă încrezător, sigur pe sine, până lângă Vifor Alb, care ședea aproape de mormanul de pradă.

— A sosit momentul, a mieunat războinicul alb.

Stea de Foc a luat un șoarece de câmp din grămada de vânat. Stomacul i se strângea de emoție, dar s-a străduit să înghită câteva guri.

— Stea de Foc, a continuat Vifor Alb după câteva momente, voiam să-ți spun că… nici Stea Albastră nu ne-ar fi putut conduce cu mai multă înțelepciune în vremurile astea întunecate. Sunt mândru că ți-am fost secund.

Liderul l-a privit lung.

— Vifor Alb, vorbești ca și cum…

Nu putea rosti cu voce tare lucrul de care se temea. Respectul bătrânului războinic era neprețuit pentru el, iar Stea de Foc nici nu își putea imagina cum s-ar fi descurcat dacă Vifor Alb nu s-ar

mai fi întors din luptă.

Motanul alb s-a concentrat asupra mierlei pe care o mânca, evitând privirea liderului, și nu a mai spus nimic.

În tabără era încă întuneric când Coadă Pestriță a ieșit din vizuină, împreună cu ceilalți bătrâni, pentru a-i conduce pe războinici. Puii lui Blană Albastră au ieșit în fugă din vizuină, grăbindu-se să-și ia rămas-bun de la mama lor și de la Furtună de Nisip. Păreau entuziasmați – nu înțelegeau întru totul ce se întâmpla și ce aveau să înfrunte pisicile din clan.

— Ei bine, Stea de Foc, a mieunat Coadă de Nor. E totul gata? O să mă simt mult mai bine odată ce pornim, a recunoscut el, dând agitat din vârful cozii.

Liderul a luat ultima gură de vânat.

— Și eu la fel. Hai să mergem!

Ridicându-se în picioare, și-a adunat războinicii cu o mișcare din coadă. Întâlnind privirea lui Furtună de Nisip, a fost îmbărbătat de încrederea și iubirea ce se citeau în ochii ei.

— Pisici din Clanul Tunetului, i-a chemat el, pornim acum la luptă împotriva Clanului Sângelui. Însă nu suntem singuri. Să nu uitați că în pădure trăiesc patru clanuri și că așa va fi întotdeauna; celelalte trei vor lupta alături de noi astăzi. *Vom reuși* să gonim pisicile malefice care ne amenință!

Războinicii au sărit în picioare, scoțând strigăte de luptă și de încurajare. Stea de Foc s-a întors și a pornit în fruntea lor, prin tunelul de orz sălbatic și în susul râpei, spre Patru Stejari.

Când s-a oprit în vârful râpei și a aruncat o ultimă privire spre tabără, nu știa dacă avea să își mai vadă vreodată mult iubita casă.

CAPITOLUL 28

Primele raze de soare ale răsăritului străluceau palid când Stea de Foc se apropia de Patru Stejari. Oprindu-se lângă malul râului, a aruncat o privire în spate, spre războinicii lui. Inima i s-a umplut de afecțiune și de mândrie în timp ce îi privea – pe fiecare în parte. Furtună de Nisip, pisica pe care o iubea atât de mult; Dungă Cenușie, cel mai credincios prieten; Blană de Ferigă, rațional și loial; Vifor Alb, secundul său înțelept; Gheară Ascuțită, cel mai tânăr războinic al Clanului Tunetului, încordat și nerăbdător să participe la prima bătălie din viața sa; Coadă Lungă, care își descoperise, în cele din urmă, loialitatea nestrămutată față de clan; Blană de Zăpadă și Blană de Șoarece, două pisici formidabile; Blană Pământie, un motan rezervat, însă cu inima curată, alături de ucenicul lui, Labă de Cenușă; chiar ucenicul lui Stea de Foc, Labă de Mărăcine, cu o strălucire aparte în ochii de chihlimbar și cu blana zburlită; Coadă de Nor, îndărătnic, dar dedicat trup și suflet clanului său, alături de Inimă Luminoasă, pisica pe care o readusese la viață. Stea de Foc își simțea inima sfâșiată de gheare uriașe la gândul că pisicile acestea, care însemnau atât de mult pentru el, se aflau în pericol de moarte.

A ridicat vocea, ca să îl poată auzi:

— Știți cu toții ce ne așteaptă. Vreau să vă spun un singur lucru. Încă de când Clanul Stelelor a așezat patru clanuri în

pădure, niciun lider nu a mai avut vreodată războinici asemenea vouă. Orice s-ar întâmpla, vreau să știți lucrul ăsta.

— Și niciun clan nu a mai avut un lider asemenea ție, Stea de Foc, a rostit Dungă Cenușie.

Stea de Foc a dat din cap, prea emoționat pentru a-i putea răspunde. Ca de obicei, Dungă Cenușie era generos, comparându-l cu lideri măreți, precum Stea Albastră, dar el știa cât mai avea până să poată fi comparat cu ea. Nu îi rămânea decât să facă tot ce îi stătea în putință pentru a se ridica la înălțimea așteptărilor și a încrederii prietenilor săi.

Trecând pârâul, a auzit foșnetul slab al unei mișcări și, privind de-a lungul povârnișului, a văzut pisicile din Clanul Râului și din Clanul Umbrelor, ce se îndreptau în tăcere spre locul de întâlnire. Stea de Foc a schițat un gest de salut din vârful cozii, iar războinicii l-au înconjurat, întărind rândurile luptătorilor săi.

Motanul era ușurat de faptul că celelalte clanuri își respectaseră promisiunea, însă privirea dușmănoasă pe care i-a aruncat-o Picior Negru spunea clar că, deși pisicile din Clanul Umbrelor luptau alături de ei de data aceasta, nu aveau să fie niciodată prietene ale Clanului Tunetului.

Stea de Foc l-a zărit pe Bolovan printre războinicii din Clanul Umbrelor. Era acolo și Labă Roșcată, emoționată, dar hotărâtă. Labă de Ceață a ezitat o clipă, însă a mers să își salute prietenii din Clanul Râului, lipindu-și nasul de botul lui Blană Umbroasă. Mucea și Blană de Nămol, pisicile-vraci, au sosit împreună, însoțite de câte un ucenic ce le căra proviziile de leacuri. Și-au croit drum printre războinici până au ajuns lângă Blană Fumurie. Cele trei clanuri unite și-au continuat împreună drumul spre Patru Stejari, conduși de Stea de Foc și de Stea de Leopard.

Când au ajuns în vârful vâlcelei, peste tot domnea liniștea. Vânticelul slab bătea din direcția lor, spre teritoriul Clanului

Umbrelor, iar Stea de Foc a simțit că blana i se zburlește de teamă. Mirosul lor avea să fie purtat spre Clanul Sângelui, în vreme ce ei nu aveau habar unde erau dușmanii.

— Dungă Cenușie, Blană de Șoarece, a șoptit el. Aruncați o privire prin jurul vâlcelei, dar fără să vă vadă cineva. Dacă găsiți pe undeva pisici, veniți să-mi spuneți.

Cele două pisici au pornit în direcții opuse, strecurându-se încet, ca niște umbre de-abia văzute în lumina cenușie. Stea de Foc aștepta, încercând să pară calm și încrezător, mulțumit că îi avea lângă el pe Vifor Alb și pe Furtună de Nisip. Nici nu a avut timp să se gândească la ce urma să se întâmple în continuare, că Dungă Cenușie s-a și întors, urmat de o altă pisică. Era Stea Înaltă.

— Salutare, Stea de Foc, a murmurat acesta. Clanul Vântului a sosit. Toți războinicii mei sunt aici, ca și prietenii tăi – Labă Neagră și Arpacaș.

Pisicile singuratice au pășit în față când liderul le-a rostit numele.

— Am venit să vă ajutăm, așa cum am promis, a mieunat Labă Neagră, învârtindu-și coada în jurul cozii lui Stea de Foc, ca salut. Vom lupta alături de voi, dacă ne primiți.

— Dacă vă primim? a rostit emoționat motanul, torcând recunoscător. Sunteți mai mult decât bine-veniți, o știi foarte bine.

— Suntem mândri să luptăm alături de voi, a spus și Arpacaș.

Furtună de Nisip a venit să-și salute fostul tovarăș de clan, iar cei doi motani singuratici și-au ocupat pozițiile de luptă lângă ea.

— Știți unde e Clanul Sângelui? l-a întrebat motanul roșcat pe Stea Înaltă.

Ochii liderului s-au întunecat când a privit de-a curmezișul vâlcelei, spre teritoriul Clanului Umbrelor.

— Cred că undeva prin preajmă, urmărindu-ne.

Vocea îi era calmă, iar Stea de Foc parcă îi invidia un pic

stăpânirea de sine și curajul neclintit; însă apoi a simțit mirosul spaimei liderului Clanului Vântului și l-a auzit mormăind încet:

— Clanul Stelelor să ne ajute! Să ne arate un dușman cu care să putem lupta!

Cumva, faptul că acum știa că Stea Înaltă era la fel de temător ca el nu a făcut decât să sporească respectul lui Stea de Foc pentru liderul mai bătrân și mai experimentat. Stea Înaltă nu ar fi dat niciodată dovadă de teamă în fața clanului său. Și-ar fi lăsat la o parte sentimentele pentru a-și face datoria de lider. Motanul portocaliu putea doar să spere că avea să reușească să facă același lucru.

A scrutat umbrele cu privirea, căutând un semn că Blană de Șoarece avea să se întoarcă. În clipa următoare a zărit-o alergând spre el, iar în același moment a văzut mișcare în luminișul de sub el. Din tufișuri apăreau siluete întunecate, la poalele povârnișului din partea opusă a vâlcelei: pisicile din Clanul Sângelui avansau pe un singur rând, cu pași amenințători. Lui Stea de Foc i s-a strâns inima de teamă când a zărit silueta micuță a lui Năpastă pășind în față.

— Știu că sunteți acolo! a strigat liderul Clanului Sângelui. Veniți să-mi spuneți care e răspunsul vostru.

Stea de Foc a așteptat o clipă, privind pisicile din spatele său. Cu toate că știa că erau, probabil, la fel de speriate ca el, pe figurile lor se citea doar o hotărâre neclintită. Clanul Leilor era gata de luptă.

— Haide, Stea de Foc, a mieunat încet Stea de Leopard, cu blana zburlită și urechile lipite de cap. Condu-ne!

Stea de Foc a privit spre Stea Înaltă, care a înclinat din cap.

— Ai mai vorbit în numele nostru, a rostit el. Tu ești cel care trebuie să ne conducă acum. Avem cu toții încredere în tine.

Motanul a condus clanurile unite în josul povârnișului. Năpastă îl aștepta la poalele Pietrei Înalte. Blana neagră îi era frumos aranjată, iar maleficul lider ședea cu labele strânse sub

el. Ochii îi erau asemenea unor cioburi de gheață, iar razele soarelui ce răsărea sclipeau pe colții prinși de zgarda lui.

— Salutări, a mieunat el, trecându-și limba peste bot, ca și cum ar fi gustat o bucată suculentă de pradă. Ați hotărât să plecați? Sau aveți impresia că puteți lupta împotriva Clanului Sângelui?

— Nu vrem să ne batem, i-a răspuns Stea de Foc cu un calm care l-a surprins și pe el. Vă vom lăsa să vă întoarceți nevătămați în ținutul Două-Picioare.

Năpastă a miorlăit amuzat:

— Să ne întoarcem? Chiar ne crezi atât de lași? Nu, pădurea este acum casa noastră.

Simțind că pierde și ultima fărâmă de speranță, Stea de Foc a privit dincolo de Năpastă, spre războinicii din Clanul Sângelui. Erau pisicile zvelte, dure, iar cele mai multe purtau la gât zgărzi ca e lui Năpastă, la care atârnau colți – trofee din luptele anterioare. Unii dintre ei aveau ghearele întărite cu colți de câine, iar liderul Clanului Tunetului și-a amintit cum ghearele lui Năpastă sfârtecaseră pântecul lui Stea de Tigru. Ochii războinicilor lipsiți de scrupule străluceau, în așteptarea ordinului de a ataca.

— Pădurea este a noastră, i-a răspuns Stea de Foc pisicii negre. Noi domnim în pădure, prin voia Clanului Stelelor.

— Clanul Stelelor! a pufnit Năpastă. Povești de adormit puii. Neghiob de pădure, Clanul Stelelor nu are cum să te ajute acum!

A sărit în picioare, iar blana zburlită dintr-odată îl făcea să pară de două ori mai mare decât era.

— La atac! a mârâit el.

Războinicii din Clanul Sângelui au pornit înainte.

— Clanul Leilor, atacați! a strigat Stea de Foc.

A sărit spre Năpastă, însă liderul Clanului Sângelui, micuț și flexibil, s-a ferit într-o parte, iar locul i-a fost luat de un motan tărcat mare, care l-a lovit pe Stea de Foc în șold, dărâmându-l.

În vâlcea nu mai domnea liniștea. În timp ce Stea de Foc încerca să îl lovească cu labele din spate pe motanul cel tărcat, a auzit pisici ieșind din tufișuri peste tot în jurul lui. Stea de Leopard a apărut în fugă, împreună cu Stea Înaltă; Picior Negru a țâșnit primul, urmat de un grup de războinici din Clanul Umbrelor, iar Vifor Alb conducea pisicile din Clanul Tunetului. Toate cele patru clanuri din pădure s-au revărsat în luminiș, mârâind amenințătoare și atacându-și dușmanii.

Stea de Foc a reușit să scape de pisica din Clanul Sângelui și să se ridice în picioare. Năpastă dispăruse, iar motanul portocaliu s-a văzut înconjurat de o mare de pisici prinse în luptă. Era uluitor cât de repede se instaurase haosul. L-a zărit pe Dungă Cenușie luptându-se plin de curaj cu un motan uriaș negru, în vreme ce Blană Albastră se rostogolea pe jos, cu dinții înfipți zdravăn în umărul unei pisici tărcate din Clanul Sângelui. Coadă Lungă era și el prin apropiere, zbătându-se în van sub greutatea a doi războinici ce îl atacaseră. Stea de Foc s-a aruncat în luptă și a smuls de pe el una dintre pisici, simțind cum trupul puternic al inamicului se întoarce spre el. Ghearele acestuia i s-au înfipt în umăr, în timp ce Stea de Foc și-a zgâriat inamicul pe față. Sângele a început să curgă în valuri din rana de pe frunte, picurându-i în ochi; orbită, pisica a slăbit strânsoarea asupra lui Stea de Foc și a încercat să îl mai lovească o singură dată, înainte de a se întoarce pe loc și a-l căuta din nou pe Coadă Lungă.

Motanul reușise să își gonească celălalt adversar, dar sângera abundent din umăr și din coapsă. Stea de Foc a văzut-o pe Blană Fumurie apărând, șchiopătând grăbită, din tufișuri; l-a ajutat pe Coadă Lungă să se ridice și să meargă, împleticindu-se, spre zona mai liniștită de la marginea luminișului.

Stea de Foc s-a aruncat din nou în vâltoarea bătăliei. Mustăcioară a trecut fulgerător pe lângă el, fugărind un războinic din Clanul Sângelui, iar Labă de Ceață lupta cot la cot cu Labă de Pană și cu Labă de Furtună. Inimă Luminoasă ataca

cu mișcări șerpuite un motan din Clanul Sângelui de două ori cât ea și se vedea limpede că războinicul tărcat era pus în dificultate de tehnica ei de luptă. Coadă de Nor lupta lângă ea. Inimă Luminoasă s-a lăsat în jos pe sub labele întinse ale inamicului, când acesta a atacat-o, și și-a înfipt ghearele în nasul lui. Motanul tărcat a țipat de durere și a fugit.

Coadă de Nor a scos un strigăt triumfător, iar cele două pisici s-au întors și s-au aruncat împreună în marea de pisici.

Nu departe de ei, Arpacaș și Labă Neagră luptau unul lângă altul, împotriva a doi motani cenușii identici, războinici feroce ale căror zgărzi erau pline de colți.

— Te știu! a scuipat unul dintre ei spre Arpacaș. Nu ai avut curaj să rămâi alături de Năpastă.

— Cel puțin eu am avut curajul de a pleca, a șuierat Arpacaș, gata să-și înfigă ghearele în urechea războinicului. Acum e rândul vostru să fugiți. Nu aveți ce căuta în pădure.

Labă Neagră îi stătea alături, iar cei doi războinici din Clanul Sângelui au fost forțați să se retragă, în cele din urmă, în tufișuri. Un motan alb din Clanul Sângelui a apărut brusc în luminiș, fugărit de Floarea Zorilor, care îl zgâria fără milă cu ghearele peste coapse.

— Labă de Orz! Labă de Orz! striga ea în timp ce lupta, dând glas durerii și dorului pentru fiul ei.

A sărit pe motanul inamic și l-a doborât la pământ, începând să îi smulgă smocuri mari de blană.

Stea de Foc îl căuta de Năpastă – bătălia nu putea fi câștigată până nu murea liderul Clanului Sângelui. Preț de o clipă, s-a gândit cât de ciudat era că lupta cea mare pentru pădure o purta nu cu Stea de Tigru, ci cu ucigașul acestuia.

Însă conducătorul Clanului Sângelui nu se zărea nicăieri. Croindu-și drum cu ghearele și cu colții spre poalele Pietrei Înalte, Stea de Foc s-a găsit față în față cu o pisică cenușie slăbănoagă. Ochii verzi îi sclipeau de ură când s-a năpustit

asupra lui, înfigându-și adânc dinții și ghearele în umărul lui. Motanul a simțit că zgarda ei, plină de colți, i se apasă de față în timp ce ea-l mușca. S-a răsucit brusc, smulgându-și blana în clipa în care s-a eliberat din strânsoarea dinților ei, și s-a repezit spre pântecul vulnerabil al pisicii, înfigându-și ghearele în el. Pisica a sărit înapoi și a fugit în tufișuri.

Stea de Foc gâfâia, iar sângele îi șiroia din rana de la umăr.

Cât mai putea lupta, se întreba el, până avea să fie prea slăbit pentru a se mai ține pe picioare? Părea că în vâlcea erau la fel de mulți războinici ai Clanului Sângelui ca la început, toți fiind puternici, în formă și buni luptători. Oare avea să se încheie vreodată lupta aceasta?

O pisică tărcată din Clanul Sângelui a apărut în fața lui, cu figura schimonosită de un strigăt plin de ură. În același moment, o siluetă întunecată a țâșnit din tufișuri, aruncându-se peste pisică și împingând-o departe de Stea de Foc. Uluit, liderul l-a recunoscut pe Dungă Neagră. Oare întunecatul războinic hotărâse, în sfârșit, că avea să fie loial Clanului Tunetului?

O clipă mai târziu și-a dat seama cât de grav se înșelase. Dungă Neagră s-a întors fulgerător spre el, șuierând:

— Al meu ești, pisoi de casă! Ți-a venit rândul să mori.

Stea de Foc s-a pregătit pentru atac.

— Deci acum lupți de partea ucigașului lui Stea de Tigru? l-a provocat el pe Dungă Neagră. Chiar nu ai niciun strop de loialitate?

— Nu mai am! a mârâit Dungă Neagră. Din partea mea, n-au decât să crape toate pisicile din pădure. Tot ce vreau e să te văd mort.

Liderul Clanului Tunetului s-a lăsat într-o parte când Dungă Neagră a sărit spre el, însă una dintre labele războinicului întunecat l-a lovit în cap și și-a pierdut echilibrul. Dungă Neagră a aterizat deasupra lui, țintuindu-l la pământ. Stea de Foc a început să se zvârcolească, încercând să își elibereze măcar

labele din spate. A lovit furios cu ghearele în pântecul lui Dungă Neagră, dar nu a reușit să scape de el. Războinicul ranchiunos a mârâit, dezvelindu-și colții, gata să și-i înfigă în gâtul lui Stea de Foc. Motanul s-a pregătit pentru un ultim efort disperat.

Dintr-odată, trupul lui Dungă Neagră s-a rostogolit de pe el. Ridicându-se în picioare, Stea de Foc l-a văzut pe Dungă Cenușie luptându-se cu fostul său tovarăș de clan; se prăvăliseră pe jos, transformându-se într-un ghem de blană și de gheare. Blana lui Dungă Cenușie era smulsă din loc în loc, iar umărul îi strălucea ușor, acoperit de sângele ce curgea dintr-o rană de mai devreme, însă înainte ca Stea de Foc să poată face vreo mișcare pentru a-l ajuta, prietenul său l-a trântit pe Dungă Neagră la pământ și s-a aruncat pe el, gâfâind.

— Trădătorule! a șuierat el.

Dungă Neagră se zbătea violent, făcând șanțuri adânci în țărână cu ghearele, însă nu a reușit să scape de războinicul cenușiu.

— Mizerie de șoarece! a scuipat.

Apoi și-a răsucit gâtul, încercând să-l muște pe Dungă Cenușie; acesta, însă, a ripostat cu o lovitură puternică de labă. Ghearele sale s-au înfipt în gâtul dușmanului și din rană a țâșnit sângele. Motanul întunecat a fost zguduit de un fior puternic. A deschis fălcile, chinuindu-se să respire.

— Nu a mai rămas nimic… a rostit el, înecându-se cu sânge. Totul e întunecat, totul e pierdut…

Stea de Foc a văzut că ochii motanului se încețoșează, citindu-se în ei un pustiu înfiorător. S-a zbătut tot mai încet, până când trupul i-a rămas nemișcat.

Scuipând disprețuitor, Dungă Cenușie s-a dat la o parte de pe el, în cele din urmă.

— Un trădător mai puțin în pădure! a mârâit el.

Liderul Clanului Tunetului și-a lipit botul de umărul prietenului său. Brusc, Dungă Cenușie a înmărmurit, cu privirea

pironită dincolo de el.

— Stea de Foc… a rostit el cu o voce stranie, răgușită.

Stea de Foc s-a întors repede și i-a văzut pe Furtună de Nisip și pe Blană Pământie luptând cot la cot, la marginea vâlcelei. Niciunul dintre ei nu părea să aibă nevoie de ajutor, așa că nu și-a dat seama ce îl tulburase pe Dungă Cenușie. Apoi, pentru o clipă doar, pisicile ce îi stăteau în cale s-au dat la o parte și l-a văzut pe Ciolan, uriașul secund al Clanului Sângelui, așezat peste o altă pisică, care se zbătea epuizată sub el. Blana victimei sale era atât de îmbibată cu sânge, încât Stea de Foc nu îi putea distinge nici măcar culoarea; abia după câteva clipe a reușit să îl recunoască pe Vifor Alb.

— Nu! a urlat el și s-a aruncat asupra lui Ciolan, urmat îndeaproape de Dungă Cenușie.

Ciolan a sărit înapoi, încercând să fugă, însă s-a ciocnit de Labă de Mărăcine și de Labă de Cenușă, care se rupseseră din toiul luptei și alergaseră într-un suflet până acolo. Stea de Foc și-a văzut ucenicul aruncându-se pe spinarea uriașului secund, în vreme ce Labă de Cenușă îl mușca de laba din spate.

Fiind sigur că Ciolan avea să fie ocupat o bucată bună de vreme, Stea de Foc s-a așezat lângă Vifor Alb, aproape uitând de bătălia ce se purta în jurul lor.

În ochii războinicului alb a apărut o licărire, iar coada i-a tresăltat: își recunoscuse liderul.

— Rămas-bun, Stea de Foc, a rostit el cu greu.

— Vifor Alb, nu!

Motanul s-a simțit copleșit de un val de durere. Nu ar fi trebuit să își aducă secundul în lupta aceasta, mai ales că Vifor Alb știuse, parcă, că avea să-i fie cea din urmă.

— Dungă Cenușie, du-te și adu-o pe Blană Fumurie!

— E prea târziu, a șoptit Vifor Alb. Plec să vânez alături de Clanul Stelelor.

— Nu se poate… Clanul are nevoie de tine! Eu am nevoie de

tine!

— Vei găsi alte ajutoare…

Privirea înțeleptului războinic, pierzându-și tot mai mult din strălucire cu fiecare clipă, s-a întors spre Dungă Cenușie, apoi din nou spre Stea de Foc.

— Ai încredere în ce-ți dictează inima, Stea de Foc. Ai știut dintotdeauna că Dungă Cenușie este cel pe care ți l-a hărăzit Clanul Stelelor ca secund.

Oftând adânc, a închis ochii.

— Vifor Alb…

Stea de Foc ar fi vrut să poată miorlăi disperat, exprimându-și durerea ca un pui neajutorat. Și-a lipit botul de blana îmbibată de sânge a secundului său – acesta era singurul ritual de jelire permis pe câmpul de luptă.

Apoi s-a întors spre Dungă Cenușie, care privea îngrozit trupul lipsit de suflare al războinicului.

— Ai auzit ce a spus Vifor Alb, a mieunat Stea de Foc. *El* te-a ales.

Ridicându-se în picioare, a rostit cu o voce puternică, acoperind vacarmul luptei:

— Rostesc aceste cuvinte în fața trupului neînsuflețit al lui Vifor Alb, pentru ca spiritul său să le poată auzi, dându-și binecuvântarea pentru alegerea făcută. Dungă Cenușie va fi noul secund al Clanului Tunetului.

Din spatele său a răsunat un strigăt de încuviințare, iar liderul a tresărit. Întorcându-se, i-a văzut pe Furtună de Nisip și pe Blană Pământie, ce se opriseră pentru o clipă, înclinând din cap respectuoși către Dungă Cenușie, înainte de a se arunca din nou în luptă.

Dungă Cenușie nu se clintise, cu ochii ațintiți asupra lui Stea de Foc.

— Ești… ești sigur?

— N-am fost niciodată mai sigur, a mârâit liderul. Acum,

Dungă Cenușie!

Cu coada ochiului, l-a văzut pe secundul Clanului Sângelui zbătându-se să scape de Labă de Mărăcine și de Labă de Cenușă. Înainte ca Stea de Foc să se repeadă spre el, un strigăt de mânie și sfidare a răsunat pe deasupra vacarmului luptei și alți ucenici au sosit, alergând de-a curmezișul vâlcelei. Ciolan de-abia se mai zărea sub mulțimea de tinere pisici furioase. Erau acolo Labă de Mărăcine și Labă de Ceață, bineînțeles, dar și Labă de Pană și Labă de Furtună, iar Labă Roșcată venise și ea, luptând acum alături de fratele ei. În câteva clipe, Ciolan nici nu a mai încercat să se apere; trupul i s-a cutremurat, zguduit de câteva spasme, i-a mai tresăltat coada de câteva ori și apoi a rămas nemișcat. Labă de Cenușă a scos un strigăt răgușit de triumf.

În clipa aceea a apărut Colț Zimțat. Stea de Foc a simțit cum i se înfiorează blana. Motanul fusese întâi pisică vagaboandă, apoi membru al Clanului Umbrelor, iar acum insulta codul războinicilor, făcând parte din Clanul Sângelui.

Uriașul războinic s-a aruncat asupra ucenicilor, înfigându-și colții în cel aflat cel mai aproape – Labă de Mărăcine – și dându-l la o parte de pe trupul lui Ciolan. Imediat, Labă Roșcată a pornit să atace pisica trădătoare.

— Lasă-mi fratele în pace! a scuipat ea.

Ceilalți ucenici i-au sărit în ajutor, iar Colț Zimțat i-a dat imediat drumul lui Labă de Mărăcine, întorcându-se pe loc și luând-o la goană, urmărit de toți ucenicii.

Răsuflând greu, Stea de Foc a privit în jur, iar stomacul i s-a strâns ghem în momentul în care a încercat să-și dea seama cum mergea bătălia. Cu toate că Dungă Neagră și Ciolan muriseră, iar Colț Zimțat dăduse bir cu fugiții, vâlceaua părea în continuare plină de războinici din Clanul Sângelui, iar alții coborau povârnișul cu forțe proaspete.

Clanul Tunetului îl pierduse pe Vifor Alb, iar printre pisicile ce luptau, motanul portocaliu l-a zărit, zăcând nemișcat, pe

Ureche Sfâșiată, din Clanul Vântului. Blană de Ferigă și Blană de Șoarece luptau cot la cot, însă Blană de Ferigă șchiopăta, iar Blană de Șoarece avea urme adânci de gheare pe coapse. La marginea vâlcelei, Blană de Zăpadă se târa spre tufișuri, ajutată de Labă de Frunză, iar nu departe se afla Mucea, pisica-vraci a Clanului Umbrelor, care apăsa pânze de păianjen pe o rană de pe umărul lui Picior Negru. Apoi secundul Clanului Umbrelor l-a dat la o parte și s-a repezit din nou în vâltoarea luptei. Stea de Leopard a apărut pentru o clipă doar, încurajându-și războinicii cu strigăte răgușite, iar apoi a dispărut din nou sub un val de pisici din Clanul Sângelui.

„Pierdem“, și-a spus Stea de Foc, străduindu-se să nu se lase cuprins de panică. „Trebuie să-l găsesc pe Năpastă!“ Dacă ar fi reușit să-l omoare pe liderul Clanului Sângelui, lupta ar fi luat sfârșit. Pisicile din ținutul Două-Picioare nu aveau tradiții și nici nu erau loiale codului războinicilor. Năpastă era cel care le ținea laolaltă, iar fără el nu ar mai fi rezistat.

Blana i s-a zburlit când, în cele din urmă, l-a zărit pe Năpastă. Micul motan negru se afla la poalele Pietrei Înalte, sfârtecând cu ghearele-i înfiorătoare un războinic pe care îl încolțise. Lui Stea de Foc i-a stat inima în loc când l-a recunoscut pe Mustăcioară.

Cu un urlet sfidător, a pornit în salturi de-a curmezișul vâlcelei. Năpastă s-a întors fulgerător, lăsându-l pe Mustăcioară să plece târâș, sângerând abundent.

Liderul Clanului Sângelui și-a dezvelit colții, mârâind disprețuitor.

— Stea de Foc!

Fără vreo avertizare, a sărit. Stea de Foc s-a pregătit pentru lovitură și s-a rostogolit, ajungând deasupra motanului mai mic decât el și proptindu-și o labă în gâtul lui. Însă înainte să îl poată mușca, Năpastă s-a răsucit ca un șarpe și a scăpat din strânsoare. Colții de câine care îi întăreau ghearele s-au înfipt în umărul lui Stea de Foc.

Trupul liderului a fost străfulgerat de o durere îngrozitoare. S-a străduit să nu cedeze și a sărit din nou în față, izbindu-l pe Năpastă de Piatra Înaltă. Preț de o clipă, motanul negru a fost uluit, iar Stea de Foc a reușit să-l muște de laba din față. Durerea l-a străpuns iar, când Năpastă i-a mai dat o lovitură și, din cauza șocului, Stea de Foc i-a dat drumul.

Liderul Clanului Sângelui s-a retras cu un pas, gata să îi dea lovitura fatală.

Stea de Foc a încercat să dea în spate, însă nu s-a putut mișca suficient de repede. Când ghearele dublate de colți l-au lovit în moalele capului, durerea l-a copleșit. Peste ochi i s-a lăsat un văl de flăcări, iar când acesta s-a stins a rămas doar întunericul. Un val blând, negru, se ridica în jurul lui, înconjurându-l cu totul; a mai făcut o încercare de a se ridica, însă labele nu îl ascultau. A căzut înapoi în neant.

CAPITOLUL 29

Stea de Foc a deschis ochii. Zăcea întins pe iarba de la Patru Stejari, scăldat în lumina lunii, iar deasupra lui foșneau frunzele. Preț de câteva clipe s-a relaxat, bucurându-se de aerul călduț al primăverii.

Apoi și-a amintit imaginea vâlcelei de la Patru Stejari așa cum o văzuse ultima oară, cu ramurile înnegrite și golașe, înghețate de frig, cu poiana năpădită de pisici ce se războiau înverșunate.

S-a ridicat repede în fund. Nu era singur. Războinicii din Clanul Stelelor erau așezați în jurul lui, luminând vâlceaua cu sclipirea blănii și cu ochii înfocați. În rândul din față se aflau pisicile care-i dăduseră cele nouă vieți: Stea Albastră, Colț Galben, Frunză Ruginie, Inimă de Leu... Și un nou venit, Vifor Alb, care era din nou tânăr și în putere, purtând în blană strălucirea stelelor.

— Bine ai venit, Stea de Foc, a mieunat războinicul alb.

Stea de Foc s-a ridicat în picioare.

— De ce... de ce m-ați adus aici? Ar trebui să fiu acolo, luptând să-mi salvez clanul.

Stea Albastră a fost cea care i-a răspuns:

— Privește aici, Stea de Foc.

Motanul a zărit lângă ea un spațiu liber. La început a crezut că era gol, dar apoi și-a dat seama că acolo se afla silueta estompată a unei pisici cu blana de culoarea focului. Ochii lui

verzui străluceau atât de slab, încât abia dacă reflectau lumina stelelor, ce umplea vâlceaua, însă l-a recunoscut imediat.

— Ți-ai pierdut prima viață, a mieunat cu blândețe Stea Albastră.

Motanul s-a cutremurat, zguduit de un fior. Deci așa se simțea o pisică atunci când murea. A privit, cu un amestec de curiozitate și de teamă, copia aceea palidă a lui, aflată în mijlocul poienii. Când privirea lui a întâlnit-o pe cea a motanului fantomatic, s-a văzut dintr-odată pe el însuși, ghemuit și însângerat, cu blana smulsă și cu o expresie disperată în ochii arzători.

A întors capul dintr-odată pentru a se desprinde de imaginea aceea. N-avea timp pentru toate astea. De ce avea nouă vieți, dacă nu ca să poată lupta în continuare?

— Trimiteți-mă înapoi, i-a implorat el. Dacă pierdem bătălia, Clanul Sângelui va domni în pădure!

Stea Albastră a făcut un pas în față.

— Ai răbdare, Stea de Foc. Corpul tău are nevoie de un răgaz ca să-și revină. Ai să te întorci imediat.

— Dar poate să fie prea târziu! Stea Albastră, de ce lași să se întâmple una ca asta? Clanul Stelelor chiar nu are de gând să ne ajute, nici măcar acum?

Fosta lideră a Clanului Tunetului nu i-a răspuns imediat. S-a așezat, cu o sclipire înțeleaptă în ochii ei albaștri.

— Nicio pisică nu ar fi putut face mai mult decât ai făcut tu pentru Clanul Tunetului, a mieunat ea. Chiar dacă nu te-ai născut în pădure, ai inima unei adevărate pisici de clan… Mai mult decât Stea de Tigru sau decât Dungă Neagră. Te-au necăjit întruna, spunându-ți că ești pisoi de casă, însă au sfârșit prin a trăda amândoi clanul în care s-au născut, de dragul ambiției.

Labele lui Stea de Foc frământau nerăbdătoare pământul. Ce rost aveau laudele astea goale? Nu-și putea smulge gândurile de la lupta ce se dădea în vâlcea, unde atâtea pisici loiale luptau și

își pierdeau viețile.

— Stea Albastră…

Pisica a ridicat coada, reducându-l la tăcere.

— Poate tocmai conflictul cu Stea de Tigru ți-a dat puterea de care aveai nevoie, a continuat ea. În tot timpul acesta tu ai făcut ce-ai considerat corect, chiar și atunci când colegii tăi de clan nu au fost de acord cu tine. Ai rămas singur și ai avut îndoieli, iar toate acestea te-au făcut cine ești astăzi – un lider iscusit, inteligent, plin de curajul necesar pentru a-ți conduce clanul în aceste vremuri întunecate.

— Dar nu îi conduc! a șuierat Stea de Foc. Și nu îi pot salva, nu sunt suficient de puternic. O să pierdem lupta asta. Stea Albastră, nu se poate ca asta să fie dorința Clanului Stelelor! Am crezut întotdeauna că strămoșii noștri războinici vor să trăiască *patru clanuri* în pădure. Să ne fi înșelat atât de rău?

Primul rând al războinicilor din Clanul Stelelor a fremătat, parcă, agitându-se. Stea Albastră s-ar ridicat în picioare, fiind urmată de celelalte opt pisici care îi dăduseră câte o viață în timpul ceremoniei de la Piatra Lunii. Toate nouă s-au așezat în jurul tânărului lider, ce ședea sfidător în mijlocul vâlcelei.

A răsunat o voce – de data aceasta nu era a lui Stea Albastră, ci era mai curând ca un ecou ce vibra în mintea lui Stea de Foc, ca și cum cele nouă pisici i s-ar fi adresat în același timp.

— Stea de Foc, te înșeli. În pădure nu au fost niciodată patru clanuri.

În timp ce motanul le privea uluit, vocea a continuat:

— Au fost întotdeauna *cinci.*

Stea de Foc a simțit nouă perechi de ochi arzând de înțelepciune ațintite asupra lui.

— Luptă cu vitejie, Stea de Foc. Acum te poți întoarce la luptă, iar spiritele din Clanul Stelelor îți vor sta alături.

Siluetele războinicilor din Clanul Stelelor s-au evaporat, parcă, în lumina lunii. Motanul s-a simțit întărit de puterea lor,

așa cum pământul absoarbe însetat apa, și a prins curajul acela aparte ce vine din recăpătarea credinței.

A deschis ochii. În jurul lui răsunau zgomotele luptei, iar motanul a sărit în picioare. Chiar în fața lui se afla Coadă de Nor, luptându-se cu Năpastă. Tânărul războinic alb era la pământ, iar sângele îi curgea în valuri din răni; Năpastă îl zguduia de ceafă și-l zgâria necontenit peste șolduri. Însă Coadă de Nor avea dinții înfipți în piciorul inamicului și, cu toate că era grav rănit, nu-i dădea drumul.

— Năpastă! a strigat Stea de Foc. Întoarce-te și înfruntă-mă pe mine!

Micul motan negru s-a întors fulgerător, atât de șocat, încât i-a dat drumul lui Coadă de Nor.

— Dar cum…? Te-am omorât.

— Așa e, a scuipat Stea de Foc. Dar eu sunt un lider cu nouă vieți și alături de mine luptă Clanul Stelelor. Poți să spui și tu același lucru?

Pentru prima oară, a zărit un licăr de nesiguranță în ochii reci ai lui Năpastă; abia acum a înțeles Stea de Foc ce-i spusese Arpacaș. Faptul că Năpastă nu credea în Clanul Stelelor era cea mai mare slăbiciune a acestuia. Fără credință, fără legile și tradițiile clanurilor din pădure, Năpastă nu avea cele nouă vieți ale unui lider adevărat. Când murea, avea să rămână mort pentru totdeauna.

Îndoiala liderului Clanului Sângelui a durat doar o clipă. I-a mai tras o lovitură lui Coadă de Nor, aruncând cât acolo războinicul deja slăbit și izbindu-l de Piatra Înaltă.

Stea de Foc a țâșnit spre inamic. Cu fiecare salt, simțea prezența războinicilor din Clanul Stelelor, care goneau în ritm cu el: puterea trupului auriu al lui Inimă de Leu; trupul zvelt și musculos al lui Vânt Ager; blana întunecată a lui Coadă Roșie și coada lui ca de foc; Colț Galben, cu ghearele scoase; Frunză Ruginie, rapidă și hotărâtă, Stea Albastră, cu toată puterea și

priceperea de războinic din vremurile ei de glorie.

Stea de Foc înainta, parcă, cu labe înaripate. Ghearele i s-au înfipt în șoldul lui Năpastă, liderul Clanului Tunetului ferindu-se de o lovitură la cap asemănătoare celei care îi luase prima viață.

Însă Năpastă era rapid. S-a aruncat între labele întinse ale lui Stea de Foc și a încercat să-i ajungă la pântec, vrând să-l despice cu aceeași mișcare cu care îl ucisese pe Stea de Tigru.

Stea de Foc a reușit să se dea înapoi în ultima clipă. Acum era în defensivă, încercând să evite ghearele ascuțite și, în același timp, să se apropie suficient de mult încât să-l poată lovi și el pe Năpastă. A reușit să-l înșface de la baza cozii, iar cele două pisici s-au rostogolit de mai multe ori pe iarbă, într-o vâltoare de gheare și de colți. Când s-au despărțit, Stea de Foc a văzut cât sânge îi cursese, dându-și seama că trebuia să pună capăt repede bătăliei, înainte de a-și pierde din nou puterea.

Când și-a amintit vechiul vicleșug, aproape că nu i-a venit să creadă că ar fi putut funcționa împotriva unui războinic precum Năpastă. Dar altă idee nu avea. Și-a înfipt labele din față în țărâna îmbibată cu sânge și s-a lăsat pe vine în fața inamicului său, ca și cum ar fi renunțat la luptă, însă cu toți mușchii încordați la maximum.

Năpastă a scos un strigăt triumfător și a sărit pe el. În aceeași clipă, Stea de Foc a țâșnit în sus, izbindu-se de pântecul lui Năpastă și aruncându-l pe acesta la pământ. Ghearele i s-au înfipt prin blana lui, intrând adânc în carne, iar colții s-au implântat în gâtul motanului negru; nu i-a dat drumul până nu a simțit gustul sângelui ce curgea nestăvilit. Stea de Foc simțea vag că ghearele lui Năpastă îl zgâriau pe umeri, dar nu i-a dat drumul, lovind întruna cu labele din spate în pântecul inamicului său, până a simțit că mișcările acestuia erau tot mai slabe.

Stea de Foc a scuturat din cap, împroșcând cu stropi de sânge. A dat drumul gâtului lui Năpastă și s-a dat cu un pas în spate,

pentru a-i da lovitura finală de sus. Dar nu mai era nevoie. Ochii lui Năpastă erau fixați asupra lui, ca două lacuri întunecate de ură, iar trupul îi era zguduit de convulsii. A încercat să mârâie sfidător, dar singurul sunet pe care l-a scos a fost cel al sângelui care-i gâlgâia din beregata sfâșiată. Labele i s-au oprit din zvâcnit și ochii i-au rămas pironiți asupra cerului.

Răsuflând greu, străfulgerat de durere la fiecare gură de aer, Stea de Foc își privea inamicul mort. Oare unde avea să se ducă spiritul acelei pisici? Nu în Clanul Stelelor, asta era sigur.

O pisică slăbănoagă, cu blana alb-neagră, din Clanul Sângelui se lupta cu Stea Înaltă la distanță de doar câteva lungimi de coadă. Când a zărit trupul lipsit de viață al lui Năpastă, războinicul din Clanul Sângelui a înlemnit. Privirea i-a rămas pironită asupra lui, iar motanul parcă nici n-a simțit când Stea Înaltă l-a lovit peste cap cu ghearele scoase.

— Năpastă! a exclamat el cu răsuflarea tăiată. Nu… nu!

A dat cu spatele, iar apoi s-a întors de-a binelea și a luat-o la fugă, izbindu-se în goana lui de un alt războinic din Clanul Sângelui. Acesta a scuipat furios și a pornit spre Stea de Foc, dar înainte de a apuca să atace, a zărit și el trupul nemișcat al liderului său.

Din pieptul lui a răsunat un urlet înfiorător.

— Năpastă! A murit Năpastă!

Când strigătul a răsunat, acoperind zgomotul pisicilor ce se luptau, Stea de Foc a văzut cum războinicii din Clanul Sângelui au șovăit și s-au oprit din luptă. Dându-și seama că își pierduseră liderul, s-au întors și au dat bir cu fugiții. În fața ochilor uluiți ai lui Stea de Foc, pisicile din Clanul Sângelui parcă se micșoraseră dintr-odată. Nu mai erau războinici aprigi, ci pisici obișnuite, care nu aveau ce să caute în pădure: mai încete decât Clanul Vântului, mai banale decât Clanul Râului, mai pipernicite decât Clanul Umbrelor. Amenințarea dispăruse și, cu un strigăt triumfător, pisicile de pădure s-au năpustit pe urmele lor,

gonindu-le din vâlcea.

Amorțit de epuizare, Stea de Foc de-abia dacă a mai avut puterea să înțeleagă că pisicile din clanul lui, Clanul Leilor, câștigaseră. Pădurea le aparținea din nou.

CAPITOLUL 30

În vâlcea s-a așternut liniștea. Sângele sclipea pe firele de iarbă, în lumina razelor de soare ce începeau să se strecoare printre ramuri. Coadă de Nor s-a ridicat cu greu în picioare și s-a împleticit până lângă Stea de Foc, privind trupul negru neînsuflețit al lui Năpastă.

— Ai reușit, Stea de Foc, a gâfâit el. Ai reușit! Ai salvat pădurea!

Stea de Foc a lins ușor urechea tânărului războinic.

— Cu toții am salvat-o, a mieunat el.

Și-a amintit câte necazuri îi făcuse nepotul său la sosirea în pădure. Pe vremea aceea, Stea de Foc nici nu-și imaginase c-ar fi putut fi vreodată atât de mândru de nepotul lui cel îndărătnic.

— Mergi și caut-o pe Blană Fumurie, să-ți dea ceva pentru rănile astea.

Coadă de Nor a încuviințat din cap și a pornit șchiopătând.

Uitându-se în jur, Stea de Foc a văzut cum războinicii din toate cele patru clanuri se adunau în jurul pisicilor-vraci, la marginea vâlcelei. Unul devenise din nou patru. Clanul Leilor nu mai exista.

În prima clipă nu a văzut-o nicăieri pe Furtună de Nisip și a simțit că-l cuprinde panica. Nu știa dacă ar fi supraviețuit pierderii ei. Apoi a văzut-o mergând obosită de-a curmezișul vâlcelei. Blana de pe una dintre coapse îi era plină de sânge

uscat, dar Stea de Foc își dădea seama că nu era grav rănită.

— Slavă Clanului Stelelor!

A traversat luminișul din două salturi, iar Furtună de Nisip a întors capul spre el, în privirea verzuie citindu-i-se ușurarea.

— Am reușit, a murmurat ea. Am izgonit Clanul Sângelui.

Stea de Foc s-a simțit dintr-odată amețit, ca și cum poiana de la Patru Stejari se învârtea în jurul lui.

— Ușurel, l-a îndemnat Furtună de Nisip, sprijinindu-l cu umărul. Ai pierdut mult sânge. Haide până la Blană Fumurie.

Stea de Foc a însoțit-o împleticindu-se; trăgea în piept mirosul dulce al pisicii, alinat de căldura blănii ei. Când au ajuns la pisica-vraci, s-a prăbușit la pământ, întrebându-se dacă era pe cale să mai piardă o viață. Apoi și-a dat seama că încă auzea zgomotele din jur, iar durerea provocată de zgârieturi a devenit mult mai puternică, în loc să se estompeze: Labă de Frunză începuse să îi apese pânze de păianjen pe rănile cele mai grave.

— E în regulă?

Era vocea lui Dungă Cenușie.

— Haide, Stea de Foc… Nu poți să te dai bătut acum!

— Nu mă dau. Sunt obosit, asta-i tot, i-a răspuns Stea de Foc, ridicând cu greu privirea spre războinicul cenușiu. Stai fără grijă, n-o să trebuiască să fii lider încă o bună bucată de vreme.

— Stea de Foc, l-a împuns încetișor Furtună de Nisip în umăr. Mai vin niște pisici.

Stea de Foc s-a ridicat în fund, văzând că se apropia de el un grup de pisici din Clanul Râului, în frunte cu Stea de Leopard. Lidera a plecat capul în fața lui Stea de Foc. Blana îi era vârstată de urme de gheare, dar avea ochii limpezi și ținea coada sus.

— Felicitări, Stea de Foc, a mieunat ea. Am auzit că tu l-ai ucis pe Năpastă.

— Toate pisicile au luptat bine, a răspuns el. Nu am fi câștigat dacă nu și-ar fi unit puterile toate clanurile.

— Asta-i adevărat, a recunoscut Stea de Leopard. Dar acum

trebuie să ne despărțim din nou. Eu am să-mi duc clanul acasă. Trebuie să ne îngrijim răniții și să ne plângem morții.

— Și Clanul Umbrelor? a întrebat Stea de Foc.

— Clanul Umbrelor trebuie să se întoarcă la casa lui, i-a răspuns ea fermă. Acum am un nou secund și suficienți războinici ca să ne apărăm teritoriul în cazul în care Clanul Umbrelor nu ne respectă granițele.

— Cine ți-e noul secund? a întrebat Stea de Foc curios.

— Labă de Ceață, i-a răspuns lidera Clanului Râului, cu o sclipire aparte în ochi.

În timp ce Stea de Foc o privea uluit, Labă de Ceață a ieșit din rândul pisicilor din Clanul Tunetului, urmată de Labă de Pană și Labă de Furtună.

— Am să merg cu Stea de Leopard, i-a explicat ea, ațintind asupra motanului privirea albastră pe care o moștenise de la mama ei. Am să-ți fiu întotdeauna recunoscătoare pentru ceea ce-ai făcut, însă inima mea aparține Clanului Râului.

Stea de Foc a încuviințat din cap. Nu se așteptase niciodată ca Labă de Ceață să-și schimbe cu totul loialitatea.

— Dar… ca secund? a mieunat el. După ce i s-a întâmplat lui Blană de Piatră?

În privirea lui Labă de Ceață se citea o durere nesfârșită, dar și o hotărâre de neclintit.

— Stea de Leopard m-a întrebat chiar înainte de începutul luptei, i-a explicat ea. I-am spus că am să mă gândesc, iar acum știu sigur că trebuie să o fac de dragul lui Blană de Piatră, de dragul clanului.

Stea de Foc a înclinat din cap, în semn de respect pentru decizia dificilă pe care o luase pisica.

— Atunci fie ca spiritele din Clanul Stelelor să te însoțească, a mieunat el. Și să rămâi întotdeauna o prietenă a Clanului Tunetului.

Cele două pisici tinere de lângă Labă de Ceață priveau

neliniștite spre Stea de Foc și spre Stea de Leopard.

— Și noi mergem, a mieunat Labă de Furtună. Clanul Râului a pierdut mulți războinici. Au nevoie de noi.

Labă de Pană a mers la Dungă Cenușie și și-a lipit nasul de botul lui.

— O să vii să ne vizitezi, da?

— Poți să fii sigură de asta, a răspuns motanul, cu vocea gâtuită și cu ochii înlăcrimați. Să ajungeți războinici grozavi, am să fiu tare mândru de voi.

— Aveți pe urmele cui să călcați, a adăugat Stea de Foc. Tatăl vostru este secundul Clanului Tunetului!

Cei doi ucenici s-au lipit de tatăl lor, împreunându-și cozile cu a lui. Stea de Leopard i-a lăsat împreună o clipă, iar apoi a făcut semn și cele două pisici tinere au pornit în urma ei. Au dispărut cu toții în tufișuri, pornind spre tabăra Clanului Râului.

Privirea lui Stea de Foc a căzut apoi asupra grupului de pisici din Clanul Umbrelor ce se afla în apropiere, iar motanul a observat că Labă de Mărăcine era cu ele, stând de vorbă cu sora lui. S-a ridicat în picioare și a șchiopătat cu greu spre ei; Picior Negru s-a ridicat și i-a venit în întâmpinare.

— Stea de Foc, a rostit secundul Clanului Umbrelor, îngustându-și ochii. Uite că până la urmă am câștigat bătălia.

— Da, am câștigat-o. Acum ce ai să faci, Picior Negru?

— O să-mi duc clanul acasă și o să mă pregătesc pentru drumul spre Pietrele Înalte. Eu sunt liderul lor acum. Avem mult de lucru ca să ne revenim, dar viața din pădure va decurge ca și până acum.

— Atunci ne întâlnim la următoarea Adunare. Și, Picior Negru, ai face bine să înveți din greșelile înaintașilor tăi. Am văzut ce i-ai făcut lui Blană de Piatră la Muntele de Oase.

Privirea lui Picior Negru a fost umbrită pentru o clipă, iar motanul nu a răspuns nimic.

Stea de Foc i-a făcut un semn din coadă lui Labă de Mărăcine

și acesta și-a lipit repede botul de coapsa lui Labă Roșcată; apoi a trecut printre războinicii din Clanul Umbrelor, venind să stea lângă mentorul său. Picior Negru și-a adunat pisicile și a pornit în fruntea lor, părăsind vâlceaua. Mucea, pisica-vraci a Clanului Umbrelor, încheia șirul; i-a aruncat o privire lui Stea de Foc când a trecut pe lângă el. Motanul roșcat spera ca vraciul să aibă mai mult noroc cu noul lider, după toate necazurile prin care trecuse cu Blană Neagră și cu Stea de Tigru.

Stea de Foc s-a întors spre propriul clan, dând bot în bot cu Arpacaș și cu Labă Neagră.

— N-am încredere în Picior Negru, a murmurat Labă Neagră, privind cum cei din urmă războinici ai Clanului Umbrelor dispăreau în tufișuri. Sunt convins c-o să ne mai facă necazuri.

— Știu, a răspuns Stea de Foc. Nu-ți face griji, Clanul Tunetului va fi pregătit.

— Acum că Năpastă a murit, pisicile din ținutul Două-Picioare vor putea trăi liniștite, a rostit Arpacaș emoționat. Chiar pot avea o viață mai bună.

— Nu te întorci și tu în orașul Două-Picioare? l-a întrebat Stea de Foc.

— Nici gând! i-a răspuns Arpacaș, ridicând coada drept în sus. De aici mergem direct acasă.

— Dar ne-am bucurat că am putut lupta din nou alături de Clanul Tunetului, a adăugat și Labă Neagră.

— Clanul Tunetului vă va fi întotdeauna recunoscător, le-a răspuns liderul cu căldură. Puteți veni pe teritoriul nostru oricând.

— Și voi trebuie neapărat să ne vizitați la fermă, oricând mergeți spre Pietrele Înalte, a mieunat Arpacaș, pregătindu-se de plecare. Cred c-o să ne putem lipsi de un șoarece-doi.

Știind deja planurile Clanului Râului și al Clanului Umbrelor, Stea de Foc voia să mai vadă ce făcea Clanul Vântului, înainte de a-și aduna propriile pisici și de a porni spre tabără. Câțiva

războinici din Clanul Vântului erau adunați în jurul lui Față de Copac, pisica-vraci, însă nu erau nici pe departe atât de mulți pe cât ar fi trebuit să fie. Însuși Stea Înaltă lipsea. Un fior de teamă a trecut prin blana de culoarea focului a motanului.

Apoi l-a văzut pe liderul Clanului Vântului ieșind din tufișurile din partea cealaltă a vâlcelei. Era însoțit de Gheară de Nămol, de Floarea Zorilor și de doi ucenici. Toate cele cinci pisici gâfâiau din greu, ca și cum alergaseră până atunci. Stea de Foc a pornit imediat spre el, așteptându-se ca pisicile inamice să le urmărească.

— Ce se întâmplă? Vă fugăresc cei din Clanul Sângelui?

Stea Înaltă a tors satisfăcut.

— Nu, Stea de Foc. Noi i-am fugărit pe ei. I-am urmărit până la Calea Tunetului. N-au să se mai întoarcă pe aici prea curând.

— Bun, a mieunat recunoscător motanul.

A zărit o sclipire în ochii lui Floarea Zorilor, dându-și seama că, în sfârșit, pisica se simțea răzbunată pentru moartea lui Labă de Orz.

Trăgând adânc aer în piept, Stea de Foc a plecat capul spre Stea Înaltă și a rostit:

— Nu mai avem nevoie de Clanul Leilor. În pădure trăiesc din nou patru clanuri.

Și-a dat seama că bătrânul lider a înțeles imediat ce voia să spună. Nu mai erau aliați, ci rivali, care se puteau întâlni într-o atmosferă prietenoasă doar la Adunări.

— Vă datorăm libertatea, a mieunat liderul Clanului Vântului.

A înclinat capul și apoi a pornit spre războinicii lui, adunați în partea cealaltă a vâlcelei.

Aflându-se singur pentru prima oară, Stea de Foc s-a urcat cu greu pe Piatra Înaltă. Duhoarea grețoasă a sângelui se ridica împrejurul lui, însă priveliștea ce se întindea în fața ochilor săi îi dădea puterea de a crede că în curând bătălia aceea avea să fie o

simplă amintire.

Și-a imaginat spiritele din Clanul Stelelor, aflate în jurul lui, ajutându-l să-și conducă clanul. Aveau să-i fie alături la fiecare pas, până când avea să renunțe la ultima lui viață și să li se alăture.

— Mulțumesc, spirite din Clanul Stelelor, a șoptit el. Vă mulțumesc că ați rămas cu noi, ca al cincilea clan din pădure. Cum am putut să cred că aveam să pornesc singur în lupta asta?

Dintr-odată a simțit mirosul dulce, cunoscut, și atingerea moale a blănii lui Frunză Ruginie. Pisica i-a suflat ușor la ureche:

— Nu ești niciodată singur, Stea de Foc. Clanul tău va dăinui, iar eu voi veghea întotdeauna asupra lui.

Pentru o clipă, Stea de Foc a simțit toată durerea pierderii ei, ca și cum mult iubita pisică-vraci nu ar fi murit cu atâtea luni înainte, ci în lupta din noaptea aceea. Apoi a ciulit urechile, auzind scrâșnetul unor gheare pe stâncă. Mirosul lui Frunză Ruginie s-a estompat, iar Stea de Foc i-a văzut urcând spre el pe Dungă Cenușie și pe Furtună de Nisip, urmați de Labă de Mărăcine.

Furtună de Nisip și-a lipit trupul de Stea de Foc.

— Stea Albastră avea dreptate. Focul este cel care a salvat clanul.

— Și acum în pădure sunt din nou patru clanuri, a adăugat Dungă Cenușie. Exact așa cum trebuie.

„Nu, sunt cinci“, și-a spus Stea de Foc. A privit în jos, la vâlcea și la copacii care se întindeau cât vedea el cu ochii, iar simțurile i-au fost copleșite de sunetele și mirosurile casei sale din pădure. O mie de șoapte secrete i-au spus că, sub pământul rece, primăvara își pregătea venirea, trimițând lăstari noi și trezind prada din lungul ei somn de peste iarnă.

Soarele ce tocmai răsărea a ajuns deasupra copacilor, inundând vâlceaua cu lumină și căldură. Pentru Stea de Foc, nicio zi nu mai fusese vreodată la fel de luminoasă.

CINE ESTE ERIN HUNTER?

Scriitoarele britanice Kate Cary, Cherith Baldry, Tui Sutherland, Gillian Philip, Inbali Iserles și Victoria Holmes sunt creatoarele celor mai îndrăgite serii de romane pentru copii și tineri: **Pisicile războinice** (24 de volume), **Supraviețuitorii** (12 volume) și **Exploratorii** (12 volume). Ele semnează cu pseudonimul Erin Hunter și creează împreună poveștile din aceste serii, care sunt favoritele puștilor din SUA, Marea Britanie, Franța, Germania, China, Japonia, Australia, Canada, Noua Zeelandă, Rusia și Coreea de Sud.